C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Garren Pier Jean\J_P_GAREN-Mark_Stone_63 - Jablka z Beltamoru.pdb

PDB Name: Prochazka_Jiri_W-Mark_Stone_63-
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

JIŘÍ WALKER PROCHÁZKA

MARK STONE

JABLKA Z BELTAMORU

Pozemská unie, federace osmdesáti pěti planet, již pět století pokračuje v mocné expanzi po celé Galaxii. Její vlády si však postupem času uvědomily, že sbližování s primitivními civilizacemi vede k ekologickým i sociologickým katastrofám. Domorodci se po kontaktu s pozemšťany přestávali sami vyvíjet, stávali se na nich závislými a žebrali o techniku, kterou nedokázali pochopit. V případě jedné planety to došlo dokonce tak daleko, že domorodci málem vyhynuli. Podařilo se zachránit pouze několik párů, které pak byly umístěny do přírodní rezervace, jako se to kdysi dělávalo se zvířaty.
Proto vznikl zákon o nevměšování. Když kosmická loď Průzkumné galaktické služby objevila planetu obývanou humanoidními bytostmi, měla rozkaz ji pouze zaregistrovat, ale v žádném případě nenavazovat kontakt, dokud se podrobně neprověřila úroveň její civilizace.
Pokud planeta byla na určité technologické úrovni, navázalo s ní Ministerstvo galaktických vztahů diplomatické styky. V opačném případě byla záležitost svěřena Službě pro dohled nad primitivními planetami (SDPP), která měla za úkol vypracovat a dvakrát v průběhu sta let předložit studii o vývoji domorodců.
Protože se však ukázalo, že taková pozorování z umělých satelitů jsou nedostačující, byly přímo na místo vysílány posádky složené z agenta činné služby a z androida, kteří se nenápadně vmísili mezi obyvatele sledované planety. Jedním z takových agentů byl i Mark Stone...
1
Alchymistická dílna se ocitla v jednom ohni.
Křivule naplněné opalizujícími sloučeninami explodovaly do tvarů hvězdic a hvězdokup, dřevěné stojany plné zkumavek se změnily v rychlopalné plamenomety, jež se používají při velebení Věčného vládce. Kovové kotle plné přísad smíšených s magickými prvky praskaly jako skořápky. Mezi nepravidelnými kamennými dlaždicemi se po podlaze rozlehlé místnosti vydaly na svou poslední cestu pableskující toky substancí, jež se k sobě nikdy neměly dostat.
Část publika prchla již při první, ještě záměrné explozi.
Ostatní se nyní octli v pasti.
***
"A nyní si dovolím, veleváženě panstvo," ukláněl se první dvorní astrolog a alchymista v jedné osobě, "uvést v život poslední substanci Třetího ráje."
Dvorní dámy kupodivu ani nešpitly, ačkoli to bylo proti jejich přirozenosti. Početná osobní stráž vytvořila kolem Pegillia III. a jeho paní živý štít. Panovník si byl dobře vědom, že toto není teatrální gesto jako při vojenských přehlídkách na Modrém náměstí. Již jednou byl přítomen podobně nebezpečnému pokusu - šlo o vyvolání démona pohlavní agrese - a od té doby se raději účastnil alchymistických experimentů bezpečně oddělen silnou slídovou stěnou laboratoře. I nyní stál obklopen strážemi a pozoroval proužek jasně oranžového kouře druhé substance Třetího ráje.
Astrolog Fernando di Toricelli byl hubený vysoký muž s dlouhými šedivými vlasy, uhrančivýma temnýma očima a důrazným, nesmlouvavým hlasem. Pozvedl nad hlavu šlachovité paže. V sevřených prstech cosi svíral.
"Tento plod nepochází od nikoho jiného než od našeho jediného prapředka, Ethama. Jest to božský výtvor, jenž má zásadní vliv na naši civilizaci! Ano, toť onen zázrak Věčného stvořitele! Zdánlivě obyčejný plod - a jaké netušené možnosti asi skrývá!" Rozevřel dlaně a v nich spočívalo zářivě červené ovoce.
"Vždyť je to obyčejné jablko," poznamenala královna Felicia. "To nám chce tvůj ctihodný astrolog konečně prozradit, jakou že si to v tvých laboratořích pálí jablkovici?"
"Kuš, ženo prostořeká! Mistr Toricelli nás nikdy nezklame."
"Jistě. Ani ty ho nikdy nezklameš - svou přízní měřenou v dukátech."
Pegillius III. opovržlivě pohlédl na manželku. Ne, nikdy nepochopí to nikdy nekončící dobrodružství a zápolení s

nadpřirozenými silami. Mistr Toricelli je opravdovým Mistrem, není to žádný šarlatán, jací se u dvora občas objevují. Mistr se právě otočil zády ke slídovému oknu, vyhrnul rukáv pláště, sáhl do bublající, temně zelené tekutiny, a když opět zvedl dlouhé, šlachovité paže, přihlížející vydechli úžasem.
Svíral v nich také jablko, ale jaké...
Čistý, nejčistší křišťál!
Prostor ozářila duhově se proměňující záře.
"Nyní nechám na tento pravěký, tajuplný artefakt, pocházející dle Knihy knih ze samotného Třetího ráje, působit koncentrovaný měsíční svit dvojího úplňku," ukázal Toricelli vzhůru. "Musím nechat působit přesně sladěné světelné frekvence, abyste spatřili onen kousek ráje..."
Nad Toricelliho dílnou se zvolna odkrývala kopule z křemenného skla. Ozubené soukolí v podzemí mocně zadunělo a složitý mechanismus začal skládat jednotlivé pláty gigantických optických čoček do požadované kombinace.
"Doporučuji panstvu použít zakouřených sklíček, která jste obdrželi při vstupu do pozorovací místnosti," pozvedl v pravé ruce tmavé okuláry. S mentorským zaujetím s nimi lehce pokyvoval v natažené paži a opakoval: "Pozor, dívejte se jen skrze skla - nebo byste mohli dojít k vážné zrakové újmě!"
Alchymista odložil brýle na letitý rozpraskaný popravčí špalek a nasadil si těžkou koženou přilbu s temným průzorem v nýtované obrubě.
"Ještě chvíli!" zakřičel skrze ústní otvor přilby opatřený kovovou síťkou - a již se plně věnoval svému vrcholnému experimentu. Opatrně položil průzračný křišťál, vybroušený do tvaru jablka, na masivní kovovou desku. Upevnil jej do kovových držáků a pozvedl jen několik palců nad kruhový panel. Desku s jablkem přiklopil dvěma slídovými polokoulemi. Pomalu obcházel pokusný prostor, důrazně zaklapl každý uzávěr polokoulí a ještě zkontroloval pevnost materiálu několikerým silným trhnutím.
Slídová kopule začala jiskřit.
Polohy jednotlivých vrstev se začínaly prolínat do jedinečné kombinace. Oba měsíce v úplňku vydávaly sice dost silné světlo, nicméně dvořané nejistě zvedali k očím ochranné okuláry. Nechápali, proč by měli přijít o zrak. Byla prostě jasná noc. No a co?
"Vzývám tě, Věčný stvořiteli, prostup plodem z tvého světa - a uveď nás tamtéž! Jsme připraveni!" hřímal Toricelli.
Dunění kolem sílilo. Průhledy ve slídové kopuli byla zřetelně vidět těžká oblaka, která se zčistajasna zjevila na původně bezmračném, čistém nebi.
"Stvořitel nikdy nedopustí zhasnutí věčného světla! Bože, zde je poslední substance Třetího ráje! Žádám tě pokorně, otevři cestu nám, vyvoleným, k Třetímu ráji!"
Toricelli doprovázel mystickou prosbu mocnými vzmachy paží. Co se všem přihlížejícím jevilo jako opravdu neuvěřitelné, byla skutečnost, že i ve stále rychleji kolujících a prolínajících se temných mračnech dál jasně zářily oba měsíce. Nyní to dokonce vypadalo, že se k jejich svitu přidávají i další zdroje světla! Jako by kolem planety narůstaly další měsíce...
Král Pegillius III. strnule sledoval nevídané představení. Dokonce i jeho žena ztichla a nevědomky se k němu přitiskla. Členové stráže stejně jako ostatní dvořanstvo sledovali rej světelných a zvukových efektů. Vlastně ne úplně všichni...
Během vzrůstající bouře i lomozu pocházejícího z laboratoře geniálního alchymisty se jeden ze strážců poněkud vzdálil od panovníka. Nepozorovaně se prodral mezi dvořany zaujatými nevídaným představením k mozaikovému oknu. Tam nenápadně pohlédl na 3-D číselník hypertimeru.
Nezbývalo moc času.
Jestli se Toricellimu zdaří jeho pokus, pak to bude největší událost od objevu ohně!
Strážce zvedl k obličeji pravou ruku, odklopil víčko prstenu a zamířil čočku videokamery do alchymistovy laboratoře.
Vtom se zablesklo tak mocně, že ani kouřová sklíčka nikomu nepomohla. Záblesk by snad oslepil i již slepého...
První exploze zahřměla a lidé, kteří stáli nejblíž únikovým šachtám, se vrhli nazdařbůh do temných chodeb. Další blesk a další exploze, masivní slídová kopule se začala pomalu tavit. Toricelli stál uprostřed běsnícího pekla s natažen ými pažemi a zavřenýma očima. Stále dokola opakoval zaklínači formuli, vzývaje Věčného stvořitele.
Ne, to nemůže stihnout, uvědomoval si strážce a kontroloval souřadnice na displeji hypertimeru. Náhle zvedl hlavu.
Skrze hroutící se slídovou kopuli pozoroval bortící se nebesa. Mezitím se na kamenné podlaze laboratoře spojily první různobarevné proudy. Místnost se zaplnila drobnými explozemi, k nimž došlo na soutocích různobarevných kapalin.
Křišťálové jablko čekalo ve svém vězení na tajemného osvoboditele. Slabě, až netečně fosforeskovalo a po jeho dokonale vybroušeném povrchu přebíhaly ostře ohraničené skvrny odrážející dění v laboratoři. Vypadaly jako miniaturní obrazovky...
Teď!
Závratný světelný sloup proťal zvířená mračna.
Rozprostřel se nad skalním ostrohem s kamennou laboratoří jako gigantická medúza a oslnivě pulzoval ve volném prostoru. Jako by čekal na nějaký rozkaz - a pak náhle, drtivě udeřil. S ničivou silou Třetího ráje...
2
"Marku, kontaktujte mě, jakmile budete na příjmu! Chápu, že máte dovolenou, ale je to naléhavé. Máme problém."
Kapitán Služby pro dohled nad primitivními planetami měl také problém. Jeho rozcuchaná hlava mžourala zpod jedné z pestrobarevných pokrývek, poházených po podlaze obývacího pokoje.
"Tady Mark Stone," zahuhlal a promnul si spánky. Ach, ta hlava... "Tady kapitán Stone," zopakoval netrpělivě, aniž by aktivoval videofon ke spojení.
"Miláčku, nejseš spojený," ozvalo se vedle něj.
"Už zase..." zachichotalo se to kousek před ním.

"Vy jste tady ještě, holky?!" potácivě se zvedl Mark, málem zakopl o ležící nahé ženské tělo a vrazil do převrženého koženého křesla. Velice pomalu a nejistě kráčel k videofonu. Byl to sice urostlý muž, mnoho profesionálních atletů by mu mohlo závidět svalnaté tělo, ale nyní si on sám připadal nejméně na sedmdesát. Ačkoli mu nedávno bylo pětatřicet. Kde je, sakra, Ray? pomyslel si. Musí to tady dát do pořádku. Slečna Swensonová, jeho přítelkyně s pořadovým číslem 001, se to nesmí dozvědět. Nebo jí zase bude muset sáhodlouze vysvětlovat, že to vše opět bylo v zájmu bezpečnosti celé Galaxie. Mark sebral z chromovaného stolku se skleněnou oválnou deskou univerzální ovladač. Zašermoval jím před sebou jako umírající d'Artagnan a červenou kontrolku pod monitorem videofonu vystřídal zelený pruh.
"Tak vás zase rád vidím," kysele pronesl generál Khov. Znal Marka dost dlouho a věděl dost o jeho přístupu k životu a životosprávě.
"Dobré ráno, generále," škytl Mark a omluvně si přikryl ústa.
"Spíše poledne, kapitáne," konstatoval generál. Blahořečil si, že se spojil s Markem pouze přes soukromou linku. Tohle by asi těžko vysvětloval vládním zastupitelům, kteří mají tento měsíc objektivně zhodnotit přínos jeho chlapců a celé Služby z hlediska pomalu se prázdnící státní pokladny.
"Co bych měl udělat, abyste co nejrychleji vystřízlivěl?" zeptal se generál chladně. Právě tohoto agenta si velice cenil, nejen z profesionálního, ale i z lidského hlediska, jenže některé jeho výstřelky přece jen přesahovaly rámec vymezený příslušníkům elitních jednotek Služby.
"Promiňte, generále," znaveně se zašklebil Mark, rukou si pročísl neposlušnou hnědou kštici a otočil se ke kuchyňskému dřezu. "Vím, že bych měl být v neustálé pohotovosti, ale něco mi do toho právě vlezlo..." Mávl za sebe rukou.
"Vidím. Dokonce vám to vlezlo až do postele," odkašlal si nadřízený. "Máte však za sebou náročnou misi; nemyslím tím teď to, co se děje u vás... A tak máte právo na trochu volna."
"Děkuji, pane. Za chvíli budu zase v pořádku." Mark sebral první sklenici, na kterou dosáhl, naplnil ji ale tak silným proudem vody, až voda ze sklenice vychrstla a celého jej polila. Tiše zaklel a poodstoupil od dřezu. Nyní již opatrněji přiložil sklenici ke kohoutku, zlehka pozvedl páku baterie a naplnil ji až po okraj. Ráznými a hlubokými doušky do sebe vlil studenou vodu.
Generál stále mlčel. Pak jen zavrtěl hlavou a řekl:
"Dino Larriva je po smrti."
Mark se pomalu otočil. Upřeně se zahleděl do Khovovy nehybné, úzké tváře.
"Ne," řekl, "to není možný."
"Není to možný - ale je to tak."
Mark postavil prázdnou sklenici na desku kuchyňské linky. "Dino de Vinci?" opakoval potichu a po chvíli se zeptal:
"Vaše rozkazy, generále?"
"Zítra ráno buďte u mne. Zítra! Teď jste mi stejně na nic!"
Mark jen kývl. Přitom si všiml, že celou dobu stojí před videofonem nahý.
"Přijďte radši oblečený. Budou zde i ženy. Abyste náhodou nepřišel o svou pověst lva salónů."
Mark jen rezignovaně kývl.
"Jistě, pane. Zítra jsem u vás. Oblečený a střízlivý."
***
Nad newyorskými Trojčaty svítalo. Z Atlantiku se zvedal sytě oranžový kotouč Slunce a ozařoval jednoduchou a geniální architekturu marťanského stavitele Archieho Bradburyho.
Luxusní sportovní trans právě prošel ochranným silovým polem rozprostírajícím se nad newyorskou aglomerací. Mark až fyzicky pocítil pátravé paprsky prostupující celou kabinou, celým jeho tělem, každou molekulou, každým atomem. Stačilo by, aby vezl drogy nebo střelivo ve větším než malém množství - a UNIVAC IV v Downtownu vyhodnotí zásilku jako nebezpečnou a on bude muset přistát na vojenském letišti o sto padesát mil dál. Tam se podrobí nepříjemné prohlídce a potom bude pravděpodobně eskortován do federální věznice zřízené z předměstí Havany. A tam už vůbec nikoho nebude zajímat, že původně letěl k velikému generálu Khovovi.
Za řízením transu seděl Ray. Podobnost androidů s člověkem byla až neuvěřitelná. Tito dokonalí roboti doprovázeli agenty Služby na jednotlivé mise, a jejich lidský vzhled proto nevzbuzoval u domorodých obyvatel nežádoucí pozornost. Úkolem androidů bylo mimo jiné zaznamenávat vše, co se během mise odehrálo. Jejich digitálně uložená svědectví pak na Zemi studovaly celé skupiny specialistů - s cílem zjistit, jakého civilizačního či technického pokroku obyvatelé té které planety dosáhli.
"Rayi," oslovil androida Mark, "před tím večírkem jsem ti řekl... co?"
Věrný android pohlédl na svého přítele tak vyčítavě, jak mu to jen jeho umělá inteligence dovolovala:
"Abych tě neotravoval a šel si konečně najít nějaký pořádný lidský holky."
"No," podrbal se Mark v hustých hnědých vlasech, "tak to abych se ti omluvil, příteli."
"To ale není nutné."
Mark se tázavě ohlédl.
"Byl to dobrý nápad," monotónně pronesl android Ray. "Netušil jsem, že existují lidské ženy, které vzrušují i jiné věci než ty, o kterých jsme včera vedli řeč."
"No to mě podrž! Ty jsi byl v nějakým sado-maso?!"
"Ale Marku... Byl jsem na večírku Hnutí věčného feminismu."
Mark údivem ztratil řeč.
"A bylo to věru poučné," moudře pokýval hlavou Ray. "Zajímavé, fakt. Bouřlivě jsem aplaudoval po každé větě o ponižovaném pohlaví, o nerovnoprávnosti, o tupém šovinismu a o ješitně uzurpované nadřazenosti - zvláště některých

- mužských jedinců."
Mark na něj pátravě pohlédl.
"No a pak... Co bylo pak?"
"Pak to bylo nádherné! Filozofický večírek u jedné z těch horlivých žen, přímo ve vilce paní Evoly. Ta žena vypadala skvěle, tak přirozeně! Žádné hraní si na krásu či mládí, žádné krášlící triky, byla prostě svá! Evola na sobě měla umělecky, podomácku batikovaný modrohnědý pytel, jímž protestuje proti oblečení zvýrazňující ženu jen jako sexistický objekt - a na nose skvostné a veliké kostěné brýle. Prý takové nosí chytré ženy i v Paříži! A hlavně -je to spisovatelka! Považ, Marku! Je to opravdová umělkyně."
"Bože, Evola - ne nadarmo zvaná Ebola! Ještě, žes ji nepřitáhl k nám."
"Copak ty snad znáš tu vzácnou ženu?! Nemluvila přece o tobě, každopádně tě nejmenovala. Ale opravdu ji znáš?"
"Spíš její dceru Evelyn. Tu jsem poznal docela hluboce... Díkybohu, že krásu i mozek dostala do vínku zřejmě přes generaci svých prapředků. Jinak - tahle dívka zkoumala psychologickou kombinatoriku draka na Wilku. První odhadla, že jde o primitivního robota," vzpomínal Mark na příhody na pašerácké planetě. "Nu, a její matka jí potom moudře vysvětlila, že se nemohla splést, protože robot je mužského rodu. Tudíž přes ten mužský rod došla k tomu, že vše, co muži stvoří, je zlé a primitivní - zatímco vše, co vynaleznou nebo objeví ženy, slouží pouze ku prospěchu lidstva - a taky zvířátek. Prostě je to chytrá ženská. Fakticky. Sledovat tok jejích myšlenek a asociací je vskutku zábavné. Nebo únavné."
"Ale Marku, to její tvrzení přece odporuje poměru pohlaví všech vynálezců - tedy i vynálezkyň," zavrtěl hlavou android a začal ze své databáze vytahovat veškerá jména objevitelů a vědců a přiřazovat k nim příslušnost k jednomu či druhému pohlaví.
"Nenamáhej se, Rayi. Stejně ti každá řekne, že Marie Curieová dokázala to, co všichni ostatní chlapi dohromady. Jinou takhle významnou totiž nenajdeš," prohlásil Mark.
Android chvíli analyzoval výsledky databázového výletu a pak bezradně konstatoval:
"Jak to teď s odstupem hodnotím, tak myslím, že příště budu radši držet pohotovost v garáži."
Rychle zkontroloval řízení transu. Řídicí věž je právě vyzvala, aby se vnořili do naváděcí trajektorie a po kontrolním laserovém kontaktu přenechali stroj letovým automatům.
Po chvíli už oba seděli v pohodlném transu a mířili ke skupině nových mrakodrapů na Coney Islandu. Zastavili před obří budovou z matného skla, oslnivě lesklé kovové konstrukce a předpjatého, modře žíhaného betonu.
"Počkej tu, prosím, na mě, Rayi," požádal Mark.
Android zamyšleně kývl a místo odpovědi odjel.
Mark pomalu stoupal po širokém schodišti lemovaném sousošími z nejrůznějších planet, nad nimiž měla Služba už léta dohled. Zápasící dravci z Korzu, zachmuřená válečnice z Lesbanu, pirátský reliéf ze Sylwy...
Prošel gigantickou halou, cestou projel identifikační kartou snímač v bezpečnostním robotovi a vstoupil do antigravitační šachty. Zaklonil hlavu a hleděl do závratné výše. Po paměti přiložil ukazovák na senzor zdviže a lehce se dotkl vystouplé plošky. Tělo se náhle jakoby povzneslo a on hleděl zblízka na ozdobný, mozaikou vykládaný strop šachty. Pohlédl průhlednou podlahou dolů. Elipsovitá šachta se v hloubi sbíhala do jediného temného bodu. Líbil se mu tenhle rituál; říkal mu "blíž k bohům - a generálovi Khovovi zvlášť".
Generálova sekretářka Peggy se na něj kysele usmála, což při jejím obvyklém výrazu bylo dost těžké rozlišit. Dnes měla výrazně modré oční stíny, sytě rudé rty a líčka růžová jako sotva rozvinutá růžová poupata marsovské růže. Slečna Peggy prostě jako obvykle připomínala poutač na barnumský První hvězdný cirkus.
Svým způsobem měla Peggy toho bláznivého mladíka ráda; ano, i v jeho věku to byl pro ni stále mladík - ale to, co poslední dobou vyváděl, přesahovalo hranice její trpělivosti. A ona dokázala být hodně trpělivá a dlouho.
"Jste očekáván, kapitáne Stone," pronesla stroze. "Podle informací generála Khova tuším, že už od včerejška," výrazná čelist jí zakmitala.
"Díky, Peggy," lehce se uklonil Mark a upřel zrak do jejích okulárů. "Vy máte vždycky pro člověka teplé vlídné slovo."
"Pro slušného člověka ano, Marku," odsekla. Zavrtěla trhavě hlavou a mlčky naznačila vyzáblou paží cestu do pootevřených čalouněných dveří. Dnes se na něj ani neusměju, slíbila si, když zjistila, za jakých okolností ho generál Khov povolal z dovolené.
A slovo dodržela.
Mark Stone vešel do generálovy pracovny a zastavil se hned za dveřmi. Khov seděl za masivním dubovým stolem, tak rozlehlým, že by se na něm při dobré vůli dalo postavit několik tratí minigolfu.
"Nuže, dámy a pánové, tohle je kapitán Mark Stone. Jeden z našich nejlepších lidí," pokynul Khov levou svalnatou paží a pravou, stejně svalnatou, vyzval Marka, aby se posadil na poslední prázdnou židli.
Generál Khov byl jedním z těch lidí, kteří by mohli díky svým tělesným parametrům za určitých okolností konkurovat kytovcům. Byl to ztepilý dvoumetrový obr a jeho vyholená lebka se leskla jako čelo kosatky. A stejně jako velryby ze svého nitra vypouštějí oblaka bělostné páry, Khov ze svých plic občas vydechoval takřka stejně rozměrná oblaka kvalitního doutníkového dýmu. K jeho cti nutno dodat, že svůj oblíbený doutník si zapaloval jen v okamžicích výrazného rozčilení či během značně napjaté situace.
Mark Stone netečně odpovídal na němé, obdobně chladné pozdravy, sedl si a čekal. Byl poněkud překvapen, tolik lidí v generálově kanceláři ještě nezažil. Jestli ho Khov bude seznamovat s každým, tak se k jednání dostanou až po poledni, pomyslel si a ušklíbl se.
"Tyhle lidi zřejmě neznáte, Marku, a bude lépe, abyste na ně zase zapomněl," řekl Khov a Mark v jeho slovech vycítil cosi navíc. "Jsou z Úřadu pro planetární bezpečnost, oddělení zvláštních operací. Z příkazu prezidenta přebírají nad naší Službou dočasné velení."

Mark mlčky zavrtěl hlavou.
Pod vysokou palmou u průhledné stěny lehce vrzlo křesílko. Zvedla se z něj štíhlá, velice vysoká rusovláska s tak chladným pohledem, že by mohla mít místo řas soustavu rampouchů.
"Samozřejmě že i nadále počítáme s využitím vašich schopností, generále Khove," prohlásila tónem, z něhož každému bylo jasné, že právě s tím nepočítá. "Stejně jako hodláme využít lidský potenciál vaší, ehm... vaší Služby."
Mark se napřímil a chystal se pronést několik kousavých průpovídek, aby trochu rozehřál tu upjatou zrzku, ale na poslední chvíli si všiml varovného generálova pohledu. Zase se tedy vrátil do původní neutrální polohy a zvedl oči ke stropu.
"Pane Stone," v jeho zorném poli se znovu objevila ledová královna, "jste tady sotva dvě minuty a zatím jste nám předvedl jen několik nezdařených mimických výstupů. Věřím, že jste se nestal vysokým důstojníkem této organizace jen pro své úšklebky a jízlivé pohledy."
Mark se pomalu a důrazně vztyčil, pohledem generálovi naznačil, že tohle si už líbit nenechá, pootočil hlavu zpět a zabodl zrak do obličeje... tedy do krku neznámé ženy. Byla o dobré půl hlavy vyšší - a Mark proto musel ještě pozvednout hlavu - a prohlásil:
"Pokud vím," rozhlédl se kolem sebe s takovou naléhavostí, že ho napodobili všichni přítomní, "nikde jsem tady neviděl nápis ‚Oddělení zvláštních operací vedené přemoudřelou zrzkou'. A víte, proč jsem ho tady nikde neviděl?"
Rusovláska se trhavě nadechla a pak jen užasle zavrtěla hlavou. Nešlo jí do hlavy, jak se může vysoký důstojník chovat tak neurvale.
"Protože tady nikde žádný takový nápis není," rozhodil Mark rukama.
"Už jste skončil, kapitáne?" zasyčela vysoká a zřejmě i vysoce postavená žena.
V dusném, hutném tichu místnosti by se daly vrtat tunely.
"Skončím tehdy, až mi to rozkáže můj jediný přímý nadřízený, a tím vy nejste, vážená neznámá. Máte však štěstí," podotkl suše Mark. "Poněvadž se nalézáte na půdě Služby pro dohled nad primitivními planetami, tak se nemusíte bát - my jsme schopni komunikovat skoro s každým. Skoro..."
Pětihvězdičkový generál Khov si opřel holou hlavu o dlaně, a nikdo proto nemohl spatřit jeho škubající se koutky úst.
"A tou nejzákladnější součástí každé komunikace, tím prvním krokem je - co?" jako učitel ve zvláštní škole se pomalu tázal Mark. "Nikdo neví? No přece to, že obě strany se vzájemně představí!" zvedl pravou ruku se vztyčeným ukazovákem. "Mé jméno jste už slyšela. Nuže?!"
Vedle Marka se ozvalo významné zakašlání.
"Ale no tak," otočil se Mark na bělovlasého vyzáblého muže, vypadajícího jako upír z Nosferatu probuzený uprostřed polárního dne. "Pochopil jsem, že máme zřejmě spolupracovat. Přeje si to sám prezident a jeho přání je pro nás rozkazem. Tak přece vás dva nebudu oslovovat Bonnie a Clyde."
"Tohle je opravdu váš nejlepší člověk?" sykl zmíněný upír a bleskl pohledem po Khovovi. "Trochu úcty k autoritám by mu neškodilo."
Generál si mezitím nenápadně setřel slzu smíchu. "Sami jste si ho vybrali, vážení," odpověděl vážným hlasem. "Dostali jste přece přímo od prezidenta povolení prostudovat si všechny služební i osobní záznamy o našich lidech! Možná toho víte víc než já, a to řídím tuhle organizaci už přes deset let! Nu - a tohle je váš kandidát osobně, ksakru!"
"Jmenuji se Angelina Houstonová," prohlásila náhle ta velice vysoká žena.
"Těší mě," slabě se pousmál Mark a všiml si, že v první chvíli mu chtěla podat ruku. Ale po nepatrném pohybu vzhůru nechala paži mrtvě klesnout.
"Mohl by mi tedy nyní někdo sdělit," otočil se Mark na všechny přítomné, "když už jsme prošli tím prvním úspěšným kontaktem, oč tady vlastně jde?! Vím jen, že můj přítel Dino Larriva není mezi živými - ale jinak nic. A i když to byl výborný agent a můj přítel, přesto se nedomnívám, že by sama jeho smrt vyvolala tuto nezvyklou situaci." Rozhlédl se opět po celé místnosti a nakonec upřel pohled do chladně zelených očí Angeliny.
Ozval se generál Khov: "Já tedy konečně začnu, když jste si už stačili tak pěkně popovídat." Generál otevřel světlou dřevěnou krabici s nápisem Castro Habana, odštípl špičku největšího doutníku a soustředěně si jej zapaloval. "Říkal jsem vám přece, doktorko, že jste si Marka vybrala dobře - a věřím, že nyní jste si svou volbu potvrdila."
Doktorka Angelina Houstonová pomalým krokem došla zpět ke svému křesílku, rukou nadzvedla list palmy a posadila se. Přehodila si jednu dlouhou nohu přes druhou, nepatrně si stáhla sukni a něco šeptla vedlesedícímu muži s obličejem tvaru a barvy ragbyového míče.
"Larriva byl na misi v souhvězdí Labutě," vydechl generál Khov oblak namodralého kouře a pokračoval: "U hvězdy střední velikosti, číslo máte v registru, jsme zaregistrovali planetu Beltamor. Na ní se nachází rozvinutá civilizace humanoidního typu na vývojovém stupni JW-P/59, tedy přibližně na úrovni evropských zemí v sedmnáctém století. To vše ale není tak zajímavé. Tahle přednáška je pro kapitána Stonea jedním z běžných hlášení, jakých za svou kariéra zažil desítky."
Zmíněný kapitán se zavrtěl v křesle. Když je vše taková rutina, proč tedy na Beltamor, či jak se ta zatracená díra jmenuje, poslali právě Dina?!
Dinovi se právem přezdívalo Dino de Vinci. Jeho znalosti v oboru fyziky či astrofyziky nebo tří základních větví chemie se vhodně snoubily s pověstí výkonného bojovníka, ať už se jednalo o chladné či palné zbraně. Nemluvě o bojových uměních, kterým se ještě před nástupem do Služby vyučil na takových místech, jako je pozemský Šao-lin, marťanský El-Mariachi nebo během ilegálních turnajů na Willisových orbitech, ukotvených v Saturnových prstencích.
Mark si nedovedl představit situaci, která by Dina zaskočila.
"Jak zemřel Dino?" zeptal se tiše, ale důrazně.
"To právě nikdo neví," odpověděla do chvíle ticha rusovláska.

Mark na ni tázavě pohlédl.
"To přece není možné," zavrtěl nevěřícně hlavou, i když tušil, že si jen něco namlouvá. "Dina by nikdo jen tak nedostal. Navíc s ním musel podle vnitřních předpisů být na misi i jeho android. Jistě znáte schopnosti našich androidů," otočil se tázavě na přísedící. Připadal si jako u soudu, snad dokonce u Posledního soudu. "Nemluvě o tom, že všechny planety, které monitorujeme, mají kolem sebe v první fázi sledování nejprve vybudované vesmírné ochranné pásmo. To jsou desítky satelitů! Ty by přece něco musely zaznamenat! Co to znamená, krucinál, že ‚nikdo neví'?!"
"Jeho android byl zničen. To máme potvrzené rozborem jeho posledních biosignálů. A všechny špionážní satelity třídy X-TOY - nebo jak jim říkáte vy agenti ‚satelity zabijáci' - se odmlčely," pronesl dutým hlasem generál Khov.
Mark zavrtěl hlavou. "Ale, generále, to přece... Všechny? Jak se odmlčely?"
"Vím, že to vypadá nepravděpodobně. Ale prověřovali jsme to důkladně. Poslali jsme tam průzkumné sondy a..." Khov nedokončil větu.
"Moment, moment," Mark vstal a pozvedl obě ruce jakoby v obranném gestu. "Potřebuji jednu základní informaci - jaké bylo poslední hlášení Dina nebo jeho androida?"
"Nic, co by nám pomohlo. Larriva se vetřel mezi dvorní alchymisty a sledoval jejich práci. Ostatně víme, že s alchymisty, astrology a podobně zaměřenými jedinci jsou v každé civilizaci na určitém stupni vývoje zaručené potíže," prohlásil generál. "Čekali jsme něco, co by se týkalo přeměny kovů, kamene mudrců, elixíru života. V takových případech už umíme reagovat. Jde často o geniální jedince, kteří o stovky let předběhli vývoj vlastní civilizace, nebo - a to je smutnější - se takto exponují naši zneuznaní vědci a pronikají k planetám na podobně nízkém stupni vývoje. A nám jen přidělávají práci."
"To ale není ten případ, že?" zeptal se Mark.
"Ne. Larriva si zřejmě na této planetě chtěl zpestřit svůj dlouhodobý pobyt. A zřejmě zasvěcoval své kolegy u královského dvora do tajů výroby nejrůznějších pálenek."
"Tak znělo jeho poslední hlášení?" podivil se Mark Stone.
"Něco v tom smyslu. Určitě pracoval na výrobě lihovin na bázi ovoce. Na Beltamoru mají plod velice podobný našemu jablku. Jak jsem pochopil, Larriva se do něj úplně zbláznil. Ve svých hlášeních dokonce posílal UNIVACU neuvěřitelně detailní popisy i obrazy jeho jednotlivých odrůd. Ale to není důležité... Prostě žádné jiné podezřelé indicie jsme z jeho hlášení nevystopovali."
"A co naše průzkumné sondy? Co ty zjistily? Jaký rozsah poškození je na našich satelitech?"
"Pane Stone," ozvala se po delší době opět ledová královna. "Všechny satelity i později vyslané průzkumné sondy byly zničeny. Všechny!" Vstala a zdála se ještě větší. "Byl to záměrný útok!" dodala.
Každé slovo znělo, jako když někdo tupým nožem rozřezává kožené křeslo.
Mark se díval skrze Angelinu, skrze její ohnivě zbarvené vlasy... a někde v dáli, v oranžové mlze, uprostřed šlehajících plamenů se mu zjevil Dino. Veselý chlapík, spolehlivý kamarád do nepohody a karbaník k pohledání. Ohnivý obraz se mu rozmlžil a zase měl před sebou jasně zářivé vlasy Angeliny.
"Žádná havárie, žádná nešťastná shoda okolností, žádné selhání našich prostředků," chladně vypočítávala rusovláska. "Pouze a jen zákeřný, dokonale provedený útok."
"To chcete říct, že na té planetě je nějaká černá palírna a její středověcí šéfové, vyzbrojení těžkotonážními lasery, nám kvůli nějakýmu pitomýmu kalvádosu rozstříleli nejmodernější výzvědné satelity? Anebo jsme - jak se občas stává - podcenili stupeň rozvoje těch zdánlivě primitivních alchymistů a tupých šarlatánů? Nebo co se vlastně stalo?!"
"Byl to útok zvenčí," tiše pronesla Angelina.
Mark na ni upřel zmatený a zároveň zlostný pohled.
"A co naše slavné technologie? Co dělá Vesmírná policie? Kde je špionážní nářadíčko, které zanecháváme na každé takovéhle planetě? To už nejsme schopni ani určit, kdo a odkud zaútočil?!"
Angelina trpělivě čekala, až ukončí své řečnické otázky.
A pak jen upřesnila svou předchozí větu: "Byl to útok z jiného vesmíru."
3
Po rozlehlé ploše astroportu kráčel android Ray po boku kapitána Marka Stonea a neustále si něco mrmlal. Na obou ramenech se mu houpala těžká kožená brašna.
Ray byl na první pohled obvyklý jedinec svého druhu, ale něčím byl přece jen výjimečný. O jeho psychice vznikl nespočet odborných přednášek, teorií či pouhých dohadů - a dokonce utajovaná kniha. V ní přední robopsychologové v čele se ctihodnou lady Susan Calvinovou rozebírali nepravděpodobnost vzniku emocí u umělé inteligence a jako jedinou výjimku, která však potvrzuje pravidlo, uváděli právě Raye.
Nešlo jen o nestandardní výrobní sérii, šlo o podivuhodnou posloupnost jednotlivých dějů, vazeb i kritických situací... Mezi člověkem Markem a androidem Rayem se během uplynulých let a během náročných misí i dobrodružných dovolených vytvořil vztah, který bylo možné - navzdory jejich odlišnému způsobu početí i zrození - nazvat přátelstvím.
"Já nevím, Rayi, co pořád máš?" přerušil ho Mark. Raději se ho ani neptal, proč s sebou vláčí ty tašky.
Oba právě prošli pod obrovskými křídly nákladního raketoplánu Plutonie XB-1 a směřovali ke svému astronefu. Na gigantické, šachovnicově řešené ploše vesmírného přístavu kromě nich nebylo ani živáčka. Oba přátelé se v obrovském prostoru plném mezihvězdných korábů, přepravních raketoplánů i subprostorových transportních lodí ztráceli jako překupníci náhradních dílů na centrálním vrakovišti Ramax.
Všude kolem bylo možné tušit neviditelné oddíly speciálních jednotek Úřadu pro planetární bezpečnost, jež celý astroport hermeticky uzavřely. Jejich maskovací obleky využívaly posledních výdobytků holotechnologie kombinovaných se zakázanými biotechnologiemi. Takový člověk byl při běžném pohledu opravdu neviditelný. Nad hlavami dvou osamělých poutníků občas přelétly průzkumné paraletouny a ještě výš se vznášely bojové křižníky v

maximální bojové pohotovosti.
"Nevím, Marku," odvětil Ray. "Nelíbí se mi to. Připadám si jako odsouzenec k smrti. Takhle jsme nikdy na žádnou misi neodlétali."
Mark si povzdechl. Optimismu taky zrovna moc neměl.
"Poslyš, Rayi, dostal ses včera do té databáze?"
"Jistě. Slíbil jsem to. Ale kdybych tušil, do čeho to jdu..."
"To snad nemohl být takový problém?"
"Problém nebyl napojit se na databázi Spojených univerzit - problém vznikl v okamžiku, kdy jsem zjistil, že na to, abych získal jen nejnutnější kvantum údajů, bych si musel vymazat zbytek paměti. Nechápu to," zavrtěl hlavou Ray. "Jen kolik bloků mi zabrala třeba data o všech odrůdách toho ovoce! Chemické složení, bakteriologická odolnost - a navíc ty pohádky a báje! Nemluvě o nejrůznějších variantách biblí, koránů a ostatních svatých knih, co jsem musel roztřídit a poté zase dát dohromady! Navíc jsem musel přehrát všechna Larrivova hlášení o těch jeho jablkách, a zkus se někdy zeptat UNIVACU, kolik toho bylo terabytů...!"
Mark se zastavil a užasle na něj zíral. Mlčky pozvedl ruku a ukázal na dvě těžké brašny.
"Rayi, je tohle to, co si myslím?"
"Ale ovšemže. Jsou to mé staré paměťové bloky. V téhle brašně je informační jednotka a v té druhé záložní baterie... Opravdu nechápu, čemu se směješ, Marku."
"Nezlob se." Mark si zakryl ústa. "Jsi opravdu můj nejlepší android a kamarád - a jestli nám ty informace budou k něčemu, tak slibuju, že ti nechám přeinstalovat a rozšířit centrální paměťovou jednotku. A určitě se tam vejde i něco o Evole a jejím bezesporu spravedlivém hnutí."
"Tak nevím, jestli to mám brát jako pochvalu, nebo zase jen jako další z tvých ironických poznámek."
Oba náhle zmlkli a ohlédli se.
V dálce za nimi se ozval temně svištivý zvuk vznášedla střední třídy. Když se k nim lehce pancéřovaný a khaki skvrnami kamuflovaný stroj přiblížil na nějakých dvě stě metrů, Mark za jeho čelním sklem rozeznal jasně zrzavé vlasy.
"Konečně máme ten pravý doprovod."
"Vidím, Marku. Slečna Angelina se rozhodla znepříjemnit nám i odlet," podotkl upjatě android. Z lidských projevů se učil nejrychleji ty uštěpačné, ironické a sarkastické.
"Nejen Angelina," dodal Mark.
Za chvíli oba hleděli na delegaci, která vystoupila z otevřených kruhových dveří vznášedla. Eiffelovka Angelina, upír Nosferatu, tlustokožec zelený, slepejš vychrtlý, superkiller tupý, ragbyový míč omlácený... Mark si v duchu všechny, jak vylézali z útrob mariňáckého stroje, postupně pojmenovával.
"Marku, jestli můžu - tak pro tlustokožce by se spíš hodilo: hrošík libertský," ozval se mu telepaticky Ray.
Mark se stačil jen krátce usmát, protože v následující chvíli mu úsměv zmrzl na rtech.
Jako poslední vystoupil sám generál Khov. V šedivé letecké kombinéze, s pěti malými a jasně žlutými hvězdami nad levou kapsou a s přísně sevřenými rty. Generál mlčel.
"Co znamená zase tohle?" Mark si opřel ruce v bok a z výrazu jeho obličeje bylo zřejmé, co si o tom všem myslí. Stejně vypadal i android Ray, jenž věrně kopíroval svého přítele. Oba tak stáli vedle sebe, ruce v bok, a mírně kroutili hlavami.
"Vaše výprava na Beltamor bude mít víc členů, než byste si možná přál, kapitáne," chladně se usmála doktorka Houstonová.
"To jsem už taky zjistil," zabručel Mark. "Jen abyste si měli všichni kam sednout. Abych vás nemusel umístit do palivové sekce. Tam byste asi dlouho nepřežili. A zrzky prý snášejí opalování nejmíň."
"Nebojte se o mé pigmenty, kapitáne. Jen tak mimochodem, místa budeme mít všichni dost - naše vlajková loď je támhle," ukázala Angelina vzhůru. Na pozadí hvězdné oblohy se vznášel gigantický bitevní křižník třídy Plejtvák G12, ježící se paramety, laserovými kanóny a pulzními děly, nemluvě o nespočtu torpédových šachet. "Chtěli jsme vás jen upozornit, že vaše mise bude pod velice podrobným a nekompromisním dohledem."
"Marku," předstoupil před rusovlásku generál Khov, "snad vás aspoň potěší, že tomu křižníku budu velet jako lodní kapitán."
"Jistě, pane generále. Bude mi ctí," lehce se uklonil Mark. "Věřím, že tuhle misi dovedeme zdárně do konce - i s tím bizarním doprovodem."
"Nu - ohledně toho doprovodu... Teď tedy ta druhá zpráva: slečna Houstonová na základě své žádosti poletí s vámi. Na palubě Merkuru se pro ni jistě místo najde."
Kapitán Stone krátce pohlédl na Khova, zda si z něj nestřílí, ale ten jen nepatrně pokrčil rozložitými rameny.
"Jistě. Pro tak sympatickou a vřelou ženu se vždycky nějaké místečko najde," s lehkou ironií v hlase odvětil Mark. "Ale i kdybychom měli na palubě třeba samotnou Medúzu, kvůli Dinovi tu misi musíme dovést do konce," dodal a předpisově zasalutoval. Oba s androidem se jako jeden muž otočili na místě a ráznými kroky zamířili po ploše astroportu k astronefu. Když vstupovali na antigravitační plošinu Merkuru, generál si pomyslel:
"Škoda, že takových Stoneů nemám celou letku."
A podle výrazu doktorky Angeliny Houstonové bylo možné usoudit, že něco podobného si myslí kupodivu i ona.

4

Země se vzdalovala a vypadala nejdřív jako vrch a moře jako malý rybník, posléze souš vyhlížela jako zahrada a moře jako zahradníkův potok. A poté se dokonce pevnina jevila jako moučná kaše a moře jako vodní žlab - úplně stejně to před několika tisíci lety výstižně popsal Gilgameš na sedmé tabulce legendárního babylonského eposu.
Mark si otráveně prohlížel monitory řídicího pultu, pomocí kurzoru si zobrazoval letovou trajektorii z různých pohledů, namátkou kontroloval údaje o stavu paliva a jeho aktivaci pro skok v subprostoru a až po chvíli pronesl:

"Jistě, Angelino. Ne všechny parametry Merkura jsou nastaveny podle předpisů. Možná byste změnila názor na předepsané tabulky a vybavení, kdybyste jen tušila, kolikrát mi ty zlepšováky zachránily život. Kolikrát zachránily celou misi."
"Já přece netvrdím," ohradila se Angelina, "že byste měl všechno odstranit. Já jen, že mě opravdu zarazilo, jak dalece se váš astronef nepodobá běžným prostředkům Služby. Jak to, že tu máte doslova celý zbrojní arzenál lehkého bitevního křižníku? A to nemluvím o vašem androidovi. To už je vrchol toho, jak se nedodržují řády," povzdychla si. "Ale ve vašem případě je zřejmě chvályhodné už jen to, že občas respektujete aspoň Chartu lidských práv."
"Angelino, mám nápad," přerušil ji Mark. "Budeme se bavit o Larrivově misi a o tom, jak vyřešit ten zapeklitý problém. A až to vyřešíme a odhalíme viníky, tak potom si, prosím, stěžujte u generála Khova - nebo kam si vlastně lidi vašeho postavení chodí stěžovat. Ale nyní prosím o trochu klidu. Jsme zaměřeni na vstup do subprostoru. Vygenerované souřadnice nám ukazují cestu k Beltamoru, takže za pár minut to začne. Připoutejte se, prosím."
Rusovláska si poposedla v křesle druhého pilota. Ray před chvílí nenápadně odkráčel do strojové sekce zkontrolovat konfiguraci svých externích paměťových bloků. Před několika hodinami je napojil na centrální mozek Merkuru a teď měl chvíli čas, aby utřídil ty biliony údajů, které do nich musel na Markovo přání nacpat.
Angelina upřeně hleděla na monitor plný prosvětlených různobarevných kruhů; ani moc nevnímala, co se na něm odehrává, a teprve po dlouhé chvíli nezúčastněně pronesla:
"Myslím, kapitáne, že váš zvláštní přístup k práci ve Službě i to, jak se mě snažíte zmanipulovat, vám v budoucnu jenom přitíží. Ale abych projevila dobrou vůli, tak - pouze proto, abychom se plně mohli věnovat úkolu této mise - se budu snažit ignorovat vaše nestandardní chování stejně jako vše nestandardní, co jste kolem sebe vybudoval - vaší pověstí počínaje."
"Začínáš bodovat, kapitáne," vnímal Mark Rayovu poznámku, po níž následovalo něco, co by se dalo nazvat umělým, ale upřímným smíchem.
Mark chtěl něčím vtipným zareagovat, ale jen vytřeštil oči na monitor před Angelinou. Do subprostorových kruhů se z několika stran zabodly podivné signály...
NE!!!
"Rayi, máme problém!"
"Já taky. V reaktoru se ještě nezažehla primární reakce, tudíž..."
"Vykašli se na ty prskavky! Proboha, už je to tady! Drž se!"
"Co je tady? Co se děje?!"
Mark v pravou chvíli přepnul na přímou vizuální projekci.
Přední stěna kabiny zprůhledněla a oni se ocitli ve vesmíru...
Temným prostorem, dosud rušeným jen chladnými body hvězd a světélkujícími skvrnami hvězdokup, se na ně řítily tisíce meteoritů a desítky planetek. Byl to pohled podobný tomu, jako když se člověk po hlavě řítí do nitra lomu. Kolem kamení, pod sebou kamení, za sebou kamení.
Bylo to nečekané a bylo to kruté.
Bojový křižník po jejich levici ze sebe chrlil palebnou přehradu ze všech děl. Přesto ho zasáhly celé roje gigantických meteoritů. Z nestvůrných děr v trupu, z dělových věží i z velitelských stanovišť šlehaly obrovské plameny, živené nejen kyslíkovou atmosférou uvnitř korábu, ale i explozemi muničních skladů. Křižník se trhavě otáčel ve směru, ve kterém do něj nalétala další a další seskupení mezihvězdných zabijáků. Dva transportní koráby přímo před nimi doslova prošpikovala mračna drobnějších kamenů. Z tisíců děr prosvítalo ven mihotavé světlo nouzového osvětlení. Z některých otvorů proudila do kosmického prostoru vnitřní atmosféra korábu jako bílá mračna, z jiných šlehaly do značné vzdálenosti kyslíkem živené ohnivé gejzíry.
Mark bleskově zhodnotil situaci. Nebyla dobrá.
Již před okamžikem zarazil páku autopilota až do útrob řídicího pultu, nevšímal si hystericky ječícího počítače a plně převzal ruční řízení. Potřeboval by sice vedle sebe místo té nafrněné slečinky z vysokého úřadu Raye, ale co se dalo dělat. Musel ho využít tam, kde se právě věrný android nacházel. V podpalubní sekci byly totiž ukryté dvě střílny, opatřené proti všem předpisům třemi solidními dezintegračními čtyřčaty.
"Obrat vpravo, výkrut, točím to na tři hodiny!" křičel Mark a neuvěřitelné zrychlení Angelinu i jeho zamáčklo do křesel.
"Rayi, jak jsi na tom, sakra?!"
"Už jsem tady!" zakřičel mu vedle ucha Ray. "Přebírám řízení!"
"Zaplať pánbů!"
"Poslouchej, Marku," snažil se překřičet vzrůstající rachot android. "Obě čtyřčata jsem překalibroval na tenhle mixpult. Máš jedničku, já dvojku. Obě jsem nechal nabít na stupeň tora-tora-tora."
"Takže jdem na ty podělaný šutry! Pozor!" Mark stiskl na kniplu tlačítko, jež normálně sloužilo laserovému dálkoměru. Namísto tenounkého rubínového měřícího paprsku celým strojem zavibrovala zpětná vlna dezintegračních vln a ze spodku astronefu vyšlehly zelenavé, do spirál zkroucené shluky ničivé energie.
"Vlevo! Sejmi ten zalomenej kus!" křičel Mark a zaměřil blížící se shluk zprava. Ray mezitím vygumoval z tohoto světa odhadem padesátitunový kus ledu a kamení. Avšak další skála se objevila přímo před nimi...
"Ksakru, odkud to pořád lítá?!" řval Mark.
Ray se vykašlal na střelbu a strhl stroj prudce vzhůru a hned doprava. Mocná forsáž je doslova přibila do křesel a Angelina mohla jen zasněně vzpomínat na plynulé zatížení na počátku letu. Celou dobu ani nedutala, ostatně nic jiného za úkol neměla.
Útočícímu skalisku se vyhnuli jen taktak, ale úhybným manévrem se dostali mezi dva sunoucí se naježené ledovce, mezi nimiž nebylo ani místo zvíci rozpětí Markova astronefu. Mark i v té šílené rychlosti a během neuvěřitelného

manévrování stačil na jejich povrchu zahlédnout nejméně pět roztříštěných stíhaček z doprovodné letky.
Ale to už se i oni řítili vstříc zkáze.
"To vypadá blbě, Marku!" bleskl mu v hlavě vzkaz od Raye.
"Přece tady nezhebneme mezi takovejma podělanejma šutrákama!" řval Mark. "Leť do tý díry!" Pohlédl na radary a ukázal na temnou skulinu mezi masivními giganty. "Všude jinde už jsou balvany!"
Ray okamžitě prudce stočil astronef o devadesát stupňů a vlétl do stále se zužující mezery nastojato. Během letu se musel vyhýbat ostrým skalním výčnělkům i ledovým věžím či paprskovitě rostoucím průsvitným stěnám.
Oba ledovce se k sobě neodvratně přibližovaly. Nebude trvat dlouho a směšnou lidskou hračku z kovu, umělé hmoty a průhledných bublin rozdrtí ten vesmírný lis gigatunových bloků. Mark srazil páku maximálního overdrivu až k povrchu řídicího pultu a strojem zavyla neskutečná síla.
"Marku, začíná se tavit pulzní generátor! Všechny jednotky hlásí havarijní přetížení!"
"Já taky," hlesla Angelina.
"To mám zastavit, vylízt a polejt ten zatracenej motor vodou?!" zařval Mark. "Teď, Rayi, musíš úplně všechno vypálit před nás! Musíme si vyříznout cestu ven z tohohle ďábelskýho..."
Krrruaaaach...!!!
"Pozor, hlášení! Havárie! Přišli jsme o zaměřovací věž! Pozor!" začal do vzrůstajícího hluku, valícího se dýmu a praskajících stěn ječet palubní počítač. Házelo to s nimi jako na marsovské rallye Rudé písky. Mark si zobrazil holografickou projekci lodě a jediným pohledem zhodnotil škody.
A zase! Krrruaouusss!!!
Další prudký úder jím mrštil v pásech tak silně, až mu to málem vyrvalo ruce z ramen.
"Varování! Ztratili jsme spodní nosič paliva! Pozor, hlášení!"
Mark pohlédl na monitor zpětné kamery, aby právě včas zahlédl explozi urvané nádrže. Plamenný oblak se za nimi v sevřeném prostoru valil jako oslnivá povodeň.
"Ztrácíme tlak v palivovém systému! Přecházíme plně na jadernou fúzi!" oznámil palubní počítač a celým strojem začaly dunět mechanismy polirunových tyčí vysouvajících se jako desítky hadů ze svých nebezpečných hnízd.
Východ ze zdánlivě nekonečného kaňonu smrti se před nimi definitivně uzavřel.
"Rayi! Teď!"
Z astronefu vyšlehla obrovská salva ničivé energie prorážející únikový tunel. Zelenavé peklo se zakouslo do gigantické masy mezihvězdných ledovců. Exploze skalních ostrohu, výbuchy par a kolem se řítící utržené laviny doprovázely skučící stroj na poslední, marné cestě... Zbývalo jen pár kilometrů, když vtom zbraně ztichly.
Ani jeden střelec neměl čas sledovat červeně blikající ukazatele energie. Stejně to bylo k ničemu. Páry v prostoru začaly okamžitě tuhnout a pracně vystřílený prostor se kvapem zmenšoval.
"Ne, Rayi, to nestihneme," chladně zhodnotil situaci Mark, ale přesto se řítili dál za tím stále se zmenšujícím černým bodem. Tam byl volný vesmír. Další zásahy do trupu, další bolestné chvění astronefu. Zbývalo jen pár set metrů...
Bhroouuumm!!!
Prostor zaplnila gigantická exploze...
A před nimi se otevřela cesta ven!
Mohutný výbuch druhého křižníku v těsné blízkosti sunoucích se ledových bloků způsobil, že kvádry, po věky věků putující vedle sebe, se oddělily a vydaly se každý svou cestou.
Z mezery mezi nimi vylétl jako zářící šipka astronef Merkur.
Mark chtěl nadšením vyskočit, jenže ho nekompromisně zadržely bezpečnostní pásy. Vzápětí však v šoku ztuhl. A zíral na tu spoušť.
Všude kolem se ve volném prostoru vznášely rozdrcené a proděravělé vraky bitevních lodí a doprovodných stíhaček. Na palubách mnohých ještě zuřily požáry. Do toho se začínalo ze strojové sekce Merkuru ozývat dunění subprostorových motorů, nyní plně napájených energií polirunových tyčí.
"Generále Khove! Jste tady někde?" zcela nepředpisově začal Mark projíždět dostupné frekvence. "Tady kapitán Stone! Přepínám!"
"Marku, mám jednu špatnou zprávu," ozval se místo odpovědi android.
Mark se hystericky zasmál:
"Jenom jednu?! No tak sem s ní, brachu!"
"Subprostorový autopilot signalizuje vygenerované souřadnice původního skoku, ale protože jsme během úniku přišli o zaměřovači věž, tak..." Ray pohlédl na zbylé funkční monitory a zavrtěl hlavou.
"Tak co?!"
"Tak právě začíná fáze vstupu do subprostoru, ale - v žádném případě se nedržíme původních souřadnic."
"A kam to tedy padáme?"
Ray jen pokrčil rameny.
Angelina Houstonová střídavě hleděla z jednoho na druhého. "Kapitáne?" hlesla.
"Copak chce naše odbornice na zvláštní úkoly? Nemám předpisově zapnutou kombinézu nebo odpovídající kartáček na zuby?"
"Všiml jste si těch meteoritů?"
"Ony tady někde byly meteority? A kde?" vyprskl Mark.
"Některé se nepohybovaly lineárně." Mark se na ni netrpělivě obrátil.
"A co má být?!"
"Ty meteority pronásledovaly naše lodě," prohlásila Angelina.

"Jak - pronásledovaly? Všude kolem přece byla samá skála a led!"
"Tak - pronásledovaly. Jako řízené střely ze skal a ledu."
Mark pohlédl na Raye a zase zpátky na ni.
"A my unikli jen proto, že jsme byli celou tu dobu mezi těmi ledovci?"
Angelina přikývla.
"Začíná konečný odpočet vstupu do subprostoru," ozval se neklidně palubní počítač.
"Rayi, připoutej se taky, prosím, ať mám klid," hlesl Mark. "Teď ještě tahle bláznivá teorie o inteligentním štěrku. No - takže opravdu netušíme, kde se vynoříme?"
"Třicet, dvacet devět, dvacet osm..."
"Ne, souřadnice doposud nejsou usazeny. Ale jen doufám, že to nebude v dalším roji," pronesl tiše android.
"Jedenáct, deset, devět..."
"Jen to nezakřikni, kamaráde."
"Tři, dva, jedna, nula!"
Okolní vesmír se slil do černobíle žíhaného tunelu nikam...
5
Chlapec na volných prostranstvích kličkoval jako zajíc, snažil se skrýt za kmeny stromů a doufal, že ho nezasáhnou další bzučící šípy. Levé rameno ho pálilo a ruka nesnesitelně bolela. Neměl ani čas křičet bolestí ani v prstech svírat ochranný amulet.
"To nejste schopní oddělat jedinýho parchanta?!" zařval hlavní likvidátor Kanta-Karo a jen tak cvičně udeřil palcátem kolem-cválajícího střelce. Ten se poroučel z koně, ale noha mu zůstala ve třmenu. Zvíře jej dál vláčelo za plného trysku a náhodná oběť Kanta-Karova vzteku si rozbíjela hlavu o kameny a kořeny. Jeho trápení ukončil až tvrdý náraz o padlý kmen.
"Kde jste se, ksakru, učili střílet?"
"Vždyť už je skoro poslední, pane. Ostatní jsou mrtví," podotkl vedlepádící velitel přepadového oddílu. "Padesát tři mrtvol bude, myslím, dostatečný příspěvek do kuchyně. První várku již naložili a odvážejí do ledových jeskyní."
"Jenže my nepotřebujeme, aby se ten fracek a další křupani z těchhle lesů spojili s obchodníky z Jitřenky a vyprávěli jim o našich sanitárních akcích. Zatím si každý myslí, že vylidněné a spálené vesnice v Yateraanu má na svědomí mor - a že my, Těžaři, pouze pomáháme likvidovat jeho následky." Kanta-Karo zastavil svého koně, sáhl do brašny a vytáhl dřevěnou nádobu s mechovou pálenkou. Mocně si lokl a chvíli pozoroval nerovnou honičku. "A tím tak účinně zabraňujeme šíření moru do ostatních krajů a zemí," dodal, znovu si přihnul a schoval placatici. "Nemluvě o tom, že bych se ještě rád podíval na to ďáblovo vejce, o kterém všichni vykřikovali - než jsme je tak dokonale zklidnili."
"Taky jsem to spatřil," ozval se vedle něho ohromný svalnatý muž s tlustými copánky zrzavých vlasů. "Přeťalo to oblohu mezi souhvězdím Krabula a Žitnou dráhou. Člověk by řekl, že to muselo spadnout přímo na tuhle vesnici."
"Tím spíš nesmíme nechat utéct vůbec nikoho."
Muž s copánky mezitím spatřil prchajícího chlapce a vyslal za ním svazek smrtících střel. Klučina se vrhl po hlavě za nízké skalisko a bzučící šípy s kovovou rotující hlavicí prosvištěly nad ním. Utíkal do stále hustšího lesa a pronásledovatelům tak znesnadňoval jejich práci... Nejdřív to vypadalo jako běžná rutina. Byl druhý den po Svátku druhého měsíce a všichni ve vesnici vyspávali po noci plné obřadních tanců, omamných nápojů, pokorných modliteb a dvojitého stínu. Muži a ženy, děti a starci, místní i návštěvníci, pestrého nočního reje se zúčastnili opravdu všichni. Ostatně v Jižních zemích takto slaví Svátek druhého měsíce všechny rody a kmeny. Během něj a tři západy slunce po něm se nesmí přepadat, útočit ani válčit.
Zvědové Těžařů obsadili strategické body kolem vesnice a po necelém týdnu přesně definovali posloupnost zabíjení. Vše bylo dokonale naplánováno na určitý den a hodinu a proslulý Svátek druhého měsíce byl vybrán jako nejvhodnější. Ostrostřelci v prvních minutách zlikvidovali sběrače lesních plodů, vracející se obchodníky i ženy peroucí v nedalekém potoce prádlo. Další úder zasáhl znuděnou vesnickou domobranu, která v pravidelných intervalech obcházela vesnici po přesně stanovené trase.
A pak komando vtrhlo do vesnice.
Lidé na udusané hlíně umírali po desítkách a v korunách stromů vyplašeně křičeli ptáci. Jen několika šťastlivcům se podařilo utéct.
Jedním z nich byl Kaarsen.
"Máme tady ještě jednoho! A dostal jsem ho!" ozvalo se seshora a Kaarsen zaječel bolestí. Měl pocit, že mu cosi utrhlo vrchní polovinu těla. Levým ramenem mu projel kovový šíp a zabodl se před ním do padlého kmene. Chlapec si stačil všimnout, že to nebyla rotující a svaly trhající hlavice. Tohle byl dalekonosný šíp ostřelovačů s dlouhým a hladkým hrotem.
"Tak za ním! Nebo se ztratí v lese a potom bude všude žvanit o naší čistící akci!" ozvalo se nedaleko. Křovinami bylo slyšet blížící se dunění kopyt a lámání větví a praskot keřů... Kaarsen prchal do stále hustšího lesního porostu. Podle zvuků a výkřiků vzadu odhadl, že zvolil správnou taktiku. Snad je brzo setřese a schová se někde pod vyvráceným velikánem, ve spleti jeho kořenů. Rozhrnul husté křoví - a před ním se rozprostřela ohromná, neuvěřitelně rozlehlá mýtina!
Po celé její ploše ležely jedním směrem povalené kmeny stromů, jako by je někdo přejel gigantickým hřebelcem, a uprostřed se táhla hluboká rýha. Ale co bylo ještě podivnější - některé pokácené stromy dosud doutnaly!
Neměl však čas na dlouhé přemítání. Dusot koní a křik pronásledovatelů se blížily.
Zmateně se rozhlédl a rozběhl se nazdařbůh přes doutnající planinu. Přeskakoval padlé stromy a rukou si svíral raněné rameno.

"Tati, mami, někdy vás určitě pomstím. Někdy ano. Ale teď asi ne..."
Na kraji mýtiny se objevilo devět černých jezdců. Prudce zastavili koně a udiveně zírali na tu rozlehlou plochu uprostřed hustého lesa. Po chvíli užaslého ticha se všichni rozesmáli. Nedaleko před sebou totiž spatřili bezmocně kličkujícího chlapce.
"Tak kdo ho skolí první, chlapi? O láhev mojí mechily!" mávnutím ruky přerušil Kanta-Karo bujarý smích ostatních.
"Vyhodím tuhle láhev do vzduchu - a jakmile spadne, střílíme!"
"Pokud do toho můžu mluvit, pane, to by bylo příliš jednoduchý. A taky by se těžko dokazovalo, čí střela ho zabila. Zvlášť jestli ho všichni zasáhnem do hlavy nebo do srdce," úslužně se poklonil ohromný muž. "Mám ale jiný nápad, když dovolíte."
"Nuže," usmál se kysele Kanta-Karo, "sem s ním. Ale výhra zůstává!"
"Bylo by zajímavý se vsadit, kolik šípů ten divoch vydrží, pane."
Kanta-Karo uznale pokýval hlavou.
"Dobře, měním sázku - vyhraje ten, kdo do toho parchanta vstřelí nejvíc střel. Ty se přestávají počítat v okamžiku, kdy ten smrad zdechne."
"Nejdřív si spočítáme šípy v toulcích," podotkl muž s copánky, potěšený zájmem velikého Kanta-Kary.
"Hon tedy začíná!"
Všichni pobídli koně silnými kopanci do žeber a vyrazili tryskem vpřed. Někteří svírali v napřažené ruce samostříly s podélně uloženým zásobníkem střel, jiní dali přednost přesnějšímu ostřelovacímu luku.
Chlapec se opět ohlédl. Spatřil nadšením řičící zabijáky. Hekal bolestí a vysílením, přesto utíkal dále. Nic jiného mu ostatně nezbývalo. Posledních pár metrů spíše jen klopýtal.
"První ránu mám já!" zakřičel holohlavý chlap vpravo a vystřelil. Chlapec ucítil další ohnivý výbuch v těle. Tentokrát to dostal do boku. Upadl, rozbil si čelo o kámen, ale opět se vztyčil. Před sebou náhle zahlédl podivný záblesk.
A v hlavě mu nesnesitelně zabzučelo.
Ano, to je on, z té vesnice...
Nerozuměl těm záhadným zvukům. Ale kupodivu se jich nebál.
Kaarsen se vrhl za hromadu hlíny a nad ním se opět zablesklo...
Tentokrát jinak. Silněji.
"Kde se tady bere ta proklatá bouřka?" pohlédl udiveně Kanta-Karo k jasnému nebi.
"Do ďasa, co to je?!" zaječel chlap s potetovaným obličejem a perleťovým okem.
Chlapec se ostražitě zvedl na zesláblé pravé paži.
Poletovaný muž, jenž po něm chtěl vystřelit, se podivně potácel na svém koni a rozhazoval rukama. Neměl v nich žádnou zbraň a nikoho zřejmě už ani zabíjet nechtěl. Chyběla mu totiž hlava. Z hladce seříznutého krku mu v rytmu srdce tryskaly proudy jasně červené, tepenné krve.
A neuvěřitelná situace se rozvíjela dál...
Dalšímu bojovníkovi se před chlapcovýma očima uvařil hrudník. Kamizola muže se nejprve napjala, jako by se chtěl zhluboka nadechnout, nadýmala se však víc a víc, bojovník mezitím řičel bolestí a potom mu hrudní koš praskl jako vařené jelito. Mezi tkanicemi kamizoly vyhřezla střeva a vzápětí se objevila polámaná žebra zbrocená krví.
Muž s copánky a s prsteny na všech prstech si všiml potíží svých soukmenovců a rázně otočil koně. Pryč, všichni rychle pryč z toho proklatého místa!
Náhle si uvědomil, že jeho trhání uzdou nemá zamýšlený účinek. Obě paže mu totiž končily nad lokty. V následujících chvílích mohl jen trpně pozorovat, jak ve stejné výšce odpadla jeho zvířeti hlava - a poté udiveně pohlédl na vlastní trup. Na rozložitých prsou krytých vydělanou lidskou kůží s ornamenty Těžařů spatřil tenkou, neznatelnou linii. A jak ztrácel vědomí, pozoroval stále se zvětšující mezeru ve svém hrudníku. Samozřejmě již nemohl sledovat, jak se jeho vrchní polovina těla zvrátila vzad a bezhlavý kůň pádil ještě několik délek s krvácejícím torzem bojovníka v sedle.
Hlavní likvidátor Kanta-Karo reagoval vždy včas, zejména pokud šlo o jeho život. S hrůzou nyní sledoval další a další své bojovníky, jak se hroutí k zemi a skomírají za hrůzných, nepředstavitelných okolností.
Za sebou zaslechl divoký, bojový jekot dalších svých lidí.
"Tam musí být ten ďábelský předmět! Pobijte je všechny, ty posly pekelné!"
Kanta-Karo je mohl varovat, jistě, ale tím by přišel o přesnější určení protivníkova způsobu boje. Pochopil, že tahle mýtina musela vzniknout zásahem jakéhosi gigantického předmětu. A ten, kdo toho božího či ďáblova posla ovládá, může ovládnout všechny země, jimiž Kanta-Karo na své dlouhé pouti životem prošel.
Nyní však raději zalezl pod zlomený kmen a pozoroval zběsile útočící muže, kteří již dokončili dílo zkázy ve vesnici a nyní ho stejně poctivě chtěli ukončit i zde. Jakmile vjeli na planinu a spatřili zohavená, jakoby naporcovaná těla svých spolubojovníků, v jejich úmyslu je to ještě víc utvrdilo.
Kohorta rozzuřených zabijáků mávajících meči nad hlavami, s napřaženými blýskajícími se oštěpy a s nataženými kušemi v napjatých pažích se s bojovým pokřikem řítila přes zohavená těla svých soukmenovců.
Kanta-Karo i Kaarsen, každý ze svého bezpečného úkrytu, sledovali neslavný konec i tohoto útoku. Vypozorovali, že jednotlivé údery přicházejí ze tří míst, zpoza hromad čerstvě vyryté hlíny a pokácených stromů na vzdáleném konci podivné mýtiny.
Když se celá přepadová jednotka válela v tratolišti krve a nevypadalo to, že by se odněkud vyřítili další útočníci, Kaarsen vyskočil a utíkal jako splašený vstříc neznámým zachráncům.
Kanta-Karo naopak zůstal zahrabaný ve své skrýši a přes negativní výsledek prapodivné bitvy bylo na jeho široké tváři vidět uspokojení. Proslulý likvidátor si dobře uvědomoval strategickou výhodu, jakou nyní získal. Jedině on ví, jaká mocná síla se zjevila v tomto hvozdu - a on také zná počet záhadných nepřátel...

***
Kaarsen utíkal po mýtině jako smyslů zbavený. Za ním ležely desítky zohavených těl a před ním... Věděl, že tam, kde začíná les, tam někde jsou ukrytí divotvorní zachránci.
Běžel stále hlubším a zužujícím se úvozem. Před sebou viděl prudký svah nahrnuté zeminy a za ním se již tyčily listnaté i jehličnaté velikány. Vylezl celý zbrocený potem na vrchol prudkého svahu - a na druhé straně to spatřil...
Podivné obrovské těleso - velké snad jako jejich vesnice - leželo bezmocně v kráteru a z ohromných píšťal po stranách se vznášel modravý opar.
Chlapec zůstal stát jako zkamenělý. Otočil se zpět a spatřil přímou dráhu, asi jako když brzdy povozu zablokují kola a ta vytvoří na prašné cestě podobnou rýhu. Tady ovšem ta brzdná dráha měla rozměry odpovídající gigantickému záhadnému předmětu.
Chlapec opět ucítil tlak ve spáncích a zaslechl neznámou řeč.
"Ty, Rayi, nechceš vypnout záznamník? Abychom neprorokovali Radu?"
"No dovol! Nejsem mobilní telefon! Nicméně - souhlasím. Budeme se zde chovat jako nezodpovědní zachránci nevinných."
Chlapec vůbec ničemu nerozuměl.
Otočil se vpravo a spatřil vysokého muže, jak cosi vykřikuje a mává rukou s pozoruhodnou, tajemnou zbraní. Z druhé strany se blížil stejně veliký muž a ještě dále za ním se objevila ještě vyšší - až neuvěřitelně vysoká žena...
Bože, to jsou velicí lidé! A jaké mají podivné oblečení a zbraně!
"Marku, myslím, že se můžeme zase věnovat Merkurovi."
"Upřímně řečeno, Rayi, ani nevím, kde začít. Tohle je první přistání Merkura přímo na planetě. Zatím celá léta v pohodě obíhal na orbitech... Mimochodem, počítám, že planetární modul je také zničený?"
Android rozpačitě přikývl.
"Víš přece, že jsme do subprostoru vlétli s tak poničeným strojem, že je zázrak, že jsme se z něj vůbec dostali ven. No a pokud se mi v takovéhle situaci podaří přistát na neznámé planetě, tak si myslím, že aspoň slůvko chvály by neškodilo." Android rozhodil ruce. "Samozřejmě, že je zničený nejen planetární modul, ale i kompletní komunikační systém. Jediné, co se dá použít, je přenosné vybavení obývací části a několik antigravitačních jednotek z modulu. Klidně zatím obětuju část svého antigravu, abychom se dostali co nejblíž k nějaké pomoci."
"A co s astronefem?"
"Merkura tady asi necháme, protože i kdybychom ho opravili sebelíp, nemáme energii na to, aby nás vymrštila z přitažlivosti téhle zatracené planety. Sotva na ni člověk dopadne, zjistí, že ty kolem klusající stáda koní na sobě nesou masové vrahy. Přistáli jsme nejen na špatném místě, ale i dost pozdě. Nebo byste si snad dali ranní sprchu a snídani na vidličku - v té vyvražděné vesnici? Třeba tam ještě něco zbylo."
Angelina nevěřícně zírala na androida. Tohle má být onen dokonalý umělý člověk bez emocí? Dávnými alchymisty vysněný homunkulus? Nereptající a oddaný gólem?!
"A pak nás napadne horda divochů, a to, že šli po tom klukovi, ještě neznamená, že by nešli po nás! A kromě toho..."
"Kromě toho se tady dá dýchat a planeta je obydlená humanoidy," přerušila jej Angelina rázně. "A zatím nás nic ani nezabilo, ani nesežralo," vypočítávala nečetné klady jejich nového domova.
"Zatím," podotkl Mark a přistoupil k vyděšenému chlapci. Zlehka mu položil ruku na rameno a povzbudivě se na něj usmál. Potom se otočil na přítele:
"Rayi, zkus nějakou hlasovou variaci z Wilku nebo Harku. Podle těch bojových pokřiků mi jejich jazyk silně připomíná tamější řeč."
"Neboj se, chlapče, za chvíli si pěkně popovídáme. Teď se pojď najíst," pobídl Ray chlapce. Ten se hluboce uklonil...
"Rayi!" vykřikl Mark, až to všemi trhlo. "Podívej se na to!" Přistoupil ke zkoprnělému chlapci a pomalu, nevěřícně pozvedl v dlani jeho amulet. "Je to vůbec možné?!"
"Jistě, je to náš znak," kývl hlavou Ray.
"O jakém vašem znaku to mluvíte? Tady - na cizí planetě?!" ozvala se Angelina.
"Tohle, milá bezpečnostní lady," ukázal jí Mark kovový předmět, "je součást dávného rituálu, kterým vybraní agenti Služby pro dohled nad primitivními planetami označují v určitých případech svou přítomnost budoucím generacím."
"Ale to přece není povolené - vměšovat se do vývoje primitivních civilizací."
"My se nevměšujem. My jen občas zanecháváme stopy," poznamenal Ray.
"Takže - vítejme doma," zvedl Mark obě paže k nebi a začal se nahlas a šťastně smát. Objal hocha a pak jej zvedl nad hlavu: "Ty kluku, ty jsi naše štístko!"
6
Byla to dlouhá, snad nejdelší cesta, jakou Kaarsen zažil...
Pustá krajina se rozprostírala do nedohledna už několik dní. Těžké mraky se líně převalovaly na pochmurné obloze. Ani slunce zde nemělo onen jasný, zářivý kotouč, na jaký byl Kaarsen zvyklý ze své vlasti. V těchto bezútěšných končinách vyhlíželo jako matně lesklá stříbrná mince Těžařů.
Nad bublajícími bažinami, nad rozlehlými jezery nebo nad zmrzlou zemí putovali nespočet dnů. Jejich pouť vedla z hojných lesů a bílých skal Yateraanu, v nichž se nacházela vyvražděná Kaarsenova vesnice, přes vodní kraje Rogenbergů a nedozírná pole Žlutonosých až do Frezeny, Veliké studené země.
Mrazivý, nehostinný vichr svištěl všude kolem.
"Schovej hlavu, chlapče, nebo ti umrznou uši," poradil Kaarsenovi Velký hodný muž.
Kaarsen měl toho obrovského muže rád, celé hodiny si s ním mohl povídat. Velký hodný muž uměl poutavě vyprávět neuvěřitelné dobrodružné příběhy, Kaarsen mu pozorně naslouchal a potom během vyprávění často usínal v jeho

náručí.
Během těch pár dnů a také díky onomu vnitřnímu vnímání neslyšitelných rozhovorů mezi dvěma cizinci se už dokázal na dost věcí zeptat. Ovládal také kratší věty či příkazy v řeči těch, kteří spadli z oblaků.
Nyní poslušně odvětil:
"Ano, Velký hodný muži. Jak si přeješ. Kaarsen chtít zjistit, kde ta ošklivá a promrzlá krajina mít konec."
"Milý Kaarsene, ať to počítám, jak to počítám, tak nás ještě čeká čtyřiatřicet hodin letu. A pak... pak bude ještě studenější krajina." Ray omluvně pokrčil rameny, jako by za ochlazování planety směrem k pólu mohl právě on. "Ale tam už bude Jitřenka, a tedy i lidi. A hlavně teplo," povzdychl si. I jemu vyhovovala běžná teplota, při níž část mechanických funkcí v umělém těle fungovala mnohem lépe než za tohoto mrazivého počasí. Chlapec kývl a přitulil se k němu. Ray ho starostlivě objal, volnou rukou mu přitáhl pletenou čepici do čela a kolem krku a přes uši mu upravil širokou šálu.
Angelina se pootočila od řízení pitoreskního vznášedla a s křečovitým úsměvem prohlásila:
"Netušila jsem, Rayi, že se v androidech mohou skrývat i tak vyloženě mateřské city."
Ray jen pokrčil rameny, zato se ozval Mark, který právě kontroloval zásobníky zbraní:
"Já bych - vzhledem ke stavbě jeho těla - řekl, že se v něm skrývají spíš otcovské city," suše poznamenal. Věděl, co bude následovat.
Od doby, co svými nevhodnými řečmi vehnal androida do osidel radikální aktivistky Evoly - a navíc obdržel jako parťačku tuto velice ambiciózní, a proč si to nepřiznat, i celkem přitažlivou ženu - se s Rayem o některých věcech diskutovalo stále obtížněji. Na druhou stranu: ne, že by to bylo na závadu mise. Nudná a monotónní cesta tak ubíhala mnohem rychleji.
"Otcovské city? Raye přece nemůžeš zaškatulkovat podle jistých diskriminujících druhotných pohlavních znaků nebo dokonce podle způsobu vyjadřování. Vždyť by stačilo možná jen málo, pár zásahů do konstrukce, odlišná lokalizace softwarového vybavení - a zřejmě by tu s námi byla nefalšovaná Raya," pootočila se promrzlá Angelina na Marka a v očích jí šibalsky zablesklo. Náhle jí tvář ztuhla.
Mark seděl celou dobu schoulený pod předním krytem vznášedla, takže viděl pouze dozadu ubíhající krajinu. Nyní si však všiml zděšeného výrazu Angeliny a zpozorněl. A vzápětí to spatřil.
Byl to jednolitý ledovec, který převyšoval okolní krajinu o dobrých sedm set metrů. Ten výškový rozdíl jejich bizarní vznášedlo v žádném případě nezvládne.
"Podívejte támhle vpravo!" Mark ukázal na jejich zřejmě jedinou spásu. "Pod těma dvěma vrcholky, co vypadají jako kravské rohy."
"Je tam tunel!" vykřikl Ray. "Obrovský tunel!"
"A něco se v něm leskne," dodala Angelina a zaclonila si oči levou rukou.
Po dalších minutách letu si konečně mohli lépe prohlédnout gigantický přírodní útvar, jež jim seslalo snad samo nebe. Obrovská ledová brána se před nimi klenula do výše, že by se v ní pohodlně mohl schovat i mrakodrap Služby pro dohled nad primitivními planetami. A na dně ledového průchodu se vlnila volná, nezamrzlá vodní hladina!
"Tak jdeme do toho?" zeptala se Angelina a usmála se.
Mark na ni rychle pohlédl. Bylo až neuvěřitelné, jaká změna se stala s touhle pečlivou úřednicí z Úřadu pro planetární bezpečnost. V jedné ruce třímajíc provizorně sestrojené kormidlo, druhou si cloní oči, které odvážně hledí k novým obzorům.
"Jasně, kapitánko!" zasalutoval a srazil podpatky. "Skasejte hlavní plachty, napněte kosatky, kormidlo patnáct stupňů severovýchodně a vyrážíme! Před námi leží nová, bájná krajina, po celé generace hledané Eldorádo!"
"Spíš Ledorádo," podotkl suše Ray.
Všichni si užasle prohlíželi blížící se ledový masiv. Rozeklané stěny a ostré srázy, to vše ze zářivé, průsvitné a studené hmoty. Přímo před nimi se rozevírala majestátní brána do tajemného nitra ledovce.
"Vidím konec!" náhle vykřikla Angelina. "A je tam zeleň!"
Opravdu, bylo to neskutečné. V dáli, mezi ledovými stěnami, se jasně zelenala pevnina!
Mark se otočil, aby Angelinu objal, ale zarazil ho Rayův výkřik a Kaarsenovo zaječení. Angelina ležela na zemi a z krvácejícího ramene jí trčela průhledná, lesknoucí se střela. Další ledové šípy zasáhly vznášedlo a Markovi jedna střela roztrhla kombinézu na boku a druhá mu rozsekla kůži nad loktem levé ruky. Kaarsen stále ječel. Bylo to jen pár dní, co ho takhle ostřelovali zákeřní lovci lidí v Yateraanu...
Androida doslova smetla smršť ledových střel z paluby vznášedla.
Byl to tichý, smrtící a nečekaný útok odnikud.
***
Mark stiskl na opasku nouzové tlačítko a zesílil ochranný štít na maximum. Kolem vznášedla se rozklenulo ochranné pole. Pak těžce vstal a zdravou rukou se ujal řízení. Začal obracet stroj.
Ray stál dole necelých tři sta metrů od nich a mával rukama.
"Marku, jsou na ledovci," sděloval příteli telepaticky. "Podívej se nad ústí brány vlevo. Než si pro mě připlachtíš, zkusím jich pár polechtat laserem. Jinak já jsem v pořádku a čekám tě."
Do ochranného pole narazily další svazky průsvitných střel, tentokrát ale už nikomu neublížily. Mark se pozorně rozhlížel a konečně spatřil záhadné útočníky. V bílých kombinézách byli na pozadí ledovcových rozeklaných svahů takřka neviditelní. Zahlédl jich jen pár, ale podle intenzity střelby jich musely být desítky.
Teď hlavně musí dostat na palubu Raye!
Rayi, mám aktivované silové pole! Nechci ho na moc dlouho vypínat. Dostali jsme to všichni tři. Až řeknu tři, tak skoč!
Ray mezitím díky vlastnímu naváděcímu systému již zaměřil nejbližší, a tedy nejnebezpečnější protivníky - a z

ukazováku mu vyšlehly první rubínové záblesky.
Na povrchu ledového masivu se ozývaly zděšené výkřiky útočníků. Někteří zasažení vypadli ze svých úkrytů a s bezmocným jekotem se řítili podél strmých jiskřících ledových stěn a dole se pak buď nabodli na vyčnívající ledové hroty, nebo se roztříštili o zmrzlou zem, případně se utopili v ledových vodách brány.
Rayi! Jedna, dvě, tři!
Zbývalo pár desítek metrů. Mark na smluvený okamžik vypnul silové pole - a ve stejný moment Ray dopadl na palubu vznášedla.
"Doporučuji hodně rychle se ztratit a hned vás všechny ošetřím," prohlásil android.
Na podlaze pitoreskního dopravního prostředku se pomalu zvětšovaly kaluže krve.
Mark kývl - a vzápětí zaklel. Byli obklíčeni ze všech stran.
V ústí ledové brány se objevily desítky plavidel podobných obrovským kajakům. Soudě dle poctivě opancéřovaných střílen to zřejmě nebyla mírová plavidla. Na ledovcovém svahu kolem tunelu stálo několik set bojovníků a v ruce drželo rudě sršící pochodně. Na opačné straně se z podzemních úkrytů vynořily další stovky útočníků na podivných zvířatech. Ta se nejvíc podobala kříženci mamuta a velblouda. Byla to respekt, či dokonce hrůzu vzbuzující monstra, nicméně sám jejich vzhled nebyl to nejhorší. Na každém totiž seděli čtyři válečníci zachumlaní v kožešinách a v tlustých rukavicích třímali prapodivné ledové zbraně. Mezi obrovskými zvířaty pobíhaly další desítky pěšáků a za nimi ještě...
Teprve nyní Mark s Rayem zahlédli ohromné obrněné povozy tažené šestispřežím těch velbloudích mamutů. Byla to na první pohled nezničitelná bojová vozidla. Tvarem se podobala obrněným kajakům v průlivu, ale byla mnohem mohutnější a na vrcholku každého z nich se tyčil opevněný kapitánský můstek s kruhovými okny a ledovými dělovými věžemi.
"Tak, a jsme v koncích. Tolik energie nemáme ani na střelbu, ani v tvém opasku na ochranné pole," pronesl pochmurně Ray. "Nikdo nepočítal s tím, že dva lidi budou muset bojovat proti legální armádě celého kontinentu."
"Krucinál, Rayi, nemysli hned na to nejhorší. Přece po nás něco musejí ti ledoví muži chtít, sakra! Třeba se dá s někým z nich vyjednávat." Mark již mluvil tišeji a kroužil se vznášedlem v kruhu. Ale přemýšlel dál nahlas:
"Ty stovky prskavek na ledovci, to má zřejmě být symbol síly. Ale proč by se právě nám takhle představovali?"
"Vypadá to, že chtějí právě a jenom nás," znepokojeně odvětil Ray. Měl starost nejen o Marka, ale na podlaze krvácel malý chlapec, nyní už jeho adoptivní syn... Ray se totiž v těchto těžkých chvílích definitivně rozhodl: bude otcem!
"Ale proč zrovna nás?! A jak je možné, že na nás čekají právě zde?!" zaúpěla Angelina.
***
"Tak jsme je dostali, velký náčelníku," spokojeně zachrochtal Kanta-Karo. "A tys mi nevěřil!"
"Ne. Nevěřil jsem ti, Kanta-Karo. Ale nyní jsem ohromen a skláním se před tebou, veliký Těžaři," chraplavě pronesl Bjorkin. Sundal si z hlavy kožešinovou ušanku a odkryl husté tmavomodré vlasy a žluté špičaté uši. Potom se lehce uklonil.
"Nemusíš se omlouvat, příteli!" sebevědomě se zasmál Kanta-Karo. "Taky jsem tak užasle zíral, když tihle tři zlikvidovali mé speciální komando."
"Bylo od tebe prozíravé, že jsi poslal orlovce. Jsou to rychlí a dobří poslové. Na základě tvé zprávy jsme sledovali ty vetřelce od chvíle, kdy překročili hranice naší země. Ale prozraď, Kanta-Karo, jak jsi mohl stihnout tuto událost? Vždyť vetřelci mají své podivné plavidlo, jehož rychlost a zejména vytrvalost je obdivuhodná. A nedostižná. Ty snad máš některá svá zvířata rychlejší?"
"Ctihodný Bjorkine, nemám ani rychlejší zvířata, ani jiné dokonalejší prostředky. Vše je jen předvídavost - a chytrost," zaťukal si Kanta-Karo prstem na čelo, až to zadunělo. "Ti cizinci spadli do našeho kraje ve vzdušném korábu. Prostě ztroskotali - asi jako naši námořníci, když musí nouzově přistát u neznámých břehů... A tam šíří hrůzu už jen tím, jaké mají zbraně či oblečení. Ale tohle nemůžou být žádní bohové ani jejich poslové, jak ses obával, milý velkovévodo."
Nejvyšší náčelník Bjorkin mávl netrpělivě rukou. Nechtěl už poslouchat nic o svém nedávném strachu.
"Nuže," pokračoval těžařský likvidátor, "a potom svůj ztroskotaný koráb obklopili neprůhlednou stěnou a dva dny tam něco kutili. Alespoň takové zprávy mi po orlovcích posílali zvědové. Já v té době byl již na cestě do tvé Frezeny, veliký Bjorkine."
"Nezlob se na mou nedovtipnou hlavu, ale stejně to nechápu," opáčil urostlý Severan. "Jak jsi mohl vědět, že ti tví cizozemci vyrazí právě na sever?"
Kanta-Karo se usmál. V jeho úsměvu byste však nenašli nic dobrého. Byl to zpupný, povýšený úsměv despoty.
"Zároveň jsem vyslal spolehlivé posly na všech šest světových stran," ukázal Kanta-Karo na oblohu s dvěma vycházejícími měsíci a jedním sluncem. "Sám jsem odhadl nejpravděpodobnější směr jejich cesty. A tím jsem se také vydal."
"Kvůli naší říši?" Bjorkin nedůvěřivě pokrčil husté obočí.
"Odpusť, náčelníku, ale kromě tvé nádherné rozlehlé říše jsem počítal také s tím, že by vetřelce mohla zajímat Polární království, naši divoši označují tyhle země jako - Jitřenku." Kanta-Karo zdůraznil každé slovo. "A taky by je mohla zajímat zejména jejich nadmíru vyspělá technologie. Většinu svítícího kovu dodáváme právě jim - a tento kov oni umějí využívat tak, že by se mohli stát samozvanými vládci naší kdysi svobodné planety!" rozhorlil se Těžař. "Přístavy v našich Jižních zemích jsou plné jejich nákladních lodí s tím proklatým znakem, plným sněžných vloček a pruhů polární záře!"
"Chceš tím říct," Bjorkin konečně pochopil podstatu sdělení, "že já sám, osvícený velkovévoda, a má pokroková, neustále bojující země byla v tvých plánech jen jakousi přestupní stanicí?!"
"Ale náčelníku, uvažuj rozvážně a nenech se unášet zbytečnými emocemi," přezíravě se usmál Kanta-Karo. "To bych se nespojil s tebou! Ty přece máš početnou a statečnou armádu a já zase objevil vetřelce s jejich zbraněmi. A společně,

s tvým kolosálním vojskem a mými speciálními jednotkami, které dorazí za pár dnů, můžeme dobýt Jitřenku. A až se zmocníme cizích zbraní, zmocníme se nejen bohatství toho zatraceného severního království, ale i jeho držav, jeho loďstva - a zvlášť jeho plavovlasých, bledolících žen!"
"To už zní rozumněji," uznal jeho argumenty Bjorkin, zejména ten o speciálních jednotkách. Dobře znal neblaze proslulou a krutou armádu Těžařů z Yateraanu a věděl, že každé křivé jednání mohlo by i tady vyvolat ničivou odplatu z jihu. Ale pokud bude táhnout s Kanta-Karou za jeden provaz, zbude na něj jistě dost kořisti a území - a zejména těch žen.
"Jen mi pověz, Kanta-Karo, co u vás, proklatě, ti tví cizinci dělali dva dny?"
"Nikdo z mých zvědů neviděl skrz mlžnou kopuli, která obestírala ztroskotaný koráb, ale později spatřili přesně to, co můžeš vidět i ty. Ano, tuhle groteskní hračku tam vyráběli..." ukázal posměšně na kroužící vznášedlo.
To opravdu nevypadalo jako prostředek nebeských poslů - ani jako hrdý multifunkční stroj používaný elitními agenty Služby pro dohled nad primitivními planetami.
Nad zmrzlou zemí se potácela nevelká plošina, jejíž podklad tvořily čtyři kusy podlahy z legované oceli, které Ray vyřízl ze skladištního prostoru Merkuru. Z původního vznášedla, které nepřežilo havárii lodě, trosečníci na oba boky připevnili antigravitační motory, které však díky poškozeným bateriím byly výkonné stěží na desetinu původního výkonu. Proto museli letět tak nízko a tak pomalu. Motory byly přivařené k podlaze abstraktní konstrukcí z trubek chladicího potravinového systému. Přední kryt byl zhotoven z krytu hibernační jednotky a boky byly umně slátané z laminátových desek, které jinak sloužily jako poklopy beden ve skladišti náhradních dílů. Nad celým tím groteskním strojem se rozpínala oblouková konstrukce z ohnutých a svázaných, černožlutě pomalovaných tyčí, a na každé straně byl na úrovni podlahy přidrátován jeden mohutný reflektor. Vzadu na plošině se v kovovém rámu leskly dva nouzové energetické generátory a vpředu bylo stanoviště řidiče, které nejvíc připomínalo kombinaci vozkova kozlíku a části řídicího pultu nějaké vesmírné lodě z televizního seriálu.
"To se s tím dostali až sem?" vrtěl hlavou Bjorkin.
"Taky jsem to těžko chápal. Ale - není to vlastně štěstí, že se dostali právě sem?" zasmál se Kanta-Karo a v úsměvu odhalil silné, od žvýkacího tabáku zažloutlé zuby.
"Jistě." Bjorkin zvedl ruku s napřaženým ukazovákem. "Neměli bychom už dále otálet a raději pokračovat v útoku."
"Jak si přeješ, náčelníku. Teď je budeme tak dlouho ostřelovat, dokud je nezabijeme a nezískáme jejich zázračné zbraně. Už před mnoha dny jsem mohl pozorovat jejich účinnost - a sám nyní vidíš, že jsem tě neobelhal."
"Tento boj bude stát život mnoha dobrých bojovníků. Mých bojovníků," zdůraznil Bjorkin. Ne snad, že by byl takový lidumil. Své lidi používal i vyměňoval jako zboží, při útoku nahradilo tisíc bojovníků most, při ústupu stovky raněných nahradily ochranný val. Z lidských těl dokázal Bjorkin vybudovat hotové monumenty. Hranice stále se rozšiřující Frezeny vroubily pompézní mohyly a hroby z lidských kostí a lebek. Nutno však zdůraznit, že většina tohoto stavebního materiálu pocházela od nepřátelských vojsk.
"Za pár dnů dorazí i mé oddíly. A pak zase my budeme cedit naši krev. V této operaci bychom snad nemuseli být tak malicherní," podotkl Kanta-Karo.
Mohutný Seveřan nakonec souhlasně kývl a zdvihl pravou napjatou paži s nataženými prsty.
Byl to povel k další, tentokrát rozhodující vlně útoků.
***
Mark stál u řízení, na paži tlakový obvaz, jímž ho vybavil věrný android, a s obavami pozoroval stovky střel, zatím neškodně bubnující do silového štítu. Nešlo mu ani tak o sebe, jako o Angelinu a Kaarsena. Opět na ně starostlivě pohlédl. Oba ztratili příliš mnoho krve. Kaarsena navíc teprve před pár dny sotva doléčili z předešlých zranění, jež utrpěl při divokém lovu poblíž rodné vesnice.
Vznášedlo kroužilo ve stále menším kruhu.
"Jak to vypadá?"
"Není to dobré, Marku," skláněl se nad raněnými android.
"Mám nápad. Chci prorazit mezi těmi řadami vlevo od ústí brány. Je tam nejméně obrněných zvířat a vypadá to, že bychom se obloukem mohli dostat zpátky za tu terénní vlnu a zmizet někam do bezpečí."
"Dobrý plán," pokýval android hlavou, ale stále se nezvedal od raněných. "Jen to tady dodělám a můžeme se do toho pustit."
Mark zrychlil chod stroje a zároveň naklonil plochu vznášedla do středu kruhu. Začal druhý okruh a stále zrychloval. Nelíbilo se mu, že věčný bojovník Ray se stále nemá k akci. Neustále byl sehnutý nad ženou a chlapcem.
"Rayi, poslouchej... Co se děje!?"
Android pohladil těžce dýchajícího chlapce po tvářích zalitých potem. Zranění mu odsávalo síly a každým okamžikem zkracovalo jeho život. Ray mu již podal bolest tišící léky, ale chlapec nutně potřeboval na operační sál. Ray ho musí dopravit do bezpečí. Nejen Kaarsena, ale všechny své přátele!
Rozhodl se. Ještě nikdy tuto možnost nepoužil, dokonce ani Mark nevěděl o tomto prazvláštním, vysoce nouzovém režimu...
Android vstal a pohlédl na Marka.
Nebyl to ale ten starý známý Ray...
"Proboha, Rayi, co je s tebou?" Mark s úžasem hleděl do temně červených, pableskujících očí bojového robota.
"Přepnul jsem na mayday režim, pane," strojovým hlasem odpověděl Ray. Začal svému příteli vykat. "Optická čidla jsem proměnil v zaměřovače, ostatní, i ty nejzákladnější funkce se podřídily nouzovému režimu. Pane, dovolte..."
"Co to vyvádíš, Rayi?! Proč mi říkáš ‚pane'?"
"Dovolte, pane, ukončit misi. Na základě telepatického signálu zrušíte na nezbytně dlouhou dobu ochranné pole a já na

sebe upoutám pozornost. Protože mám veškerou energii soustředěnou na zbraňové systémy, způsobím nepřátelům podstatné ztráty - a vy se mezitím pokusíte o únik. Přeji hodně štěstí, pane. Vám, té ženě a zejména chlapci. Končím."
Mark chtěl namítnout, že přece nemůže takhle opustit přítele, ale Ray se ozval ještě jednou, tentokrát telepaticky.
"Pane, jestli nezrušíte ten silový štít, bude mě stát další zbytečně vynaloženou energii, abych se jím transformoval ven."
"Dobře, Rayi. Byl jsi a stále budeš můj nejlepší přítel. Já se pro tebe vrátím - jakmile uklidím tyhle dva do bezpečí. Řekni, až budeš připraven, a zruším pole."
"Jsem připraven, pane!"
"Nevykej mi pořád, Rayi! Nemůžeš si ten mayday režim upravit?" odpověděl nahlas Mark.
"Nemohu, pane... Šest, pět, čtyři..."
Mark dokončil obrat a vyřítil se proti nejslabšímu místu protivníka.
"Rayi, teď!"
V ten okamžik zrušil ochranné pole, ale...
Pod nimi se zvedla země a zvrátila vznášedlo dozadu. Mark pochopil, že najeli na podzemní úkryt, jehož vrchní část se náhodou zvedla... Vlastně - náhodou?
Byla to past.
Stěna z masivních klád a provazů se ještě chvěla, když vedle ní vyrazily ze země další.
Stejně užasle jako Mark Stone hleděl na výsuvné stěny i zkušený žoldák Kanta-Karo.
"A kdy jste stihli tohle?" šokován se zeptal svého hostitele. "Přece jste nemohli v tyhle podělaný zmrzlý půdě vykopat takový jámy - za dva dny!"
"Tyto pasti máme vybudované podél celé hranice se Severním královstvím."
"Po celý hranici?!" opakoval nevěřícně likvidátor.
"Po celé hranici na kontaktních a rizikových místech. "Nemají kam utéct, pošetilci."
"Nemáš pocit, Rayi, jako by si s námi hráli jako kočka s myší?" ozval se Mark a zvedal se z podlahy vznášedla.
První únik se nevyvedl. A energetické zásoby slábly. Rayovy baterie také.
"Pane, opouštím vás. Zkuste to znovu!" stále strojovějším hlasem pronášel Ray. "Nebudu již čekat na další průnik. Potřebuji příliš mnoho energie, abych na sebe soustředil větší část nepřátelských jednotek. Zrušte pole - a teprve potom se rozhodněte, kudy uniknete. Budete k tomu mít dostatek příležitostí, protože hlavním terčem nyní budu já."
"Fajn, Rayi. Platí, co jsem ti řekl před chvílí," kývl Mark hlavou. Ještě jednou se rozhlédl po bitevním poli. "Máš volno, příteli. Teď!"
Ray seskočil ze vznášedla a okamžitě přiklekl. Podpíral si pravou ruku a střílel z ní dávky laserem jako z brokovnice. Soustředil na sebe třetinu nepřátelské palby a hlavně zaměstnal nepřátelské velení do té míry, takže se Markovi zdálo, že nejméně další dvě cesty k úniku jsou otevřeny.
Zamířil k volnější rojnici nepřátel a snažil se odhadnout, kde by se mohla objevit další zrádná stěna. Upřeně zíral před vznášedlo, když vtom spatřil stádo velbloudích mamutů...
Ohromná zvířata se řítila přímo proti němu a zadupávala do zmrzlé země prchající vojáky.
Mark v poslední chvíli otočil vznášedlo, ale temné zahučení generátorů mu zvěstovalo nedobrou zprávu.
"Tak - a jsme bez šťávy," jako by sděloval obskurní dopravní prostředek.
"Tak - a jsme v hajzlu," pronesl Mark polohlasně. Zamířil se vznášedlem nad Raye a v té chvíli přesně věděl, co udělá. Časovým spínačem vypne silové pole, vystoupí, ochranný štít se za ním zase zapne - a Mark bude z obou ručních zbraní střílet tak dlouho, dokud ho nerozdrtí ty chlupaté stvůry nebo dokud mu nedojde energie. Jemu i zbraním.
Mark zastavil nedaleko Raye. Ten kolem sebe rozséval smrt, ale nepřátel jako by neubývalo. Několika granáty, původně ukrytými ve stehenním pouzdře, dokonce vymazal ze světa celé dva oddíly severanské jízdy.
Mark sundal opasek, ačkoli to pravidla Služby výslovně zakazovala, a nastavil na monitoru přezky potřebné parametry, aby uchránil silovým polem vznášedlo s Angelinou a Kaarsenem.
Pak ještě nastavil časový spínač - a vyskočil ze vznášedla.
V každé ruce třímal plně nabitou zbraň a v kapsách kombinézy měl další plné zásobníky. Okamžitě si vybral cíl: nejbližší jednotku pojízdné mamutí pěchoty. Vypálil první dávku.
A pak další a další...
Po likvidaci asi šesti rot ho srazilo na zem ozubené kopí. Udeřilo ho naplocho do zad a roztrhlo mu kombinézu i kůži.
Mark se těžce postavil a znovu zamířil. Cítil, jak mu po zádech stéká proud teplé krve.
Kapitán Služby pro dohled nad primitivními planetami vypálil znova.
Další mrtví na druhé straně.
Nebude trvat dlouho a na řadě bude i on...
7
Tlumené výbuchy roztrhaly nejbližší a nejnebezpečnější útočníky.
Mark přestal střílet a překvapeně se rozhlédl.
Kolem vypadalo všechno jinak...
Podivný zvrat v boji stále nechápal.
Další přesně cílené exploze rvaly na kusy nejbližší velbloudí mamuty i s jezdci.
"Támhle, pane!" křikl Ray a ukazoval vzhůru. "Ptáci."
Mark nevěřícně vzhlédl tím směrem a málem upadl podruhé.
Z oblohy se ve vzorných letkách snášeli ohromní ptáci a pod jejich mohutnými těly se leskly stříbřité hlavice raketových střel. Jakmile letka zaujala výhodné palebné postavení, štíhlé doutníky střel se oddělily od svých nosičů a

o několik metrů níž se zažehl raketový pohon. Poté se střely vydaly za svými cíli - a bylo až neskutečné, s jakou přesností je zasahovaly.
Další a další ptačí letky rozsévaly smrt mezi zmateným Bjorkinovým vojskem. Stejným způsobem, jako když myslivci střílejí na vyplašené kačeny - stejně systematicky a nemilosrdně likvidovali tito opeřenci vybrané lidské cíle.
"Nechápu to! Já to prostě odmítám chápat!" Bjorkin se zalykal vztekem. "Proklatá Jitřenka! Máme rozmístěné hlídky, aby nás upozornily, až se budou blížit ty jejich balóny. S těmi neohrabanými tělesy umíme bojovat. Pár desítek zápalných šípů zatím vždy stačilo."
"Zřejmě proto si ten záhadný králův rádce z Jitřenky pořídil takový předvoj. Moc bych za to nedal, že ty balóny, nebo o čem to mluvíš, se objeví za chvíli. Což ovšem tvé hlídky nenahlásí - protože už jsou zlikvidovaný." Kanta-Karo chtěl pokračovat, ale náhle zmlkl.
Ve stejnou chvíli ztuhlo celé bojiště.
Všichni fascinovaně pozorovali vzestup gigantického černého tělesa, jež se objevilo na obzoru bělostného ledovce. Ve srovnání s ním stáda ohromných velbloudích mamutů vyhlížela jako hejna myší.
Jako by jakési černé slunce vycházelo nad krajinou bledou jako tvář umrlcova - a zaplňovalo šedavá nebesa.
"To jsou ty balóny, o kterých jsi mluvil?" Kanta-Karo mávl rukou k temnému kolosu a pohlédl na Bjorkina. "A který tak běžně sestřelujete?"
Náčelník Frezeny se takřka nepříčetně usmál:
"Jistě. Ale tohle je asi tak desetkrát větší - proto bychom měli mít desetkrát více mužů, desetkrát více zbraní a desetkrát větší zápalné šípy."
"A desetkrát víc rozumu," dodal Kanta-Karo. "Bjorkine, sakra, jdu si pro ty zbraně osobně! Už se na to nehodlám dál dívat!"
Velký náčelník Frezeny, velkovévoda Bjorkin, mu jediným mávnutím paže přidělil své speciální oddíly, ale sám se snažil vzdálit z dosahu ptačího protiútoku. Další útok dravců s širokými zobáky a nohama opatřenýma blánami se totiž zaměřoval i na vzdálenější jednotky.
Nad ledovcem mezitím rostla silueta gigantické vzducholodi.
Mark si všiml, že letky útočících ptáků jsou vysílány z podélných gondol, umístěných po stranách obrovského vzdušného plavidla. Zároveň zpozoroval drobné červenavé body, jež se mihotaly na třech vpředu zavěšených kulových kabinách. Z diskové kabiny zavěšené na lanové konstrukci pod špicí vzducholodě byly záblesky nejsilnější.
"Rayi, vidíš to taky?" zeptal se androida.
"Ano, pane. Jsou to zaměřovači lasery."
"Proto jsou ty zásahy tak přesné."
Ssssvissst...!
Několik oštěpů dopadlo do jejich těsné blízkosti. Vybrané jednotky frezenských bojovníků pod vedením samotného Kanta-Kara se vší urputností zaútočily na Marka a jeho přátele - bez ohledu na ohromnou vzducholoď, jež se nyní vznášela nad bojištěm. Kanta-Karo přenechal Bjorkinovi řízení ústupu a sám s pár desítkami Bjorkinových nejlepších zabijáků se snažil zmocnit zázračných zbraní.
"Hej, cizinče! Vzdej se a ponechám ti tvůj bídný život!" Kanta-Karo věřil, že mu příchozí rozumí. Ostatně, měli s sebou toho parchanta z lesní vesnice.
Mark sice byl zbaven ochranného pole, jež v současné době chránilo vznášedlo se zraněnými - ale nebyl ochoten se vzdát. To ostatně nebyl ochoten nikdy. Sklonil se a vytrhl meč z ruky umírajícímu frezenskému bojovníkovi.
Vztyčil se, zamířil špičkou meče na břicho Kanta-Kary.
"Poslyš, ty hrdino! Ty, který si troufneš přepadat bezbranné spící vesnice - anebo si na čtyři poutníky pozveš celou armádu - proč bych se měl vzdávat zrovna tobě?"
"Protože než přistanou ti tví přátelé - nebo kdo to tam nahoře ksakru je - tak tebe a tvý přítelíčky stačíme rozsekat na kusy."
"Jen abys to stihnul," odsekl Mark a zaujal soubojové postavení. Na zemi ale předtím ještě sebral dvě dýky a zasunul si je do vysokých bot.
"Teď nás nechte! Jedině kdybych prohrával, tak ho zabte!" přikázal Kanta-Karo svým spolubojovníkům, kteří kolem obou cizinců vytvořili smrtící kruh. Ti nejistým zrakem sledovali střídavě cizince a obří vzducholoď, odkud přicházela smrt, kosící vše živé v bezprostředním i vzdálenějším okolí.
Jejich bojový prostor však jako by ignorovala. Nezamířil sem jediný ze smrtonosných dravců, nedopadla sem ani jedna tříštivá střela. Jen občas na čelech či hrudích útočníků na okamžik bliklo malinké červené světýlko...
Toho si všiml i Ray, který rychle analyzoval situaci a zvažoval, zda nemá nějak pomoci svému lidskému příteli.
"Rayi! To ať tě ani nenapadne! Tohle je jen mezi mnou a tím tlusťochem!"
"Jistě, pane. Ale co když to projedete?"
"Jenže já to neprojedu, Rayi! A už si konečně vypni to mayday. Tvoje vykání mě rozčiluje víc než ten nařvanej blbec."
Ray vzhledem k neznámé posile nad hlavami poslechl kapitána a rudé oči mu pohasly.
V té chvíli Kanta-Karo zařval a napřáhl před sebe obě ruce. V jedné svíral tenkou dýku s vlnitým blyštícím se ostřím a v druhé meč podobný, jako měl Mark. Jen jílec byl zdobenější a na zářivé ploše se skvěl vyleptaný znak velitele přepadových oddílů: lebka a zkřížené meče.
Mark vyčkával. Byl unavený a cítil, jak mu po zádech stále stéká stružka krve. Ale vědomí blízkosti Angeliny a Kaarsena mu dodávalo sílu. Musí to rychle ukončit...
"Marku, je to dobré. Má pulz okolo dvou set a spodní tlak nad sto třicet."
Kapitán zavrtěl hlavou, ale pak přece jen odeslal "díky" a soustředil se na protivýpad. Pochopil, že Kanta-Karo, měřeno

lidskými měřítky, je v absolutně vypjaté situaci.
Kanta-Karo začal neuvěřitelně rychle kmitat oběma zbraněmi. Mrazivým vzduchem to jen svištělo a Markovi obě protivníkovy zbraně splynuly do změti stříbřitě lesklých pruhů.
Sám vší silou mrštil rotujícím mečem. Rotující těžká zbraň vyrazila Kanta-Karovi meč z ruky a do druhé jej sekla, až upustil i dýku.
Stačil si ovšem uvědomit, že Mark je beze zbraně. Sebral nezraněnou rukou meč ze země a vyřítil se proti vzdorujícímu vetřelci.
Mark ustoupil několik kroků, tam, kde předtím zahlédl ležící zbraň. A vytasil obě dýky.
Kanta-Karo se zarazil.
"Ty už přece nemáš mít žádný zbraně!"
"Ber to tak, že jsem si je prostě vypůjčil od tvých přátel!"
"Zabte ho! Proboha - zabijte ho už!" začal ječet kdysi chladnokrevný žoldák Kanta-Karo. Už měl těch cizinců plné zuby: nejdřív mu zmasakrují celou jednotku, potom se na nějakém vzdušném voru potácejí přes čtyři království - a když je konečně dostihne, tak mu nejdřív sami způsobí citelné ztráty na vypůjčeném vojsku, potom se na obloze objeví ti střílející opeřenci, po nich zakryje celou oblohu nějaký černý balón... A nakonec, když už se chystá jednomu z nich useknout hlavu, tak ten místo nějaké své superzbraně na něj vytáhne obyčejný dýky... Dvě pitomý dýky!
Kanta-Karo se nepříčetně rozchechtal:
"Tak ho přece už oddělejte!" A vyrazil do sebevražedného útoku, máchaje kolem sebe mečem. Marka mezitím zasáhl jeden šíp do stehna a další střela mu rozřízla vestu i s kůží na klíční kosti. Přesto ještě stačil mrsknout oběma dýkami. Kanta-Karovi se jedna zabodla do ohryzku až po rukojeť, druhá se mu s mlasknutím vnořila do krajiny břišní, nicméně obrovské tělo se řítilo setrvačností kupředu s mečem stále napřaženým.
"A tohle je za zbytek vesnice!" zasyčel Mark. S námahou se sehnul, sebral ležící oštěp a prudkým švihnutím levačky jej trhavě vrhl kupředu.
Těžká zbraň zasáhla Kanta-Karu přímo do oka, prolétla lebkou a setrvačnou silou trhla jeho hlavou a zlomila mu vaz. Teprve teď se mohutné tělo bezvládně svalilo Markovi k nohám.
Okolostojící bojovníci ani nedutali.
Mark, zakrvácený a sotva stojící na nohou, se rozhlédl kolem. Pomalu rozpažil a potáceje se otáčel:
"Tak co, má chuť ještě někdo další... ?"
Po zuby ozbrojení muži stáli jako uhranutí.
"Takže nikdo," hlesl Mark a svezl se k zemi. Protože pod ním ležel mrtvý Kanta-Karo, dopadl do měkkého...
8
Temně modří andělé, jasně modré nebe, modravý svit, bledě modré stěny, světle modrá postel, bílé prostěradlo...
Mark, věren dlouholetým návykům, nedal ani sebemenším pohybem najevo, že je již vzhůru a že nenápadně pozoruje, co se kolem děje.
"No vida, náš pacient už je vzhůru!" ozval se v místnosti bujarý ženský hlas a Markovi málem praskly ušní bubínky. Jako by těch zranění bylo málo.
Mark stočil zrak tím směrem a spatřil růžolící ženu v modrém oblečení. Něco jí však přebývalo... Ale jistě, měla tři ňadra.
"Už jsem tady, Ledovečko," zazněl sympatický baryton někde ve dveřích, ale Mark se marně snažil pootočit hlavu.
"Jen se nenamáhejte, příteli. Máte pochroumané celé tělo - a věřte, že děláme, co můžem."
"Pane doktore - tlak, pulz i mozkové vlny má normální."
"Ale sestřičko, pan Stone byl vždy zdravý až moc, ale normální nebyl nikdy. Bohudík! Proto se asi ocitl nikým nenahlášen a nikým nepozván právě zde."
"Pane doktore, já vám nerozumím."
"To není vaše vina," usmál se ten člověk ve dveřích a dodal stejně příjemným hlasem: "Prosím, nechte nás teď o samotě, ano?"
Trojprsá žena zmizela z Markova zorného pole, stejně jako se před chvílí v něm zjevila. Chvíli zase hleděl jen na modrý strop - když mu náhle před očima vyrostla vousatá usměvavá tvář muže, kterého jistě musel znát...
"Já vím, Marku, už jsme o něco starší, ale sakra, nedělej, že ti těch pár ran zasáhlo i vzpomínky."
Mark se těžce pozvedl na lůžku. Mohutný vousatý muž mu starostlivě podsunul pod ramena další polštáře z vedlejší prázdné postele.
"No tak, chlape, nebuď pořád taková mátoha!" zaduněl vesele.
"Paule?" zasípěl Mark. "Jsi to ty...?"
"A kdo by to byl jinej, sakra?!" rozesmál se obr. "Řeknu ti ale, dal jsi nám zabrat. Sice žádný průstřel plic nebo ledvin, ale těch řezných ran máš na těle tolik, že to vypadá, jako by z tebe chtěli vyšlechtit bonsai."
"Paule, se mnou byli ještě přátelé... Co je s nimi?"
"Žádné obavy! Vypadají líp než ty, bojovníku!" poplácal ho lehce po ramenou ohromný chlap. Ano, byl to on... Paul Sinkiewicz.
"Můžu je vidět?"
Sinkiewicz se usmál a poodstoupil ke stěně.
Za ním ve dveřích stála Angelina, za ruku držela Kaarsena - a za nimi se svým nenapodobitelným způsobem šklebil Ray. Markovi se oči málem zalily slzami.
A nebyl sám, kdo byl dojatý.
***
Kozmašský vývar byl ještě horký. Všichni ho způsobně potichu usrkávali ze slavnostně zdobených keramických misek

- ostatně nikdo nikam nespěchal. Předkrmy z lagguřích žláz nebo trunkové závitky se šlehačkou je už tak dost zasytily - a když před ně začali dvorní lokajové pokládat ohromné tácy s pyramidami uzeného či pečeného libového masa a podivuhodné zeleninové skulptury polité exoticky vonícími zálivkami - Mark Stone se konečně ozval:
"Paule, ne že bych neměl jídlo rád. Zvláště tyhle pochutiny, které nám tady s takřka vražednou rychlostí a ve smrtelném množství předkládáš - ale potřeboval bych kromě toho všeho tady," uznale rozpažil ruce, jako by chtěl obejmout jídlem přeplněný kruhový stůl, "pár důležitých informací. Protože, jak jistě tušíš, jsem na misi a..."
Paul Sinkiewicz polkl poslední sousto a pobaveně pohlédl na přítele:
"Vidím, že ani po těch bojích a zraněních tě neopustil tvůj pověstný smysl pro humor. I já jsem tvé vtípky vždycky miloval."
Mark jen zmateně opáčil:
"Teď jsem asi nepochopil, co jsem řekl tak vtipného..." A omluvně se usmál.
"Třeba to, že potřebuješ nějaké informace. To se mi opravdu líbí." Paul se opřel o opěradlo pohodlného křesla a ruce si založil na rozložité hrudi. Ačkoli Mark nepatřil mezi střízlíky a jeho atletická postava s vypracovanými svaly vždy spíš vynikala mezi zúčastněnými během různých akcí, kde jako pověřenec generála Khova vysvětloval poslání Služby pro dohled nad primitivními planetami, vedle Sinkiewicze se mohl řadit právě mezi ty střízlíky.
"Ty mi spadneš na planetu jako kus masa na pánev, vyvoláš málem třetí světovou válku, proti všem těm vašim předpisům s sebou vlečeš nějakou krasotinku a ještě jen tak mimochodem zlikviduješ asi tak tři sta lidí!" Paul na okamžik zmlkl, pohlédl na hltajícího Kaarsena a dodal: "A navíc do věcí slavné Služby zatahuješ i domorodce, dokonce nezletilé."
Mark pohlédl na Angelinu, na Kaarsena a nakonec na Paula. A místo jakéhokoli argumentu jen němě pokrčil rameny.
"Vidíš - a ty po mně chceš informace," zavrtěl hlavou Paul. "Dobře, máš je tedy mít - i když si myslím, že toho vysvětlování mi dlužíš víc ty. Právě ty."
Lehce pokynul rukou někomu na konci hodovního sálu. Přes vysoká, goticky klenutá okna se začaly snášet vrstvy lehké poloprůsvitné modré látky.
Vtom se ozvala Angelina:
"Pane Sinkiewiczi, pokud jste tou krasotinkou myslel mě - protože zde jiná žena není přítomna - dovolte, abych se vám představila plným titulem: jsem členka akční rady Úřadu pro planetární bezpečnost, doktorka Angelina Houstonová. A mám za úkol dohlížet na tuto mimořádnou misi!"
"Mimořádná je, to bezesporu," usmál se sarkasticky Sinkiewicz. "Protože kdybych vás mimořádně nezachránil, tak byste dnes mohla mimořádně dohlížet leda tak na pohlavní ústrojí některého z Bjorkinových důstojníků."
"No dovolte!"
"Já vám dovolím cokoliv, vážená dohlížitelko," mávl Paul rukou, jako by odháněl obtížný hmyz. "Bjorkin by vám však moc věcí ve svém harému nedovolil - pokud byste v tuto dobu už nebyla tuhá. Od čehož jste taky nebyla daleko."
Málokdo by asi po tomto dialogu čekal, že slečna Houstonová a pan Sinkiewicz v sobě najdou zalíbení. Mark si jen v duchu potvrdil, že s jakoukoli úřednicí je vždycky těžké jednání, ať už jde o všeobecně nepříjemný typ baby z berního úřadu - nebo o tuto sice ztepilou, ale předpisy a feminismem zcela zpitomělou byrokratku z Úřadu pro bezpečnost. Proto se rozhodl vstoupit do debaty.
"Paule, chci ti říct, oč tady jde."
"Ne! To nedovolím!" zaječela Angelina. "Pan Sinkiewicz je meziplanetárně hledaný zločinec a v žádném případě nemá právo na informace o této misi! Rayi, doufám, že toto všechno zaznamenáváte, protože vaše audiovizuální paměťové bloky budou použity jako důkaz u Nejvyššího soudu!"
"Angelino, co blázníš?" napomenul ji Mark. Cítil se trapně. Ray naštěstí vše vyřešil. Dokonale - jako pověstný sluha Jeeves. "Promiňte, paní doktorko, ale během poslední bitvy, kdy nám pan Sinkiewicz zachránil život, se mi bohužel právě záznamové zařízení zcela porouchalo."
Angelina nevěřícně pohlédla na androida.
"I vy sama, jako velice důležitá osoba, jste dokonce byla raněná," ještě dodal Ray. "Útočníci zřejmě včas nerozpoznali vaše postavení v hierarchii vašeho úřadu."
Angelina jen sykla, ale pak už mlčela.
Mark s Paulem se bezděky usmáli. Ale Mark náhle zvážněl a začal:
"Asi bych ti ještě jednou měl, teď ovšem oficiálně a za všechny, poděkovat," pohlédl na uraženou Angelinu a omluvně pokýval hlavou. "Nevím a ani nechci vědět, co na téhle planetě provádíš. Tvou dezerci ze Služby - a ty tři mrtvé - nebudu v téhle chvíli rozebírat. Nebyl jsem u toho a nevím, jaký podíl máš na jejich smrti... Prostě jsi nám, Paule, moc pomohl." Mark se odmlčel a dal si doušek osvěžující ovocné šťávy.
"Vidím, že oficiální verze mého údajného odchodu ze Služby se ujala dokonce i u mých dobrých přátel." Paul si opřel ruce o stůl. "Marku, ty si fakt myslíš, že bych tebe nebo kohokoliv z kluků ze Služby nechal umřít - nebo je dokonce zabil? Ty tomu opravdu věříš?!"
"Řekl jsem ti přece: nebyl jsem u toho - a nemůžu soudit. Vím jen, že jsi zmizel, zůstali tady tři mrtví chlapi a po tobě je vyhlášené pátrání."
"Navíc na této planetě jasně porušujete zákony o nevměšování!" ozvala se náhle Angelina. "Jak jsem pochopila, učíte je létat, těžit radioaktivní kovy, dokonce používáte laser a raketové zbraně! A to nemluvím o týrání zvířat - jak k tomu ti ptáci přijdou, když jim přivazujete pod břicha rakety! To by vás naše Liga pro ochranu zvěře ihned zažalovala!"
"I proto jsem odešel z naší civilizace," řekl Paul rezignovaně Markovi, s Angelinou zřejmě neměl chuť komunikovat. "Sám jsi viděl, že žádný z orlovců nezahynul kvůli našim raketám. A to, že je občas zasáhne šíp lovce, k tomu nemám co říct. Ale to je teď asi úplně vedlejší, viď?"

Mark Stone nevěděl, co na to má říct. Zákony o nevměšování byly základním axiomem Služby pro dohled nad primitivními planetami. Ale kolikrát je on sám musel porušit, aby zachránil lidské životy, aby zachránil celé město, celou zem...
Ano, z pohledu přísně právního by Mark měl být stejný vyvrhel společnosti, jakým se dobrovolně stal Paul. Jenže Mark své zásahy na různých planetách dokázal zdůvodnit u rozhodčí komise Služby - za podstatného přispění generála Khova - a vybalancovat jejich nutnost přesně na onom pověstném ostří nože. Nemluvě o Rayovi, který byl jeho krevní skupina, i když to nebyl člověk...
"Marku, jestli budeš mít zájem, ukážu ti materiály z té nešťastné havárie. Ti chlapi se dostali do miniaturní černé díry. Vím, že je to možnost jedna ku několika bilionům bilionů, ale mám to nahraný. Jenže já už v té době byl pronásledovaný psanec a kdo by mi věřil?! Ano, dezertoval jsem ze Služby, protože jsem si našel tuhle planetu. A zamiloval si ji. Nevládnu tady jako despota a nadčlověk. Jsem jen poradce krále jedné z několika místních říší. Což je ale náš běžný úděl, nebo ne?"
Mark přikývl.
"Ale na rozdíl od názorů, které ovládly Službu i všechny pozemšťany, si myslím, že je vhodné jisté pochody v některých civilizacích podpořit. Tím nemyslím, že bychom jim měli dodávat zbraně nebo jídlo nebo zázračné recepty na svobodu a odpovědnost jednotlivce. Tím myslím, že postupné vzdělávání, zdůrazňování spolupráce a - to je ten náš rozpor - a občasná výpomoc mírumilovným národům mají v našem poslání své místo."
"My přece nemůžeme ovlivňovat dějiny civilizací tím, že za ně budeme rozhodovat, která vláda v které zemi je spravedlivější," namítl Mark.
"To je ten rozdíl v chápaní míry pomoci. Já přece nerozhoduju na téhle planetě o dějinách. Sám víš, že tu existuje velice agresivní stát Frezena, taky jsou zde Těžaři, ostatně pár z nich jsi osobně zabil - ale já ty národy nelikviduju! Jen se snažím chránit těch pár zbylých, které alespoň zdánlivě vykazují jakési znaky demokracie, pokud ovšem má tento pojem vůbec nějaký smysl v podmínkách středověkých civilizací."
"Paule, mám k tobě jednu prosbu," přerušil jej Mark. Věděl, že toho člověka potřebuje, ale zároveň by asi těžko mohl žádat pomoc od někoho, kdo je ve vážném podezření ze zabití tří lidí. "Ukaž mi, prosím tě, a taky zde přítomné slečně Houstonové záznam z nehody toho inspekčního korábu. Myslím, že oba jsme dost zkušení na to, abychom dokázali rozpoznat jeho důvěryhodnost. Nemluvě o Rayovi, který jej podrobí důkladné analýze. A pokud dojdeme k závěru, o němž jsi zde mluvil, tak nic nebrání tomu, abychom uznali tvou nevinu."
Angelina upřeně hleděla na Marka. Tohle překvapilo i ji, a proto prohlásila:
"V tom případě vás budeme rehabilitovat a tuto planetu prohlásíme za další objekt zájmu našeho úřadu a Služby pro..."
"Ne! Vynechte tuto planetu! Prosím vás o to! Pomůžu vám ve všem, předám vám ten záznam, ale nechte nás tady žít!"
Sinkiewicz se zvedl za stolem. Smutný, zoufalý obr.
"Dobře," rozhodl se Mark a pohlédl na Angelinu s výrazem, který nepřipouštěl pochybnosti o jeho rozhodnutí. Avšak ani Angelina nebyla výslovně proti této dohodě - její hlavní úkol zněl: dokončit misi na Beltamoru. Toto intermezzo bylo sice z hlediska jejích zásad velice nepřijatelné, ale pokud by se zjistilo, že ti tři inspektoři zahynuli opravdu nešťastnou náhodou a pokud se Mark tak rázně staví za svého bývalého přítele - pak se musí soustředit na Beltamor, k němuž se ovšem dosud ani nepřiblížili...
"Vypadá to, že jsme se konečně dohodli," konstatoval Mark. "Takže můžeme přejít ke konkrétním problémům."
Paul Sinkiewicz vstal a ve zšeřelém sále pustil primitivní a rachotící promítací přístroj.
"Pochopitelně vám nemůžu ukázat záznam ztroskotání v trojrozměrné projekci. Záznam havárie inspekční lodě vám samozřejmě předám v odpovídajícím zobrazení v černé schránce, ale tady používám jen naši stávající techniku."
Na blikajícím plátně bylo i přes zdánlivě nesrozumitelné kruhy a přímky souřadnic zřetelně vidět inspekční astronef, jak se dostává do kontaktu s šachovnicově rozloženými silovými poli, jež se vzápětí začínají stahovat do nekonečného trychtýře, a pak... Pak následovalo několik výrazných holografických souřadnic a vzájemně se prolínajících prostorově orientovaných grafů, v nichž astronef Služby náhle zmizel.
Potom se záznam náhle rozmlžil a roztřásl...
"To už jsem musel pryč. Ta černá díra začala působit i na mou jachtu. Není toho moc, to uznávám. Ale podrobná analýza snad konečně potvrdí mou neúčast na téhle tragédii," dodal Paul. Vyměnil kazetu a znovu spustil projekci.
"A tohle... Ano, tohle už jste vy."
Na protější stěně se rozblikal další černobílý obraz. Byl dost trhavý a oči drásající, ale jasně na něm byla vidět silueta Merkuru. Astronef s výraznými podélnými palivovými nádržemi vlétl do atmosféry planety a začal nekontrolovatelně rotovat. I v tom zastřeném zobrazení bylo možné vidět, jak se automatika korábu snaží i v této kritické situaci vyrovnat neřízený pád a krátkými záblesky trysek, a dokonce i palubních zbraní, korigovat nouzové přistání.
"Rayi, neříkej mi, že Merkur při nouzovém přistání používá i zbraňové systémy," ozval se udiveně Mark, i když tušil odpověď. "Marku, snažil jsem se. Vím, že to vypadá šíleně, ale nic jiného mě nenapadlo. Možná teď vypadám jako blázen, že jsem ke zmírnění nekontrolovaného pádu použil i..."
"Zachránil jsi nás, ty blázne." Objekt zmizel za obzorem.
"Pak jsme se rozhodli, že vás vyhledáme. Bylo jednoduché určit vaši polohu, ale než jsme se k vám dostali, vaše loď byla již opuštěná. A dobře chráněná silovým polem. Rozestavili jsme kolem hlídky a vydali se po vašich stopách. Jenže díky tomu podivuhodnému vznášedlu jste byli o hodně rychlejší. Ale pak jsme pomocí našich hraničních balonů zjistili, že se řítíte do té nejnebezpečnější země na téhle polokouli. Do Frezeny."
"Kaarsen a jeho amulet nás navedl do těchto končin," vysvětlil Mark.
"Teď to je jasné - ale já v té době nevěděl, o koho jde. Marku, ty zřejmě nepoužíváš běžnou loď Služby?"
"Ne, to ne," přiznal Mark. "Merkur se jaksi, ehm, podstatně liší od ostatních lodí."

Angelina diplomaticky mlčela. Pochopitelně v rámci své funkce věděla, že kapitán Stone používá značně nestandardní dopravní prostředek, ale generál Khov za ním stál vždy neochvějně jako gibraltarská skála. Ostatně - i díky schopnostem Markova plavidla byla ještě naživu, takže neměla důvod si stěžovat.
"No - každopádně jsem vám radši vyjel vstříc. Normálně nechávám Frezenu na pokoji a zasahuju jen v případě, že napadnou některého z našich spojenců. Dokonce proti nám staví takové primitivní stěny, které jsi zažil na vlastní kůži... Promiň."
"To je v pořádku. Každopádně nás ta pohyblivá monstra překvapila."
"Nedovedeš si představit, jaké bylo mé překvapení, když jsem zjistil, nejen že se jedná o pozemšťany - to jsem kvůli tomu vašemu korábu nemohl tušit - ale že se setkám s tebou!"
Mark nenacházel slov. Tenhle člověk, sedmnáct let zatracovaný údajný zločinec a vrah, dezertér a zbabělec, mu nejen zachránil život, ale nabízí i veškerou pomoc a důkazní materiály - ačkoli může díky přítomné Angelině Houstonové tušit, že bude následovat rázný zásah té takzvané jediné správné spravedlnosti.
Mark vstal a obešel těch pár židlí. Nikdy nebyl milovníkem velkých gest, ale tohle musel udělat. Paul se mezitím zvedl taky. Chtěl se Markovi omluvit a podat mu ruku na usmířenou... Ale vše dopadlo jinak.
Mark přistoupil k Paulovi a objal ho kolem ramen.
Paul Sinkiewicz, dobrovolný vyvrhel z takzvané slušné lidské společnosti, srdečný stisk ani neopětoval. Ne že by nechtěl... Neměl v sobě tu sílu. Mohutný muž, potomek hrdých polských rytířů, jen sklonil hlavu a zavřel oči.
Tak tam stáli v potemnělém sále - bývalí a opět znovunalezení přátelé.
9
Provizorní alchymistická dílna se ocitla v jednom ohni.
Křivule naplněné opalizujícími sloučeninami explodovaly do tvarů hvězdic a hvězdokup, dřevěné stojany plné zkumavek se změnily v rychlopalné ohňomety, jaké se používají při svátku Novoluní.
Mark a jeho přátelé stáli opodál. Kaarsen svíral Rayovu paži a Angelina se snažila vypadat jistě, ale při některých obzvlášť prudkých explozích sebou trhla a přitiskla se k Markovi.
Ten v této chvíli nepovažoval taková vstřícná gesta, ať už měla znamenat cokoliv, za důležitá. Ostatně na jiných misích si jich - a hlavně toho, co po nich následovalo - užil až dost.
"Vypadá to hrozně, ale jsou to jen hračky na odstrašení nepřátel," vysvětloval jim Paul. "Ostatně, sám jsi včera slyšel názor krále. Díky tomu, že máme zdroj surovin z jižních zemí -který jsem mu zabezpečil právě takovými hračkami - si můžu dělat, co chci."
Mark, se zájmem pozorující ohnivé divadlo, poznamenal:
"Pokud vím, Paule, král to řekl trochu jinak. Prohlásil tě za svého přítele a spoluvládce. Proto máš absolutní plnou moc ve všem. Protože ti věří tak jako nikomu jinému. A jestli se nemýlím, tak ti zrovna předevčírem nabídl svou šestnáctiletou dceru."
"Marku, to přece nemyslíš vážně!" ohradil se Paul. "Co bych s tím děckem dělal? Řekni mi radši jinou věc. Vzpomínáš si na ta slova Angeliny, když jste po náletu meteoritů opouštěli normální vesmír?"
"Ta věta mi od té doby leží v hlavě," odvětil Mark a věděl, co na to Paul řekne.
Ten to stejně řekl: "Prohlásila, že vás ty šutry honily jak nadmutý kozy."
"No, řekla to trochu jinak - ale budiž. Obsah jsi tím nezkreslil."
Paul Sinkiewicz se nadechl a pak pomalu pronesl: "Mám to chápat tak, že to, co tady hodláš provádět, by mohlo vyvolat podobnou reakci?"
Mark zvedl hlavu a hleděl do Paulových blýskajících se očí. Nebyly tam jen odlesky ohňů z laboratoře, ale i vnitřní, zuřivé blesky.
"Jistě. Chci tady simulovat situaci, která se stala na Beltamoru.
Máme tady podobnou planetu, civilizaci v přibližně stejném období rozkvětu - a máme tady taky jednoho schopného našeho člověka. Jako byl Dino Larriva."
"Jenomže já už nejsem váš člověk!"
"Jsi, Paule. Jsi pořád člověk. A je jedno, jak tomu říkáš."
"Přece neohrozím své vlastní dílo, svou planetu! Jen kvůli nějakým..."
"Paule - já nechci zničit tu tvou planetu ani žádnou jinou. Proto jsem tě taky požádal o tenhle výlet na nejvzdálenější výspu tvé říše. Nechci další oběti. Ačkoliv to někdy podle mých misí nevypadá, opravdu nerad za sebou nechávám hromadné hroby. Ale jestli nezjistíme, co se stalo na Beltamoru, tak na řadě je možná tvoje dílo, tvá planeta. A tam to bylo ošklivý, věř mi, Paule."
***
Nikde nemohl být větší klid než na Ledovém mysu.
Pompézní stavba majáku se tyčila do výše dobrých tří set metrů, jak odhadl Mark
"Tři sta třicet dva," upřesnil Ray hnidopišsky.
"No, málem ses trefil do stříbrných stříkaček," podotkl suše Mark.
"Nerozumím," zmateně reagoval android.
"Nemusíš rozumět všemu," usadil ho Mark.
Na tomto odlehlém, liduprázdném místě byl s nimi i Kaarsen, jehož si vyžádal Ray - a byla tam i slečna Houstonová, jejíž přítomnost si nevyžádal nikdo, ale - co taky s ní? Pochmurně šedé moře rozlévalo své vlny kolem majáku a jen úzký kamenný val je spojoval s nedalekou temnou masou pevniny.
Stejně šedá a bezútěšná byla obloha.
"Jako nultý kanál televize," podotkl tiše Mark.

"To sedí," s vědomím společně sdíleného kyberpunkového zážitku pronesl Paul. Ani on už nezažil ty mytické doby, ale znal klasickou literaturu, jež je opěvovala. Vlastně i díky ní se vydal vstříc nekonečným dálavám všehomíra.
"Takže si to probereme znovu," shrnula předchozí debaty Angelina a rázně tak přerušila jejich romantické snění. "Kdy nás napadly ty meteority? Co se dělo kolem a co jsme dělali my?"
"Flotila vystoupila ze subprostoru a chystala se na další skok." Mark se otočil od širokoúhlého okna majáku a odpovídal jako poslušný žáček. Ze zkušenosti dobře věděl, že tyto na první pohled rutinní debaty, kde se setká více lidí a navzájem provádějí křížové výslechy, mají občas zajímavý výsledný efekt. "Tedy všichni lidé byli při vědomí a všechny zbraně v akci. Nic víc mě nenapadá."
"Kdo pilotoval vaši loď?" zeptal se Paul.
"Přece Ray, jako obvykle," odvětil Mark. "On je prvním pilotem Merkuru. Na jeho reakce nebo okamžitou komunikaci se systémem lodě já nestačím."
"Podle tvého vyjádření teda nechápu, jak jsi mohl pilotovat těch patnáct let předtím, než jsi mne dostal přiděleného? A prý ti to docela šlo," pokusil se o žert Ray, ale náhle ztuhl. Doslova.
"Rayi, co je s tebou?!" Mark zpozorněl. Tohle se stávalo jen v kritických situacích, když se věrnému androidovi nedostávalo energie. "Prober se!"
"Promiň, Marku." Android se pomalu otočil. "Nechtěl jsem tě znepokojit - ale tohle považuju za hodně důležité: v době, kdy nás zasáhl ten roj meteoritů, jsem přece nebyl na svém místě. Byl jsem na spodní palubě a řízení jsi přebral ty."
"Vzpomínám si," zamyšleně pronesl Mark. "Ale co má být? Tím, že jsem držel knipl, obrazně řečeno, jsem tedy přivolal sto milionů tun vesmírnýho štěrku?"
"Těch tun bylo o několik řádů víc, ale to je teď jedno," podotkla Angelina. "Důležité je, že se takřka vymyká matematické pravděpodobnosti, aby flotilu o šíři pouhých několika set kilometrů zasáhl tak soustředěný roj meteoritů s tak ničivým účinkem. Já si stále myslím - a nepopírám, že to je moje profesionální deformace - že na nás ty balvany někdo poslal."
Nikdo se tomu šílenému nápadu ani nezasmál. Byl totiž dostatečně šílený na to, aby mohl být reálný.
"Protože nedokážeme simulovat situaci na jiných plavidlech, pokusme se aspoň zopakovat to, co jsme vlastně dělali v té době my," pokrčila rameny Angelina.
Sinkiewicz se zájmem pozoroval štíhlou rusovlásku a v některých okamžicích mu už nepřipadala tak strašně nesympatická. To, že byla přitažlivá, byla jedna věc, a na druhou stranu se snažila zjistit, co se stalo. Byla to její práce a byl to i zájem všech v této místnosti. A kupodivu právě ona věděla, jak se ptát, aby se toho dopídila. I to je umění, dobře se zeptat.
"Já byl u řídicího pultu," odvětil Mark. "A ty taky, pokud vím, Angelino."
"Já jsem aktualizoval paměťové bloky," ozval se Ray. "Však víš, Marku, jak ses mi smál kvůli těm zavazadlům."
"Vzpomínám si docela jasně. Ale to přece nemá co dělat s tím, že nás málem rozsekaly na hadry ty vesmírný hroudy," nejistě poznamenal Mark.
"Víš, co mi vrtá hlavou?" zabasoval Paul. "Když si vezmu, že ta pravděpodobnost zásahu je vlastně méně než nulová, tak si říkám, že by stálo za to zjistit, jestli nějakým zkratem nebo něčím podobným nemohl přivolat tu spoušť tvůj věrný android."
"No dovol!"
"Marku, neber to osobně, proboha! Já se jen snažím dopídit, co vás sejmulo a pak mrsklo na mou planetu. Protože upřímně řečeno - já z vás nijak nadšenej nejsem."
Začalo to vypadat na hádku s ráznými argumenty a bez rázného konce, když vtom Ray prohlásil:
"Nevím, jestli to nezní směšně, ale v rámci aktualizace paměťových bloků jsem v té době prováděl přesuny informací týkající se zadání mého přítele Marka."
Mark se podíval Rayovi do jeho skoro lidských očí.
"Snad mi nechceš říct, že..."
"Ano. Indexoval jsem veškeré údaje o jablkách a řadil jsem je do logických skupin. Nekonečné citáty, dějepisné poznatky, popisy stovek odrůd a nakonec třeba historické údaje o pěstování jablek v uplynulých staletích."
"Ne, tak to jsme úplně vedle," řekl Mark. "My přece zjišťujeme důvod, proč nás někdo napadl cestou na Beltamor, a to s pomocí roje meteoritů - a ne, jestli je některý jablko červenější než druhý."
Angelina pomalu, s neurčitým pohledem do dáli, vstala. Při své výšce byla jen o něco menší než obr Sinkiewicz. Několikrát prošla kolem oken ze slídového skla, za nimiž se na jedné straně rozprostíralo moře, plné gigantických, mírně se pohupujících ledovců, a na druhé straně se do nedohledna rozkládala liduprázdná pustina, jen občas ozařovaná vzácnými světýlky civilizace.
Pak ta žena, sledována upřenými pohledy Marka a Paula jako na módní přehlídce, tiše pronesla:
"Marku, neměl Dino Larriva největší problémy právě v té době, kdy hlásil něco o jablkách na Beltamoru?"
"Nevím, jaký měl Dino problémy v nějakou dobu. Mě jen zaujalo, že z posledních asi pěti hlášení se šedesát procent týkalo těch jeho jablek. Tak jsem prostě nechal Raye stáhnout všechno, co o jabkách na Zemi víme. Protože si myslím, že jestli někde hledat klíč k jeho smrti, tak tohle je asi jediná stopa... Proboha!" zarazil se Mark. "To snad ne!" Angelina mu nezištně pomohla:
"Nejsme úplně vedle, Marku, jak jsi před chvílí tvrdil. Mám pocit, že silně přihořívá."
Paul Sinkiewicz, který stál opřený o řídicí pult, z něhož se ovládala světelná technika majáku, po chvíli prohlásil:
"Rayi, tvé externí paměťové bloky máme tady. Nechal jsem je sem přivézt. Sice jsem to nepovažoval za důležitý, protože se domnívám, že v externích pamětech mají lidi - i androidi - jen podružný informace. Ale tohle bude zřejmě výjimka. Potvrzující pravidlo."

Odešel ke dveřím výtahů a z druhého výtahu přinesl dvě těžká zavazadla a položil je opatrně na kamennou dlažbu. Ray k nim nedůvěřivě přistoupil.
Mark hleděl střídavě na Angelinu, na externí bloky a na Raye.
"Takže když s tím začne znova, tak nás tady rozbombardujou skály z vesmíru?" zeptal se vážně. "Já jen, že tady nemáme kam uhnout..."
"Já nevím, Marku," řekla Angelina.
Mark si sedl na dřevěnou židli, zavřel oči a zřejmě usilovně přemýšlel. Po zdánlivě nekonečné době prudce vstal a řekl: "Rayi, připoj si ty bloky k sobě a začni třídit data." Pohlédl na nehybnou šedavou oblohu. "Musíme na to sakra přijít!"
"Myslíš to všechno kolem jablek?" ujistil se váhající android.
"Jo. Přesně tohle myslím. A jakmile ti řeknu, okamžitě zrušíš všechny datové vazby a vypadneš ze systému. Prostě necháš ty své externí krabice zkolabovat."
"Takže začínám," začal Ray propojovat bioxiální kabely paměťových bloků se svými vstupy na spáncích. "Tento způsob testování zdá se mi poněkud nešťastný."
Dlouho se nic nedělo. Ray byl již dokonale propojen s externími bloky a zahájil první stupeň třídění informací. Jeho vědomím probíhaly první indexové soubory, které začaly řadit klíčové údaje podle předem definovaných požadavků.
Stále nic nenasvědčovalo tomu, že by se ubírali správným směrem.
"Marku, asi jsem se spletla," po dalších minutách ticha prohlásila Angelina.
"Tvoje úvahy byly každopádně zajímavé," odvětil Mark a upřeně pozoroval Raye. "Rayi, jak to vypadá? Na jakou úroveň jsi dostal ty informace?"
"Zatím jsem jenom na začátku, a to z necelých třiceti procent. Jsou toho kvanta, Marku. To na Merkuru, tam jsem se už dostával do třetí fáze..."
"Kolik máš teď procent z první fáze?"
"Jak jsem říkal, teď právě probíhá třicáté čtvrté procento, ale to chvíli ještě potrvá... Děje se něco, Marku?" zeptal se android. Znal přítele již dost dlouho na to, aby vycítil, že se blíží problém.
Mark místo odpovědi jen němě ukázal před sebe.
Dosud mrtvě klidná, šedivá obloha začala vřít.
"První fáze třídění dat a vypadá to, že jsme zase něco přivolali."
Bylo to šílené. Celým prostorem jako by začala míchat gigantická vařečka. Vody, mlhy a ledy se začínaly vzpouzet obvyklým pravidlům. Svět začal vířit v jediném chaosu.
Nevídané a neskutečné jevy se draly na povrch běžného vesmíru. Přicházelo inferno, očistec, spasení nebo totální zkáza...
"Rayi, odpoj se! Skonči to!" stroze rozkázal Mark, hledě vstříc blížící se zkáze.
Paul Sinkiewicz pevně stál a rozhlížel se po místnosti. Angelina Houstonová prosila o jediné, co její nejdražší - svůj život. Kaarsen se krčil za Rayem. A Mark doufal, že tohle všechno je jen nějaká nezdařená noční můra a on se náhle probudí a...
Mýlil se.
Probuzené běsy začaly na obloze spřádat smrtící víry, jež do sebe strhávaly celou oblohu. Kolosální, výhružně rotující víření se k nim blížilo s neúprosnou děsivostí. Vypadalo to jako rudočerně kolorované záběry vnitřku marsovských tornád.
"Rychle do výtahu!" zařval Paul a tlačil je všechny k pneumatickým dveřím. "To je naše jediná možnost!"
Všichni byli vmžiku uvnitř. Ray svíral v náručí Kaarsena a Sinkiewicz objímal jednou rukou štíhlý bok Angeliny. Mark mezitím stiskl úplně dolní, zeleně fosforeskující senzor. Obvykle to bylo přízemí nebo sklep. Teď však uvidí, kam vůbec stačí dojet.
Paul kývl hlavou, jako že Mark ten elipsovitý znak stiskl správně, ale hukot bouře útočící zvenku duněl mnohem, mnohem blíž, než by se dalo u běžné polární bouře předpokládat.
Výtah sice klesal stále rychleji a rychleji, ale proti řítící se zkáze byl nemožně pomalý.
"Má to pořádný brzdy?!" snažil se překřičet vzrůstající hlomoz Mark.
"Jo. Myslím, že jo!" zařval Paul.
"Tak se držte těch madel!" křikl Mark.
"Proboha, co chceš dělat, ty blázne?!" zaječela Angelina.
"Zachránit nás! Ray, odsekni kabinu!"
Android zvedl paži a vystřelil ze svého ukazováku několik rychlých laserových dávek.
Strop výtahu se na několika místech roztavil. Dva z paprsků zasáhly a přerušily polirunová lana. Kabina výtahu začala klesat volným pádem.
Angelina a Kaarsen začali ječet.
"Kdy začnou fungovat ty brzdy?" řval Mark na Paula.
"Asi je není slyšet - přes to jejich ječení!"
"Ksakru, neměli bysme cítit nějaký brždění?!"
"No, měli! Až se ty brzdy pořádně zakousnou!"
"Doufám, že nemaj zubní protézy!"
Kabina se řítila do stometrové propasti. Zvenčí burácela bouře, ve výtahové šachtě burácely o kolejnice vodící kladky a svištěl unikající stlačovaný vzduch zespoda, v kabině jedna polovina osazenstva ječela a druhá polovina řvala:
"Říkal jsi, kurva, že to má brzdy!"
"Vždycky to brzdy mělo!"

Gigantické dunění venkovní bouře skoro pohltilo veškeré zvuky, a tak jen jakoby z ohromné dáli se ozvalo očekávané Bhhhhrooooouíííímmm!

10

Od té doby uplynulo několik dlouhých dní... Za kruhovými okny prastaré vesmírné jachty se postupně rozednívalo či stmívalo, barevně podle toho, kolem jakých hvězd prolétali. Byl to jeden z prvních typů astronefů se subprostorovým pohonem. Neudržel jachtu celou trasu v subprostoru, takže co chvíli vyskočili na "povrch" toho normálního, trojrozměrného vesmíru.

Ale právě tohle nikomu nevadilo.

Po té hrůze na pólu, po tom, co o vlásek unikli jisté smrti díky padajícímu a nakonec i brzdícímu výtahu, po tom, co je několik dní speciální jednotky vyhrabávaly z trosek zničeného majáku - si nyní, v pohodlí celkem prostorné lodě, připadali jako na výletě.

A kdyby ve vesmíru plula bělostná oblaka a kolem zpívalo ptactvo, tak by to už vůbec nemělo chybu. Byl to jeden z těch krásných dnů plných nicnedělání.

Jenom jeden remcal pořád kazil náladu.

"Marku, já nechci sejčkovat. Ale jseš si jistej, že těmi experimenty nebo touhle bláznivou expedicí nepřitáhneme na mou planetu tu hrůzu, kterou jsme spatřili na Ledovým mysu?"

"Hele, Paule, tam se to o nás jen šmejklo. Protože jsme věděli, po čem to jde. Ale teď nám nic nehrozí. Zhola nic. Neboť Ray se ke svým paměťovým blokům přiblíží jen přes mou mrtvolu!"

Angelina si odkašlala. A nebyla zrovna nastydlá. "Aby to nebylo dřív, než si myslíš."

Mark se k ní otočil v pilotním křesle a prohlásil: "Na tobě se mi líbí, že vždycky umíš člověku vlít do žil tu správnou naději!"

Paul hleděl na pableskující obraz subradaru, žádné anomálie se v dohledu nevyskytovaly, cesta probíhala normálně.

"Marku, přece mi nechceš říct, že teď vzdáme ty experimenty?" ozval se. "Víme přece jasně, že v téhle části vesmíru se děje něco divnýho."

"Jo, dost divnýho," přikývl Mark.

"Na základě nám dosud neznámých chemických, fyzikálních nebo třeba nějakých patogenních bláznivých jevů, co mají spojitost právě s jablky, se tady bouří vesmír."

"A nejen tady," dodal Mark.

"Jak to myslíš?"

"No tak, že nejdřív ohromnou flotilu vymažou ze světa vzteklý šutry a pak nám menší bouřka rozboří největší stavbu na planetě - to znamená, že takovéhle věci, které zdánlivě nemají souvislost, se odehrávají třeba už tisíc let v celém vesmíru. A třeba nejsme první, kdo na to jablečné tajemství kápl."

"Teď ti nerozumím," přiznali jednohlasně Paul a Angelina. Uvědomili si to a mimoděk se na sebe usmáli.

Mark jen obrátil oči v sloup.

"Přece Atlantida."

"Proboha, ty myslíš, že i tam..."

"Jen mě napadlo, že pokud tam taky začali experimentovat jako vy na Beltamoru nebo my na Jitřence, tak to mohlo dopadnout třeba tak, jak to dopadlo."

"Ale na Zemi přece žádný kult jablka neexistuje," nejistě poznamenal Paul.

"No, když myslíš," kývl Ray hlavou a pravým ukazováčkem jim naznačil, kam mají hledět. "Nebojte se. Jsou to přísně separovaná data, sotva jedna miliontina toho, co Ray opatrně vyhrabal ze svých bloků."

"Takže ty po celou dobu, co se tady navenek bezstarostně povaluješ, nejenže pokoušíš osud, ale ani jsi nám o tom neřekl?!" zvýšil hlas Paul. "A co jste tedy zjistili?"

"Skončili jsme u kultu jablka na Zemi, takže teď se dívejte."

Na monitoru se objevila rotující zeměkoule. Vypadalo to jako začátek nějaké velkoprodukce, ale pak Mark řekl "Stop". Proti nim se zastavila Evropa s částí Asie a Afriky. "Rayi, vyber tam jen něco. Třeba tuhle oblast," sebral Mark ze stolu tužku a ukázal doprostřed Evropy.

"Mám vybrat odrůdy, nebo jen chemické složení? Potom tady mám dost pohádek a bájí..."

"To je ono. Pořád mluvíme o kultu, tak si dáme mystiku nebo třeba pohádky," rozhodl Mark. Za chvilku začaly na monitoru rolovat vybrané texty...

Čím více se k vrcholu blížili, tím větší bylo vytí, řvaní, štěkot, pískot, hřímání, ba všechny zvuky, které na světě jsou, se ozývaly ze všech stran a shůry jako by desaterým hlasem někdo křičel: "Nechoď sem nechoď, já tě roztrhám! Růženec se vlasy hrůzou ježily, ale přece se neohlédla a šťastně k vrcholu došla. Jak byla nahoře, všechno přestalo a ona vešla do krásné zahrady. Uprostřed prýštila živá voda, v zlaté kleci visel mluvící pták a nedaleko stály tři zlaté jabloně..."

"Tak to vytí a hřímání jsme už docela zažili, ne?" podotkl Mark.

Na monitoru se objevila další verze pohádky...

Ve dveřích se však Vojtěch ještě vrátil a natrhal pro svou Miladu chutného ovoce z podzemní zahrady. Již venku, ve slunečním svitu, sáhl pak do kapsy, ale namísto měkkého, šťavnatého jablka vytáhl tvrdé jablko, celé zlaté...

...ale vtom se jabloňová větévka sama od sebe sklonila a zatřásla. Jablíčko se zachvělo, jako by se nechtělo pustit stopky, a ještě jednou, a pak přece jen spadlo do šedivé trávy vedle tulákovy zdravé ruky. Tu se jabloňka nad jeho hlavou celá zachvěla, jako by ji nějaký obr chtěl vytrhnout z kořenů. Její štíhlý kmen se začal měnit v dívčí dřík, její dvě vztažené větve v ruce a nad nimi zasvítila tulákovi Miladina hlava se zlatou korunou vlasů, těžkých jak zralá pšenice.

"A tohle jsou zase příklady dnes již ověřených transmutací," poznamenal Paul. "Je zajímavé, jak se ty texty jeví z dnešního pohledu jako zprávy o seriózních fyzikálních, biochemických či makromolekulárních experimentech."

...Když tam přišli, řekl král: "Slyšíš, že jdeš s poselstvím k dědu Vševědovi? Měli jsme tu jabloň, nesla omlazující jablka: když někdo jedno snědl, třeba byl už nad hrobem, omládl a zas byl jako jinoch..."
...S chutí muzikant trhal jablko za jablkem, jedl a tak mu bylo u srdce volno, až zajásal. Ale jak se ulekl, když se uslyšel! To nebyl lidský hlas, spíše hukot, jako když se velká voda žene, nebo balvany ze skály se valí. Ohlíží se, znovu volá a k svému ustrnutí vidí, že není v lese. Postavou daleko les převyšoval a stromy byly tenké jako loučky. Co se to s ním stalo? Nevěděl, zda les se zmenšil, nebo on tak vyrostl jako obr pod nebesa. Jen tolik věděl, že to okouzlení způsobilo jablko...
Paul četl další texty, dokonce se mu před očima mihla i Sněhurka s otráveným jablkem. To ho sice přinutilo trochu se usmát, ale další Markův argument mu ten úsměv dokonale zmrazil na rtech.
"A teď schválně hádejte, kvůli jakému ovoci vyhnal Bůh Adama a Evu z ráje?"
"No tak, v tom se snad shodneme," poznamenala Angelina.
"Ale na jakém stromě to jablko rostlo? Na stromě Poznání, přátelé!" teatrálně rozpažil Mark obě ruce a uklonil se: "Bingo!"
Žádný potlesk na otevřené scéně však nenásledoval. Mark se tedy opět posadil a prohlásil:
"Tím vším jsem jenom chtěl říct, že si každý vezme na starost nějakou oblast týkající se jablek a... Za jak dlouho budeme na Beltamoru s tímhle veteránem, Paule?"
"Že sis nevzal toho tvýho slavnýho nablejskanýho Merkura?" ozval se lehce podrážděně majitel plavidla.
"Slovo veterán vyslovuju tedy ještě jednou - a se zřetelnou úctou, stejně jako si vážím toho, že jsi s námi," usmál se Mark.
"Tvůj problém je, že nikdo kolem si není jistej, jestli mluvíš vážně, nebo zase rejpeš," zabručel Paul a okamžik něco zjišťoval na starobylých monitorech v chromovaných rámech. "Asi tak za tři týdny."
"Díky. Odteďka vás nebudu ovlivňovat už ničím. Prostě si každý vyberte jeden jablečný aspekt, a na cokoli zajímavého přijdete, tak sem s tím. Pozor - z Rayových bloků si berte jen údaje týkající se vašeho zkoumaného problému. Přece dobře víme, že příliš soustředěné informace o jablečném moštu v sobě skrývají doslova vesmírné problémy. Tak hodně štěstí!"
***
"Marku, vstávej," vzbudil telepaticky svého přítele Ray. "Vstávej!"
Mark pohlédl na zeleně svítící číslice hodin. Jeho nastavený biologický čas právě ukazoval třetí ráno.
"Co blbneš?" probíral se pomalu k vědomí. "Do dvou jsem dělal na jablečný analýze. A sotva zaberu, tak mi lezeš do mozku!"
Právě prolétáme kolem retranslačního majáku Služby. A někdo s tebou chce mluvit.
"Teď, když je Khov po smrti, nevím, kvůli komu bys mě měl budit. Jedině že by to byl Ježíšek."
"Tak to ber tak, jako že máš dneska druhé Vánoce. Očekáváme tě v pilotní kabině."
"Kdo my? To tam jste všichni?"
"Jistě."
"Dobře. Už jdu."
Mark na sebe natáhl pohodlnou pracovní kombinézu a opustil spoře zařízenou kajutu. Vešel do oválné pilotní kabiny a okamžitě si všiml volného křesla před centrálním, největším monitorem. Pozdravil přítomné kývnutím hlavy a usedl.
"Můžu obnovit spojení?" zeptal se Ray.
Mark zase jen kývl.
A pak přestal kývat hlavou a vytřeštil oči.
"Tak vás zase rád vidím, Marku," usmál se unaveně generál Khov.
"Generále..." Mark nebyl v prvních chvílích schopen důstojně reagovat. "Vy přece... Flotila... A ty meteority...? Co se vlastně stalo?"
"Bylo to hrozné. Nedivím se, že dokonce i vy jste tak překvapený. Z toho pekla vyvázly jen dvě doprovodné lodě. No, a pár nás se vystřelilo z křižníků v záchranných kapslích."
"To jsem rád, že zrovna vy," postupně se vyrovnal Mark s tou skvělou zprávou. "Ale stejně si myslím, že ta vaše záchrana probíhala složitěji."
Bylo to jako oznámení o výhře v jackpotu Interlota. Stejně nepravděpodobné a stejně kouzelné. Khov žije!
"Nu, museli mě omráčit elektrošokem. Odmítl jsem opustit kapitánský můstek, ale agenti Úřadu pro planetární bezpečnost se mnou můj názor nerozebírali."
"Já se nedivím. Taky bych vás nacpal do kapsle, i kdybyste mi měl dát výpověď."
Generál se dunivě rozesmál.
"Zatím ji nemáte. I když bylo mnoho příležitostí."
Mark se jen trpce pousmál:
"Tak teď, generále, máte další možnost."
"Nechápu, o čem mluvíte, kapitáne?"
"O tom, že téhle mise Služby pro dohled nad primitivními planetami se účastní tenhle člověk." Mark ukázal na vousatého muže stojícího za ním. "Možná byste ho poznal oholeného a v uniformě. Paul Sinkiewicz."
Khov se zamračil. Nekonečně dlouhou dobu nic neříkal. Vypadalo to, že snad už nikdy nepromluví.
"Generále?" ozval se Mark. "Jak mám chápat vaše mlčení?"
Khov s viditelnou nechutí pronesl stroze:
"Kapitáne, budu od vás chtít podrobné hlášení o průběhu mise a zdůvodnění přítomnosti nežádoucí osoby."
"Dovolte, generále, abych vysvětlil..."

"Očekávám oficiální hlášení," štěkl Khov. "A oznámení o výsledku mise! Konec spojení!" A zmizel z obrazovky monitoru. Mark se pootočil na všechny v kabině.
"Takže jako obvykle: jedna zpráva dobrá, druhá špatná. Khov to přežil a zároveň nás nesnáší... Paule, tys mu asi musel hnout žlučí."
"Jeden z těch tří komisařů byl jeho synovec," pronesl potichu Sinkiewicz.
"Tak to vypadá, že líp rozdaný karty jsme si ani nemohli přát." Mark pokrčil rameny. "No nic, jdu smolit to hlášení. A od tebe, Paule, chci ten záznam havárie. Bude to součást zprávy o téhle misi. O nejbláznivější misi, jakou jsem kdy zažil."
Ray to mlčky, strohým kývnutím hlavy, odsouhlasil.
"To ti řeknu, Marku, tohle je už opravdu učiněný blázinec."
"Aspoň se sem hodíme, kámo..."
11
Lehká jízdní kavalerie zaútočila na levém křídle.
"Musíme je odříznout!" křičel šedovlasý hubený důstojník v čele protiútoku. Šedesát unavených jezdců s chabě vztyčenými meči se řítilo proti temné mase vojska sedláků.
"Čekejte, dokud neuvidíte bělma jejích očí," křičel ve skrytu lesních velikánů kudrnatý černovlasý tlouštík. "Kosy a vidle vztyčíte, až řeknu. Zatím ležte!"
Kavalerii zbývalo posledních pár desítek sáhů k prvním řadám nehnutě stojících sedláků. Jízdní pěchota takhle vyrážela během posledních dnů snad podvacáté. Znavení a nezřídka již zranění, ovázaní muži přesto cválali vstříc nerovnému boji.
"Musíme prorazit! Musíme povolat posily z jihu!" povzbuzoval je velitel.
"Teď!" ozvalo se z nedalekého lesa, před nímž stály stovky prostě oblečených mužů.
Z pusté travnaté louky se náhle vztyčila řada postav v oblecích z trávy a nastavila proti útočící jízdě vidle a překované kosy.
"Zpět! Zpátky," stačil křiknout velící důstojník, než mu hrudí hladce projelo ostří kosy. Při pádu z koně se ještě nabodl břichem na ploché vidle. Většina jeho mužů dopadla stejně. Zubožený zbytek kavalerie, asi patnáct lidí, se vracel zpět do bran hradu.
"Hurá! Hurá! Hurá!" buráceli venkované nadšením.
Pod vedením vojevůdce Sziszky již brzo dobudou hlavní středisko odporu. Kčertu se všemi těmi vědci, šlechtici a jejich přisluhovači! To oni sem zanesli zkázu a hněv bohů! To ďábelské sídlo se musí vypálit a jeho obyvatelé budou viset, nebo najdou smrt v plamenech! Lid je spravedlivý a demokratický - dá těm prevítům na vybranou!
Viset, nebo smrt v plamenech!
Na obzoru se tyčilo značně pobořené královské sídlo. Ne, vojsko sedláků ho dosud nedobylo; kdysi mocné a pyšné sídlo největšího kontinentu bylo poničené při alchymistických pokusech mistra Toricelliho.
A zejména tím, co po nich následovalo.
Celá země má i po těch uplynulých týdnech v paměti gigantický světelný sloup, seslaný z nebes na hříšnou krajinu. Posel Boží ztrestal nehodné vládce a hříšníky! A právě v těch dnech, kdy byla vládní moc paralyzována zásahem shůry, tehdy povstal lid, aby učinil přítrž bezuzdnému experimentování, kejklířství a vědátorství, jež stejně nikdy nevedly k ničemu dobrému.
Byl to moudrý lid. Pokroku netřeba. Obyčejně přinášel jen komplikace. A lid se nyní rozhodl definitivně vyhladit to semeniště zkázy...
"Kde je rytíř Marek z Kamenice?" snažil se překřičet vojevůdce Sziszka rozjásané davy. "Chci, aby zde se mnou byl rytíř Marek!"
Jásající muži postupně umlkali a začali předávat zprávu dozadu. Až konečně došla ke sluchu volaného.
"Rytíři, vojevůdce si přeje, abyste s ním slavil jeho další úspěch."
Mark Stone, řečený Marek z Kamenice, seděl na koni v čele své nepočetné družiny a hleděl skrze větve jehličnanů na bitevní pole a na jásající davy.
"Já ale nemám zásluhu na tom, abych mohl být po boku velkého Sziszky," prohlásil a nebylo mu dobře na duši.
"Rytíř Marek! Rytíř Marek!" ječel nadšený dav.
"No, rytíři, chtěl ses dostat do hradu - tak jsi u něj," přidal se k nim Rayův hlas. Mark se naštvaně ohlédl. Android, oblečený jako zbojník v zelené kamizole, se zelenou čapkou a sojčím pírkem, seděl na koni a nezúčastněně pozoroval vršky stromů, mírně se kývající ve větru.
"Rayi, až se vrátíme, tak mi připomeň, že ti musím dát přeformátovat emoční jednotku," odsekl Mark.
"Já jen konstatoval, že už jsme u hradu," ohradil se Ray. "Jen mi vadilo, že jsme k hradu pronikli za takových obětí."
"A jak jsme se teda měli přiblížit ke královskému sídlu, abychom nebyli nápadní těm, co ničí vesmírné flotily, případně pevniny - anebo tady zrovna jen hrady? To jsme měli přistát s Paulovým strojem na nejvyšší věži a tam začít všechno všem vysvětlovat? Tak jsi mohl navrhnout něco lepšího!" odsekl Mark. Byl už příliš unavený a s každým mrtvým na kterékoli straně konfliktu měl čím dál větší výčitky.
Pravda, přistáli nepozorovaně necelých třicet mil od královského hradu, v němž zahynul Dino Larriva, ale ocitli se v krvavé řeži několika set válečníků. Instinkt jim velel přidat se na stranu těch méně vyzbrojených a prohrávajících. Což ovšem byli ti nepraví...
V boji se ovšem Mark a jeho přátelé vyznamenali a okamžitě se stali oblíbenci dosud málo úspěšného velitele Sziszky. Tento jednoduše uvažující muž sice dokázal zákeřně a bleskově zlikvidovat veškeré hlásky, celnice a strážnice, ale na samotný hrad se mu nedostávalo ani sil, ani důvtipu.

Avšak okamžitě odhadl, že záhadní, neznámí cizinci, kteří dokázali zvrátit tak důležitou bitvu o předpolí hradu, by mu mohli být nápomocni i v dalším tažení. Vysvětlil jim tedy během dramatických rozmluv, jak zpupní vědci přivolali na jejich krajinu zkázu a hněv bohů - a taky hned nabídl své řešení: vyhubit vědce, šlechtice a vůbec celou tu vzdělaneckou chásku jako škodnou. A nechat lesy a pole jen lidem, kteří je po právu a moudře již po staletí spravují.
Později novopečeného generála Sziszku kolikrát napadlo, jestli se v nabídce spolupráce cizincům neunáhlil, protože právě oni nezvykle často žádali zmírnění trestů pro zajaté královské vojáky - a jednou se dokonce rytíř Marek postavil proti jeho rozkazu nabodnout zajatce a raněné na kůly a pro výstrahu je nést místo korouhví v čele útoku.
Tehdy Sziszka ustoupil, ale často zvažoval, zda by neměl podivného cizince a jeho družinu sprovodit ze světa. Ale po dalších úspěších se velkomyslně rozhodl, že si ponechá ty vzácné lidi pro sebe. Třeba i jako svědky svého věhlasného válečného tažení i svých odvážných činů.
"Nuže, rytíři Marku, co myslíš, že teď protivník učiní?" vyzvídal samozvaný generál.
Mark přelétl pohledem okolí. Porovnal šance těch ve hradu se svými vlastními.
"Kolika vojsky je hrad obklíčený?" zeptal se.
Když získal dostatek informací o dalších dvou bojových uskupeních, v duchu si blahopřál, že narazil právě na Sziszkovy lidi. Tady mohl skrývat, sice občas s potížemi, své pravé poslání i původ svůj a svých přátel. V ostatních gerilách by zřejmě musel zasáhnout a tím se i prozradit. Vyprávění zvědů o tom, kterak stahují zaživa zajaté vojáky z kůže či o mučících nástrojích, kterými během výslechů pomalu vraždí zajatce, nebylo příliš povzbudivé.
"Myslím, že bychom se měli stáhnout zase do lesa," pronesl Mark dostatečně pomalu a nahlas, aby ta věta nezapadla do večerní, rosou zvlhlé trávy.
Všichni, kdo ho slyšeli, ztichli. A jak se šířila šeptem věta, kterou udatný rytíř Marek vyslovil, tak umlkaly hlasy, hovor i smích.
Sziszka se zamračil. Užuž se viděl jako první, kdo vztyčí vlajku nad královskou věží, a teď mu jeho rádce řekne tohle... Takový nesmysl! Jenže Sziszka rytíře Marka nemohl jen tak ignorovat. Jen díky jemu se ze všech vojsk dostali nejblíž hradu.
"Dobře," prohlásil nečekaně klidně. "Ale proč bychom měli opouštět tak výhodné pozice?"
"Děla," ukázal Mark na polorozbořené hradby.
"Ale to přece nemyslíš vážně?! Přece nás těch pár kulí nezastaví před konečným útokem na tu zpupnou rezidenci!"
"Jak víš, že místo kulí nepoužijí část té ničivé síly, která se snesla na jejich sídlo?" zabodl Mark ukazovák do nebes.
"Co když jedna jediná taková střela vymaže naši armádu z povrchu zemského?"
"Ale jedna dělová koule přece nemůže zlikvidovat všechny mé jednotky," nejistě se zasmál Sziszka a s podezřením v hlase dodal: "Rytíři Marku, opravdu nechápu tvé náhlé obavy."
"Stačil jeden paprsek z nebes - a co zbylo ze sídla králů?!" Mark před sebou teatrálně opsal výmluvný půlkruh. "Proč by nemohla totéž provést s tvými statečnými muži jedna taková koule?!"
Sziszkovi rádci i přátelé počali znepokojeně šuškat, šeptat a brebentit.
"Ale co tedy navrhuješ dál?"
"Tak co, Rayi? Ještě jsem stále ten přisluhovač zla?" prolétlo nikým neslyšeno mezi přáteli.
"Já ti věřil, Marku. Jen jsem si nebyl jistý těmi oběťmi. Ale uznávám, že tvůj plán vyšel."
"Myslím, že by teď bylo vhodné vyslat zvědy a zjistit, co naši nepřátelé zamýšlejí," řekl Mark nahlas a seskočil z koně.
"A vhodné asi bude, pokud tedy ty zvědy chytnou, aby to nebyli žádní lidé z okolních krajin."
"Ty bys, Marku, podstoupil to riziko?" Sziszka se dlouho rozmýšlel a pozoroval každé hnutí v Markově tváři. "Proč právě ty?"
"Nikdo mě tu nezná a v případě zajetí mohu sehrát roli uprchlého zajatce. Vašeho zajatce."
"Dovol, abychom se poradili, rytíři z Kamenice." Generál Sziszka bez dalšího komentáře poodjel mezi své věrné a dost dlouho tam něco dojednával. Když se vracel, na jeho tváři opět zářilo sebevědomí, jež během hovorů s Markem vždy postupně ztrácel.
"Je to opravdu výborný nápad," usmál se tlouštík žoviálně. "Ale abychom měli jistotu, že nás nezradíš - přece jen jsi pro nás cizinec v cizí zemi - hodilo by se, abys tu nechal třeba tuhle svého sluhu."
Mark pohlédl na Raye a ten jen lehce kývl hlavou.
Mark pohlédl na ostatní.
Angelina toho poslední dobou moc nenamluvila. Pravda, v kanceláři Úřadu pro planetární bezpečnost se nemohla setkat s tolika krutostmi jako za posledních pár dnů na této planetě, ale šokovalo ji i to, že proslulý agent Služby pro dohled nad primitivními planetami je schopen se těchto zrůdností vůbec účastnit.
Paul Sinkiewicz byl naopak ve svém živlu. Sám dlouhá léta žil na planetě se srovnatelným stupněm společenského vývoje a s takřka shodným stavem morálky a zodpovědnosti vůči lidskému životu jako takovému.
"Takže nic nám nebrání, abychom vyrazili - bez našeho věrného sluhy Raye."
***
Bylo nedlouho po půlnoci a vysokou trávou svlaženou noční rosou se plížily čtyři temné postavy. První měsíc zapadal za skalní ostroh, na němž čněla do temného nebe zřícenina královského hradu, a druhý měsíc byl naštěstí v první fázi, takže z něj zářil jen tenounký srpek.
Po nekonečných dvou hodinách dorazili všichni pod první násep pobořených hradeb.
"Pamatujte: zabíjet pouze v nejvyšší nouzi - a zásadně potichu," zdůraznil Mark.
"Myslíš, že budou mít stráže už tady, v prvním pásmu?" podotkl Paul. "Vždyť jsou úplně zdecimovaní. Viděls ty zbytky jejich jízdy? Já myslím, že budou rádi, když jakžtakž ochrání pár centrálních budov a přístupy k nim..."
***

Při kličkování mezi prvním a druhým pásmem hradeb se stále nic nedělo. Začalo se dít v okamžiku, kdy udýchaní doběhli do stínu hlásné věže a padli na všechny čtyři pod vlhkou studenou zeď. Srdce jim bila jako o závod a jeden z mužů si do tlumeného, sotva slyšitelného oddychování ostatních hlasitě odkašlal. Mark na něj rozzlobeně pohlédl. Hubený bojovník omluvně pokrčil rameny a ještě hlasitěji hekl. Při tom se zvolna pootočil, takže Mark mohl v matném měsíčním svitu zahlédnout hrot ozubeného šípu, který mu vyčníval z hrudi.
"Vstát a ruce vzhůru," ozvalo se ze stínu za podpůrnou zídkou.
"A žádné hrdinství!" zaznělo z druhé strany.
"Proboha, co nám brání v tom, nechat se zajmout a pak se spojit s královskými? Vždyť kvůli tomu jsme sem vyrazili!" konečně promluvila Angelina s pažemi předpisově vzpaženými. Začínala se docela přizpůsobovat.
"Já bych řekl, že nám v tom brání jedna maličkost: nebudou nám věřit a prostě nás odstřelí buď tady, nebo ve vězení."
"Tak dost řečí - a jdeme!" zasyčel ten první hlas od zdi.
"Poslyš, příteli, musíme mluvit s vaším králem," diplomaticky pronesla Angelina.
"Ty svině, ty nevíš, že náš král je mrtvý?!" zahřměl na druhé straně mocný bas.
Angelina nebyla zvyklá na vyjednávání s rukama nahoře, a navíc s lidmi, které nějaká meziplanetární úmluva o zacházení se zajatci nechává úplně klidnými. Taky o ní asi v životě neslyšeli.
"Doraz tu krávu," opět se ozvalo od zídky. "Jen blbě kecá. Já vemu ty dva na výslech. Aspoň se nebudem muset tahat se všema."
Paul, s rukama stále nad hlavou, pomalu ustupoval dozadu, až vrazil zády do zad Marka. Ten jej za to lehce kopl do lýtka a vzápětí oba švihli pravačkou. Z jedné ruky vylétla klikatá jehla a z druhé tenký stříbrný hrot. Oba muži si tyto zbraně ukryli v manžetách kožených obleků a nyní je oba vhodně použili. Natolik byli vycvičení, aby podle hlasů odhadli polohu protivníka. A oba zasáhli.
Paulův muž zařval, protože ho Sinkiewicz zasáhl pouze do ramene, ale vzápětí ho uzemnila rána přímo do srdce. Tiše klesl do vlhké trávy a zemřel dřív, než si stačil uvědomit, co se stalo.
Mark s Paulem se po tom třetím zásahu nejdříve podívali na sebe a pak se udiveně ohlédli na Angelinu...
Ta stála mírně rozkročena a právě nechávala klesnout levou paži, z níž před chvílí vylétl nůž.
"Dobrý zásah," uznale pokýval hlavou Mark.
Angelina jen tiše vzlykla.
12
Kamenná dlaždice se s těžkým kovovým zaskřípáním odsunula do masivní zdi.
V černém otvoru, orámovaném zrezivělým železným rámem, jehož spodní část sloužila zároveň jako kolejnice, se nejdříve objevila ozubená špice kovového šípu. Pak vykouklo tělo samostřílu a teprve za ním obezřetně vyhlédla hnědovlasá mužská hlava.
"Vypadá to, že vzduch je čistý," poznamenal Mark šeptem. "Je to vinný sklep."
"První dobrá zpráva za poslední týden," zamručel Paul.
"Jenže když vědí, že tahle tajná chodba vede ven, tak ji možná budou hlídat - aby se nedostal někdo zvenku sem," namítla Angelina. "Jinak ta tajná chodba, to byl dobrý tah. Ale teď bych raději tuhle krysí díru opustila a ukryla se někde mezi sudy. Vypadají docela bytelně."
"Tak já lezu." Mark s napřaženou kuší, kterou sebral venku mrtvé hlídce, se vysoukal z úzkého otvoru. Zbraň zvolna položil na kamennou dlažbu a pak obratně sklouzl na podlahu. Okamžitě sebral kuši a skryl se za první z obřích sudů, jichž byly v tmavém sklepení desítky. Ohromný prostor ozařovalo jen pár loučí a o to to bylo horší.
S podstatně větší námahou se z úzkého otvoru, který byl dobrý metr nad zemí, vysoukal Paul.
Mark mezitím opatrně našlapoval po vlhké hrbolaté podlaze. Byl již nějakých dvacet metrů od vstupních dveří, když pod chodidlem pravé nohy ucítil, jak se jedna vystouplá dlaždice pod jeho váhou zasunula do úrovně okolní podlahy. Vzápětí někde za kamennými stěnami zarezonoval mocný kovový úder.
"A jsme nahraný!" zaklel Mark nahlas.
"Co řveš? Ještě nás prozradíš!" o pouhých několik decibelů slaběji zahulákal Paul.
"Slyšels ten zvon? Spustil jsem ho přes jednu podělanou dlaždici!" Mark ukazoval na podlahu. "Kde je Angelina?"
"Proboha! Jestli tady mají takový nástrahy, tak... Angelino!!!"
"POMOC!!!"
Paul se několika skoky vrátil k ústí tajné chodby. Rusovlasá dívka visela polovinou těla z otvoru, ale nemohla ven.
"Zavírá se to!" ječela jako pominutá. Dlouhá štíhlá stehna měla sevřená jako ve vinném lisu. Východ z chodby se pomalu uzavíral a masivní dlaždice vyjížděla ze zdi na své původní místo. Paul však ani v tak kritickém okamžiku nepodlehl pudové reakci, aby na dlaždici zatlačil holýma rukama. Rozhlédl se a hledal nějaký nástroj. Podlaha vinného sklepa byla však jako vymetená, nikde ani tříska. Nikde ani prasklá obruč.
A přece - Paul se rozběhl k protější stěně. Z vysoko upevněného kovového stojanu vyrazil pochodeň, uhasil ji a vzápětí už byl u ječící Angeliny. Mark mezitím vzepřel mezi nemilosrdně se sunoucí dlaždici a protilehlou část stěny samostříl. Zbraň však již začala nesmírným tlakem praskat.
"Uhni!" zařval Paul. Navzdory svému hlasitému výkřiku ho jen lehce odstrčil, tak aby Mark udržel samostříl v zablokované poloze, a sám vsunul mezi přibližující se stěny mohutný dřík pochodně. Chvilku trvalo, než se dlaždice přes ohýbající se samostříl dostala k mnohem pevnější překážce. Jakmile se zapřela o vzpříčenou pochodeň, její zdánlivě nezadržitelný pohyb se zpomalil.
"Angelino, teď anebo nikdy!" křikl Paul a objal dívku kolem pasu. "Marku, chyť ji za ruce!"
"Ne, to nemůžete...!" křičela Angelina.
"Jedna, dva..., tři!"

"Au!" zaječela dívka, jako by ji trhali vejpůl. A že od toho nebyli daleko.
Všichni tři se zřítili na podlahu. Paul se hned starostlivě vrhl k jejím dlouhým nohám, ale nevedl ho přitom chtíč. Chtěl zjistit, jestli pod krvácejícími odřeninami není nějaká zlomenina. Naštěstí nebyla.
Mark měl už jiné starosti. Jakmile zjistil, že dívka je mimo nebezpečí, rozběhl se ke dveřím, před nimiž už jednou stál.
"Odtáhni ji někam do rohu!" stačil ještě zvolat. "Máme tady další problém - a máme jen kudly!"
Mohutné dubové dveře s mocným kováním byly pootevřené a za nimi bylo slyšet blížící se dusot mnoha nohou.
"Musí to být oni!" slyšel z dálky Mark. "Pátá hlídka z prvního pásma nepotvrdila světelný signál!"
"Chodba je už stejně zavřená a mezi jejím otevřením a poplachem se dovnitř nedostalo víc jak pět šest lidí!"
Aspoň kdyby těch šest, povzdechl si v duchu Mark.
"Je nás dost, abysme je rozsekali na kusy!"
Mark Stone, profesí kapitán Služby pro dohled nad primitivními planetami, z těch slov radost neměl. Teď aby čelil sám nejmíň dvaceti naštvaným obráncům hradu.
A přitom on s nimi bojovat nechtěl, on jim chtěl pomoct!
Ale těmhle to asi sotva vysvětlí.
Obrátil se. Paul s Angelinou zmizeli někde mimo dohled.
Vytáhl své jediné zbraně - nože - a první tři muže, kteří se vřítili dovnitř, zlikvidoval několika přesnými zásahy. Jen zachroptěli a udiveně si sevřeli probodnutá hrdla a hrudníky. Teď se potřeboval rychle dostat k mečům, které jim vypadly z rukou a s kovovým zvukem rachotily po kamenné podlaze. Za umírajícími totiž vrazilo do sklepa sedm bojovníků a s napřaženými zbraněmi vytvořili přede dveřmi obranný val, za nímž se dovnitř nahrnulo dalších pět mužů.
Mark byl schovaný za pátým sudem ode dveří.
"Húúúúóóó!" Zpoza sudu, který byl nejblíž ke dveřím, se najednou vyřítila mohutná postava mávající ohromnými hořícími pochodněmi. Paul Sinkiewicz zasáhl v pravou chvíli, mlátil kolem sebe ohnivými klacky, a než se překvapení obránci stačili vzpamatovat, dalších pět jich úpělo na zemi.
"Marku! Zbraně!" řval Paul, již dvakrát zasažený, jednou do ramene a jednou do předloktí levé ruky. "Ksakru, sbírej zbraně!"
Mark vyrazil. Proti dvěma obráncům použil klasický výkop oběma nohama a srazil jim oběma vaz. Po dalším přemetu vykopl dalšímu muži z rukou nebezpečně vyhlížející krátký kord. Dopadl na všechny čtyři a v jediném okamžiku sebral ze země čtyři meče a hodil je za sebe do uliček mezi sudy. Sebral ještě další dvě zbraně a křikl na Paula.
Ten odhodil jednu již tak uhaslou pochodeň a v letu uchopil letící meč. Prudkým švihem pokračoval v jeho dráze a uťal dotírajícímu chlapovi hlavu těsně pod ohryzkem.
"Ustupujem!" zakřičel galakticky Mark. "Máme tam ještě dva meče!" V každé ruce sice svíral onu kýženou sečnou zbraň, ale protože nebyl s to šermovat se sedmi protivníky najednou, použil meče jako kopí a oba vší silou vrhl vstříc šermujícím mužům. Sám pak se stáhl mezi sudy.
První meč skončil v břišní krajině horlivého obránce, ten druhý však šikovně odrazil chlap, vzezřením připomínající úspěšného, a tedy i dobře živeného vikinského náčelníka. Ta hora masa se na Marka právě vyřítila.
Viking odhodil meč a oběma rukama sevřel svou druhou zbraň: mohutné kladivo.
"Kam utíkáš?!" snažil se Paul zastavit prchajícího Marka, který právě neměl žádnou zbraň a horečně nějakou hledal.
"Ještě objeví Angelinu!"
"A co mám dělat?" opáčil Mark, který se úspěšně vyhýbal smrtícím úderům kladiva.
"Tak ho přece zabij!" poradil mu Paul.
Mark v poslední chvíli uhnul jisté ráně kladiva a teď ležel na zemi a sledoval, jak se k němu přibližuje snad stokilová železná palice. Rychle se skrčil, kladivo roztříštilo okolní dlaždice a úlomky bolestivě zasáhly Marka do obličeje a hrudi.
Těžce se zvedl a opřel se zády o sud s pozlaceným letopočtem sklizně.
Hleděl zblízka do zuřivé tváře zabijáka, slyšel jeho bojový ryk a jako uhranutý zíral na blížící se kladivo. Jen taktak se vyhnul dalšímu úderu, který těsně vedle jeho hlavy prorazil do sudu ohromnou díru. Ven začalo proudem tryskat bílé víno. Mark otřesen úderem poklesl v kolenou. Mohutný bojovník upustil kladivo a sevřel Marka pod krkem.
"A tohle máš za mě, ty hajzle!" zaslechl Mark jeho slova ještě předtím, než mu ten obr nacpal hlavu do otvoru, z něhož i tryskaly hektolitry vína. Je to ale smůla, pomyslel si Mark, tak dobrý víno, a já ho ani nevychutnám...
V téhle chvíli měl totiž největší problém s přísunem kyslíku.
Když začal mít vidiny typu "světla na konci tunelu", tlak kolem krku náhle povolil a vzápětí ho proud aromatické a zřejmě lahodné kapaliny vyvrhl ze sudu jako nežádoucí předmět. Jeho hlava vylétla ven jako zátka šampaňského, a ještě než dopadl tvrdě na zem, spatřil Angelinu, jak znovu a znovu vráží meč do již bezvládného těla dotěrného obra.
"Díky. Máš to u mě," zablekotal úplně zničený Mark a chtěl se zvednout. Avšak klesl opět na kolena.
"Marku, já to tady sám nezvládnu! Kde se, sakra, flákáš?!" řval Paul.
Mark si něco brblal pod vousy, ale napodruhé se postavil. Sebral ze země meč, který vypadal velice lehce, zkusmo s ním párkrát švihl - a málem Angelině rozsekl rameno. Naštěstí v poslední chvíli uhnula.
"Promiň, jsem nějakej zmatenej," omlouval se.
"Všimla jsem si. Takhle budeš Paulovi hodně platnej. Ožralo!"
"Proboha, já to víno nechtěl pít! Aspoň ne tímhle způsobem - utopenej v sudu!"
"Tak se radši kliď, když nemůžeš pomoct," vyčetla mu Angelina.
Ale Mark vyrazil jako stroj kupředu.
Po pěti krocích ho však zastavil hrot čepele, který ho polechtal na krku.
Neměl už ani sílu uhnout. Zvedl netečně zrak...
A málem přestal dýchat.

"Ahoj, Marku," řekl ten na druhé straně meče. "Co pořád děláš?"
"Rád tě vidím, Dino," zachrčel Mark. "Dík za optání... Poslední dobou... to za moc nestojí..." A v bezvědomí se zhroutil k zemi.
***
Z lesů stoupala pára a halila celý kraj do mlžného závoje. Slunce ještě nepřevzalo nadvládu nad ustupující nocí a ranní šero zakrývalo útočné řady nepřátel. Zato všechny zvuky se v tom tichém jitru rozléhaly velice dobře.
"Slyšíš?" řekl Dino, který stál u rozbitého okna a ukázal do převalující se mlhy. "Už se daly na pochod spojené armády těch tvých přátel."
"Nejsou to moji přátelé," dotčeně se ohradil Mark.
"Nepovídej?! Takže moji zvědové měli zřejmě vidiny, když tě pozorovali v těch bojích."
"Potřeboval jsem se dostat k hradu. Jak jsem to podle tebe měl udělat?"
"Třeba stačilo jen opatrně se proplížit - jako moji zvědové."
"Výborný nápad," odsekl Mark. "Oni tady žijí jen dvacet třicet let a já jsem tu sotva tři dny!"
"Tak proč jsi nepoužil výsadkový modul? Mohl jsi přistát na hradním nádvoří."
"Nemám přistávací modul!"
"Počkej, co tím chceš říct?" znejistěl Dino.
"Jo. Chci tím říct, že můj Merkur teď kotví na úplně jiný planetě a sem jsme letěli parní lokomotivou. Ještě že jsme nemuseli přikládat do kotle."
"Díky za informace," odfrkl si Paul Sinkiewicz. "Člověk ti nabídne nezištnou pomoc, dostane se kvůli tobě do průseru - a tohle má za to."
Mark zavrtěl hlavou:
"Ale ne, Paule. Já chtěl jen říct, že jsme nemohli použít standardní modul, ale že jsme se sem dostali ve tvé přistávací kouli s padáky."
"Tak počkej," zarazil ho Dino. "Ty ses sem dostal bez možnosti návratu?!"
"Jo, milý Dino de Vinci. A nejen já. Je tady taky tahle dáma z Úřadu pro planetární bezpečnost a taky věhlasný vyvrhel Paul Sinkiewicz. Ti všichni sem spadli se mnou bez možnosti návratu - kvůli tobě. Pokud tady nevyřešíme tvou údajnou smrt a nějaký problémy s jablky z Beltamoru, tak bude mít tahle planeta o čtyři obyvatele víc. Počítám ještě mého androida, kterého sebrali jako rukojmí."
Dino úplně přeslechl poslední věty a užasle pronesl:
"Paul Sinkiewicz?! Ten..."
"No tak! Zdrž se komentáře!" přerušil ho Mark. "Zrovna v téhle chvíli není jeho osoba vůbec důležitá."
"S tebou se člověk teda dozví věcí," vrtěl hlavou Sinkiewicz.
"Tak budete konečně všichni chvilku zticha!" nevydržela jejich ironické popichování Angelina. "Dovolte, pane Larrivo, abych se představila. Jsem Angelina Houstonová, speciální agentka Úřadu pro planetární bezpečnost."
Mark jen suše podotkl: "Pokrok. Už se umí představit."
"Jak komu, hrdino," sykla Angelina a pokračovala: "Doporučuji vynechat problém Paula Sinkiewicze; ten se může vyřešit později. Nyní je priorita zjistit, co se odehrálo tady, na vaší planetě. Podle našich zdrojů je zde takřka stoprocentní pravděpodobnost útoku z paralelního vesmíru - a to zbraněmi, proti nimž jsme v současné době zcela bezmocní."
Dino těžce dopadl na kamennou lavici pod rozbitým oknem. Pohlédl na Marka a pak jen rezignovaně mávl rukou.
"Chtěl jsem něco podobného sdělit domů, ale satelity byly v té době už zlikvidované."
"Mohl byste nám tedy aspoň shrnout, co se tady vlastně odehrálo?" pokračovala ve výslechu Angelina.
"Jistě. Ale nevím, k čemu vám to bude." A po chvíli mlčení začal Dino vyprávět...
"Fernando di Toricelli, jinak můj výborný přítel, hledal takové ty klasické receptury na kámen mudrců nebo elixír života nebo jak se všem těm sloučeninám či lektvarům říká. Ještě než jsem byl pověřen touhle misí, zjistil jednu zajímavou věc. Při všech těch pokusech mu při tvorbě nových sloučenin začala kapalina či páry ve křivulích rotovat a vytvářet tvar jablka. Ta rotace směřovala jako do sebe. Rozumíte mi? Na opačných koncích proudících tvarů se vytvářely zpětné proudy, které v konečném efektu vytvářely tvar jablka. Od té doby začal být doslova posedlý jablky a vším, co se jich týkalo.
A pak jsem se tady objevil já coby chudý venkovský, ale celkem nadaný tovaryš. Vzal mě do služby. Pro mou misi to bylo to nejvhodnější místo, jaké může agent na cizí planetě získat. Fernando jako šéf alchymistů měl takřka neomezený přístup ke královské rodině a tím i ke všem šlechticům a důstojníkům. Byl jsem v centru vědeckého výzkumu a zároveň jako tovaryš jsem neměl problémy komunikovat s lidmi v podhradí."
"Takže mistr Toricelli měl nějakou ucelenou databázi týkající se jablek?" zeptala se Angelina. Mark jen obrátil oči v sloup.
Dino zavrtěl hlavou.
"Databázi...? To zrovna ne. Ale shromáždil neuvěřitelné množství knih, poznatků, a dokonce na jedné z královských zahrad nechal vysázet na pět set jabloní. Co strom, to jiná odrůda. Byl to neskutečně houževnatý a chytrý člověk." Na okamžik se odmlčel a Mark při jeho posledních slovech zaznamenal nepatrné zachvění hlasu.
"Víte, co je zajímavé? Že zdejší báje, pověsti i některá náboženství vzývají jablko jako jeden z hlavních božích symbolů. Nebo jako zázračný plod, díky němuž je možné omládnout, ocitnout se v jiném světě nebo - a to je axiom víry převládající tady na Beltamoru - dostat se skrze jablko do Třetího ráje. Měla by to být obdoba našich nebes s anděly, ale tady do toho ráje se dá vejít, aniž by člověk zemřel. Ale zrovna tohle se moc nezdařilo..." Dino vstal a otočil se k nim zády. Hleděl z okna na řadící se nepřátelské kohorty a šikující se pluky a v té chvíli byl vůči tomu dění venku lhostejný.

"Při nejdůležitějším pokusu zahynulo na sto padesát lidí. Hodně mých přátel. Taky můj android a... moje Laňka. Byla to královnina služka a neskutečně milá holka."
Angelina sklopila oči. Netroufla si hned položit tu otázku. Dino však vzápětí pokračoval:
"Při tom pokusu jsme použili dokonalý tvar jablka. Na základě těch pěti set odrůd jsme zhotovili nákresy a jejich vzájemnými průniky jsme určili dokonalý tvar plodu Třetího ráje."
"Vidím, že začínáš používat termíny jejich mytologie," podotkl Mark.
"Až uvidíš to co já, taky zjistíš, že se dotýkáme něčeho mimo tento svět. A Třetí ráj mi připadá jako celkem vhodné označení pro zcela neznámou oblast, jinou dimenzi nebo skutečný ráj - nebo jak to chceš chápat ty," otočil se k němu Dino. "Věř mi, že jsme na prahu něčeho úžasného!"
"Taky proto jsme tady," zdůraznil rameny Mark. "To něco úžasného zlikvidovalo naši nejvyspělejší techniku jako domeček z karet. Taky to zřejmě rozmetalo bitevní konvoj nejmohutnějších křižníků, který vlastní nadlidé z Planetární služby."
"A zničilo to nejvyšší maják, vybudovaný pro potřebu všech lodí v Severním moři," zabručel z rohu Paul.
"Proboha, to už jste se dostali tak daleko? Takže i na vás se Třetí ráj rozhněval!"
"Proboha, Dino! Nech těch keců o Třetím ráji," přerušil ho Mark. "Fernando už v něm možná je a třeba mu je líp. Promiň. Ale mně se do žádnýho ráje ještě nechce. Ani do prvního, ani do druhýho a tím míň do třetího. Hele, celou cestu sem jsme se zrovna neflákali a máme k těm jablkům taky co říct!" Dino hleděl na rozčileného Marka pobaveně.
"Marku, sotva jsme tě vykurýrovali, i tady tu i tvou kolegyni..."
"Není to moje kolegyně!"
"Jo - jasný. Sziszka není tvůj přítel, jen jsi s ním prolomil moje obranné linie. A tahle slečna tady s tebou letí ze Země, jen aby se neřeklo."
"Pane Larrivo, potřebujeme srovnat některé naše výsledky v odpovídající laboratoři. Máme pocit, že jsme se několikrát možná přiblížili k Třetímu ráji. Ale netroufli jsme si v té naší parní lodi, jak naše plavidlo výstižně nazval Mark, provést souhrnnou analýzu. Kdykoli jsme k sobě začali skládat jednotlivé dílčí výsledky, přístroje nám hlásily velice nestandardní chování okolního prostoru. Jako by se vesmír kolem začal vlnit v jiné frekvenci, než jakou už tisíce let vnímáme jako jeho běžnou vlnovou délku."
"Takže vy jste už taky byla na dosah Třetího ráje?" Dino přistoupil k Angelině a položil jí ruce na ramena.
"Právě o tom jsme s vámi chtěli mluvit. A jsme šťastní, že jste přežil tu hrůznou zkušenost."
"Fernando mě zapřísahal, abych pokus sledoval ze vzdálené laboratoře, vytesané hluboko ve skalním masivu naproti hradu. Tam jsem vybudoval takový primitivní urychlovač částic -ovšem bez vědomí lidí z téhle planety," ospravedlňoval se hned Dino. "Toricelli pochopil, že s mým sluhou, jak říkal androidovi Geremu, jsme naladěni na stejnou vlnu, a chtěl, abych byl v bezpečí. Pozoroval jsem tedy pokus androidovýma očima a zaznamenával jeho jednotlivé momenty do mechanického počítacího stroje."
"Oni tady už mají počítače?" zeptala se Angelina.
Mark se jen chápavě pousmál.
"No - pomohl jsem sestrojit Fernandovi první počítač," provinile pronesl Dino a dodal: "Potřebovali jsme ho. Ale víc jich tady nemají."
"To je ale báječný!" prohlásil po delší době Paul Sinkiewicz. "Takže můžeme pokračovat v pokusech! Máme laboratoř a máme počítač!"
"Na kliku," upozornil ho Mark.
"No - je nám spíš k ničemu," sedl si zase Dino.
Po nechápavých pohledech přítomných opět vstal, přistoupil k oknu, otevřel jej a všechny pokynem ruky pozval k sobě.
"Vidíte támhle tu skálu ve tvaru koňský hlavy?"
"No, mně spíš připomíná Khova," neodpustil si Mark.
"Tu horu za těmi desetitisíci obléhateli?" snažil se Paul vyjasnit situaci.
"Hm," zhodnotila nový poznatek Angelina. "Takže ta laboratoř je nám tam opravdu na nic."
"Bravo," s přehnanou vážností pronesl Mark a Paul vyprskl smíchy.
"Hlavně že se dobře bavíte." Angelina si poklepala štíhlým ukazováčkem na čelo. "Jenže když se nám tady nepodaří rozseknout ten gordický uzel, tak nejenže se nevrátí domů nikdo z nás, ale může se stát, že při nějaké kombinaci pokusů vtrhne Třetí ráj i na Zem."
"Možná už podruhý," neodpustil si Mark.
Dino se na něj zahleděl s lítostivým výrazem doktora psychiatrie, který pozoruje nevyléčitelného, ale přesto se snažícího pacienta.
"Co tím zase myslíš, kamaráde?" pronesl tiše a klidně, aby ho nepopudil.
"Atlantidu," široce se usmál Mark.
"Jistě, samozřejmě... A co máš zase s tou Atlantidou?!" rozčilil se Dino, když si všiml, že ostatní se tváří docela vážně.
"Všechno ti vysvětlíme, až budeme v té tvé laboratoři," poplácal ho po ramení Mark. "Je toho moc najednou a navíc potřebujeme dostat zpátky mého androida, Raye. Ten má k tomuhle problému taky dost co říct."
"A kdes ho nechal?"
"Má čestnou funkcí jako rukojmí u Sziszky."
"A proč neuteče?"
"Protože čím tam bude déle, tím lépe budeme znát záměry nepřátel!"
"Tak to nám teď přijde celkem vhod," pohlédl z okna Dino. "Protože jak to tak odhaduju, co se počtů vojska týče, jsme

na tom asi tak jedna ku deseti."
"A to jsme tady ještě my tři!" vítězoslavně pronesl Mark.
"Jo, vtrhli jste sem v pravou chvíli. Ještě že mě napadlo sledovat i tajné chodby. Jinak by vás naši chlapi dole rozmlátili na cucky. Tedy kromě Angeliny, tu by asi čekal jiný osud... A vůbec, Marku, kde máš opasek agenta Služby?"
Angelina s Paulem na sebe udiveně pohlédli. "Proč jsi ho vlastně nepoužil, když tě málem umlátil ten obr s tím kladivem?" přidal se Paul.
"Má ho Ray."
"Cože? Tys nechal opasek svému androidovi? Co to má znamenat?"
"Ray má s sebou kompletní databázi týkající se našeho problému. Tedy Třetího ráje, abychom se dohodli na stejném kódovém označení této akce. Je tedy pro tuto misi v současné době rozhodující, aby nebyl ani v nejmenším poškozen."
"Ale to je přímé porušení prvního pravidla vaší Služby!" Paul se krátce zasmál:
"Milá Angelino, kdyby se všechna pravidla měla do písmene dodržovat, dost věcí by dnes vypadalo docela jinak."
"Takže lepší je chaos! Svět bez pravidel a řádu! To byste chtěli...!"
"No tak, Angelino! Paul přece nemluvil o světě bez pravidel," snažil se Mark zklidnit její typicky feministické rozhořčení. "Paul například chtěl říct, že kdyby se přísně držel pravidel mise, tak by tě v tom kamenným lisu musel nechat. Protože cílem mise nebylo zachraňovat nějakou zhýčkanou pozemskou úřednici, ale zjistit tajemství Třetího ráje! Tedy to, co bezprostředně ohrožuje naši civilizaci."
Angelina chvíli zaraženě hleděla z jednoho na druhého. Nepatrně zavrtěla hlavou a pohlédla na Paula.
"Díky za to tam... Tam ve sklepě. Asi se někdy chovám fakt hloupě," řekla.
"Kdo z nás ne?" usmál se Paul Sinkiewicz. "Já jen, že bychom se teď měli co nejdřív spojit s Rayem a pak se dostat do Dinovy laboratoře. Co říkáte?"
Ale než stačili odpovědět, oknem vlétl dovnitř dělový náboj.
13
"Ten Ray je ale blbec," ulevil si Mark, když se zvedal z podlahy.
"Jaký pán, takový kmán, říkalo se u nás doma," dodal Paul a třel si rozbité koleno.
Dino už zase seděl na svém pozorovacím místě u okna a opíral si hlavu o ruku. Vypadal jako starořecký filozof, ale jeho myšlenky nebyly tak čisté a ušlechtilé.
"Já se ani nedivím," prohlásil a zvedl hlavu, jak pozoroval kouli vznášející se v prostoru, "že tvůj android takhle blbne. Co má dělat, když celý svůj život jen sleduje tvoje skopičiny? Prostě přijal tvůj pohled na svět a na řešení situací. A tohle je jeden z příkladů tvého vlivu na něj."
"Rayi, sakra, co to vyvádíš?" telepaticky odvysílal Mark a rozezlený čekal na odpověď.
Nic se neozvalo. Pak Mark zachytil jakýsi rozostřený šum. A těžká koule mezi stropem a zemí lehce zakmitala. Rayi, taky slyšíš moje signály jen jako ruchy? Koule opět odpověděla.
Ostatní v místnosti pochopitelně nemohli vědět o telepatických schopnostech Marka a Raye, ale všimli si, že upřeně hledí na dělový náboj. A ten občas poskočil v prostoru nebo se rozkmital po vodorovné nebo svislé dráze.
"Máme s Rayem takovou schopnost, že se můžeme domlouvat i bez vysílaček nebo mobilů," začal Mark opatrně vysvětlovat ostatním. "Myslím na dálku."
"Ty ovládáš telepatii?" zeptala se nedůvěřivě Angelina. "A můžeš se taky dostat lidem do mysli?"
Dino je přerušil rázným mávnutím ruky: "Oč jde, Marku, s tím spojením?"
"Nemůžeme se s Rayem prostě spojit. Přitom venku, myslím mimo hrad, jsme se tak běžně domlouvali. Zřejmě se tady od doby těch vašich pokusů rozkládá permanentní rušivé pole. Jako by se v téhle oblasti nesměla spojovat jednotlivá vědomí. Nebo znalosti v nich obsažené."
"To je dost odvážná spekulace," zamračil se Dino.
"Na to se vykašli, jestli je to spekulace," prohlásil Paul. "Rozhodující je, že se Mark nemůže spojit s Rayem a ten nám místo toho poslal tuhle bláznivou kouli. Tu zřejmě ovládat může."
"Ale jak dlouho?" podotkla Angelina.
"To se právě snažím zjistit," řekl Mark. Po chvíli kmitání doprava a doleva, nahoru a dolů se kamenná koule náhle zřítila na podlahu a rozbila dřevěné desky napadrť.
"Tak co ti řekl?"
Mark přešel k oknu a pohlédl ven.
"Dino, kolik máš bojeschopných lidí?"
"Tak pět set."
"Hm. Ti venku se zřejmě konečně dohodli a povedou koordinovaný nápor najednou. Asi tak třicet tisíc lidí. Počítají se ztrátou deseti tisíc při zdolávání hradeb, potom s nějakými pěti tisíci uvnitř - ale pak těch patnáct tisíc zbude na nás."
"To bude celkem dost práce na jednoho," poznamenal Paul. "Nemáš tady někde, Dino, nějaký sudy se střelným prachem? Nebo ložisko ropy? Nebo schovanej rotační kulomet?"
"To, co jsme měli, jsme už skoro všechno vystříleli. Nezapomeň, že nás obléhají už několik týdnů."
"Takže jsme v hajzlu?"
"Jo."
"Jasná a srozumitelná řeč." Paul přešel k dřevěnému stojanu lampy, rozmáchl se a jediným úderem pěsti jej přerazil. "Do háje s tím se vším!"
Zvenku se z několika stran ozvaly vojenské trubky.
Začátek útoku. Z okna byly vidět nedohledné šiky vojsk, jak se začínají pohybovat.
"Nemáte tady nějaký vodní rezervoár? Že bychom je spláchli?" zkoušel to Mark.

"Čerpáme ručně vodu ze studní."
"Nebo nějaký hořící olej nebo roztavené olovo," kombinoval Mark, co ho napadlo. "Čeho se na téhle planetě lidi nejvíc bojí?" rozhlédl se kolem.
"Čeho asi?" vykřikl Paul a bezmocně rozhodil ruce. "Co tím zas, proboha, sleduješ?"
"Já vím, co tím sleduje," zamyšleně pronesla Angelina. "Je to..."
"Třetí ráj," hlesl Dino s takřka posvátnou úctou v hlase.
***
V rozvalinách alchymistické laboratoře, kde zahynul Fernando di Toricelli a další desítky lidí, se troskami horečně přehrabovaly desítky rukou.
"Najdeme to vůbec?"
"Je to naše jediná naděje."
"Tohle byla ochranná schránka," náhle ukázal Dino na změť roztaveného kovu a slídy. "To ale ten křišťál nemohl vydržet."
"Nezapomeň, že to je ta - jak jsi to říkal? - poslední substance Třetího ráje. Třeba to vydrželo právě proto!"
"Mistře Dino! Mistře!" ozvalo se zpoza rozbořené stěny. "Máme to!"
Ty hlasy zněly nezvykle bojácně.
Mark s přáteli tam okamžitě doběhli. A užasle hleděli na to, nač zírali strnulí vojáci. V rumišti plném kusů kamenného zdiva, mohutných dřevěných trámů či kovových překladů lehce pableskovalo...
Křišťálové jablko.
"Marku, chceš to opravdu zkusit?" zeptala se Angelina. "Máme snad jinou možnost?"
Angelina jen zavrtěla hlavou. Paul hluboce vzdychl a Dino jako uhranutý hleděl na ten dokonalý artefakt. Hlavou mu prolétly vzpomínky na Fernanda, na to, jak spolu odlévali a brousili ten krásný tvar až k naprosté dokonalosti. K té dokonalosti, která je schopná vyvolat zkázu třeba celého kontinentu, celé planety nebo...
Nebo celého vesmíru?
Mark přelezl přes sutiny a sebral jablko. Když jej zvedl nad hlavu, všichni kolem ucouvli.
"Jak to vypadá venku?" zeptal se.
"Zatím se zastavili pod hradbami. Naši dělají, co můžou," odvětil Dino. "Házej šutry a sudy s vínem, odstrkujou žebříky a mezitím se střílí a umírá; prostě bitva jako ze starých filmů o ještě starších časech... Jen na východní straně prorazilo pár desítek útočníků služební bránu. Ale naši je skoro všechny pobili. A těch pár, co uteklo, se někde skrývá a čeká na hlavní útok."
"To je ale směr, kterým útočí Sziszka," řekl Mark. "To je dobrá zpráva!"
"To tedy fakt nechápu, co je na tom dobrýho... Jo, vlastně už to chápu," zvolal Paul. "Takže myslíš, že se mu to podařilo?"
"Jaký pán, takový kmán," odpověděl mu Mark. "To se prý říká u vás doma."
Kdyby se tato mise měla stát podkladem pro filmový scénář, zřejmě by se v tom filmu odehrála i tak nepravděpodobná scéna jako ta zde...
"Tak jsem tady, Marku," ozvalo se vzápětí od původního vchodu do alchymistické dílny. Stál tam mohutný muž navlečený do objemné kožené vesty a v ruce třímající silný, krví potřísněný meč.
"Rayi," rozpřáhl Mark ruce. V pravé mu stále slabě jiskřilo křišťálové jablko a v levé ruce svíral zaprášený rýč na odklízení sutin.
"To je dost, že ses ukázal," dodal Paul.
"Kde máš ty brašny s externí pamětí?" náhle napadlo Marka.
"Tady," ukázal Ray na nezvykle naditou vestu. "Než se Sziszka rozhodl k útoku a než to domluvil s ostatními, trochu jsem si s nimi pohrál."
"Tys rozebral paměťové bloky?!"
"Jistě! Přece nebudu po bojišti pobíhat s kufry! Jako na nádraží..."
"A dáš je zase dohromady?"
"Složené dohromady jsou už teď," hrdě prohlásil Ray. "Ta vesta je prošpikovaná skrz naskrz kabely, sítěmi, koaxiály a já nevím, čím vším ještě. To všechno jsem vytahal z toho původního neskladnýho balení."
"Ale Rayi," přerušila jej Angelina. "To bylo přece velice riskantní. Proniknout s pár muži do obleženého hradu a pak svádět bitky na nádvořích. Vždyť se to tvoje hardwarové řešení mohlo poškodit jediným úderem meče."
"Nemohlo," zavrtěl hlavou Ray a ukázal na Markův opasek.
Dino si sedl na kus pobořeného zdiva a ponořil hlavu do dlaní.
"Ty jseš fakt nebezpečnej šílenec, Marku!" uznale zahučel Paul. "Líp to ani vymyslet nešlo."
"No tak, pánové, abyste se nám tady samou něhou nerozplynuli," vrátila je na zem Angelina. "Mark je prostě jeden ze schopných agentů Služby, ale teď máme jiný problém," zdůraznila poslední slova a ukázala směrem ven.
Tam zuřil lítý boj.
***
"Tohle je náš nejlepší střelmistr," poplácal Dino po zádech menšího chlapíka s hlavou takřka celou zarostlou šedivými vlasy a vousy.
"Děkuju, pane Dino," lehce se uklonil střelmistr. "Mohl bych si ještě jednou upřesnit to, co jste zde před chvílí říkal?"
Stáli úplně nahoře, na hradbách vnitřního ochranného pásma, a pod nimi, v prvním pásmu, zuřily požáry a bitky muže proti muži. Útočníci se přelévali přes hradby jako rozbouřené moře přes přístavní molo.
"Budeme střílet nikoli dolů ani do dálky, ale co nejvýš?"

"Přesně tak."
"Ale naše děla nejsou stavěná na tak vysoký záměr."
"Teď nemáme čas vymýšlet moždíře," podotkl Mark tiše.
"Musíme hlaveň usadit tak, aby mířila co nejvíc kolmo."
"Ale tím přijdeme o jedno dělo," namítl střelmistr. "Zpětný náraz přece..."
Dino přistoupil k malému muži, položil mu ruce na ramena a pomalu prohlásil:
"Jestli to dokážeš, Micheli, tak zvrátíš celou tuhle podělanou bitvu."
"Jedním výstřelem?"
"Tvým jedním výstřelem," zdůraznil Dino.
Za pár minut a za vydatné pomoci dvaceti chlapů se na hradbách vzpínala těžká, robustní dělová hlaveň přímo k nebesům. Byla obložena kamennými kvádry, zapřena mohutnými trámy a jen u odpalovacího otvoru byl volný prostor.
Mark počkal, až do hlavně nasypou patřičné množství střelného prachu, a pak takřka s posvátnou úctou předal střelmistrovi těžký balík kůže.
"Tuhle cácoru mám vystřelit až do nebe?" zeptal se s nechutí Michel.
"Ta cácora nám, mistře, možná všem zachrání život."
"Anebo taky tuhle planetu zlikviduje," zašeptal Paul.
"Dobře. Jen to musím pořádně upěchovat - a vy všichni trochu ustupte. Ta hlaveň se rozletí a bude to horší než kartáčová střela."
Uběhlo jen několik okamžiků. Všichni z bezpečné vzdálenosti sledovali osud rozhodujícího výstřelu. Střelmistr Michel zažehl krátkou zápalnou šňůru a utíkal do krytu.
Na hradbách vzápětí zahřměla mocná exploze.
Do nebes se za doprovodu ohně a kouře vydala hořící střela, z níž odpadávaly planoucí kusy. A stále výš a výš pokračoval jen drobný třpytivý předmět. Lidské oko už nemohlo sledovat jeho dráhu.
Ale sledovali ji zřejmě jiní... Nebe nad bojištěm náhle ztmavlo.
***
Všichni s bázlivou úctou vzhlédli vzhůru.
Vypadalo to, jako by někdo přes oblohu náhle přetáhl průsvitnou černou látku. Nebo jako by si všichni nasadili hodně tmavé brýle. Stíny lidí byly sice stejně ostré, ale temnější, a dopadaly na podstatně tmavší podklad země či hradeb.
Náhle z místa, kam střelmistr zamířil křišťálové jablko, vyšlehly oslnivě bílé soustředné kruhy a rozprostřely se po setmělé obloze. Bojiště nyní bylo nasvícené jako černobílý terč s dobývaným hradem v černém středu.
Jasně bílé světlo sršící z pravidelných kruhů však po chvíli začínalo slábnout - a tak zatímco všichni jako uhranutí pozorovali tu světelnou show, Mark již jednal.
"Rayi, skoč dolů, támhle na střechu zbrojnice, a až ti řeknu, tak mě budeš žíhat laserem!"
"Co tě budu?"
"Ty, máš těch paměťových bloků pořád málo.... Dáš si laser na minimální, pouze měřicí úroveň a já zapnu silové pole opasku. A ty po mně budeš přejíždět laserem sem a tam a dokola a tak všelijak. Hlavně rychle! Přece víš, jaký to udělá dojem. Pamatuješ na naši misi na Ergei? Tam jsme díky tomu zhypnotizovali pětimetrové slávkony, ty kamenné lučištníky a bezohledné sluhy státu Ertar."
"Jistě - a poté jsme hrdě prchli. Jenže tam jsme tvůj rudě zářící obraz přenášeli na oblohu pomocí Merkura. Tady jsme bez této možnosti," podotkl Ray.
"Nevěřil bys, jak rychle se to roznese. Drby jsou rychlejší než světlo."
"Mark má pravdu," ozvala se Angelina. "Studovala jsem nejen chování lidí a davů ve vypjatých situacích, ale zkoumala jsem i patřičné historické či literární prameny. Španělská epopej Cid se podrobně zmiňuje o lavinovém efektu šíření zprávy. Jakmile vyjel mrtvý Cid na svém koni z městských bran jako vojevůdce obleženého vojska, zpráva se rozšířila mezi pohanské útočníky během několika málo minut. A tento okamžik rozhodl o celé bitvě."
"Tak začni, Cide!" plácl Marka po ramenou Paul, div ho nesrazil z hradeb.
Ray již stál na břidlicové střeše zbrojírny a čekal na Markův signál.
Obloha se začínala měnit ze svítícího terče na růžici kompasu. Ze středu, v němž stále zůstávalo kdesi vysoko v prostoru viset křišťálové jablko, vytryskly na hlavní světové strany silné paprsky doprovázené slabšími.
"Takhle to poprvé nevypadalo," prohlásil šokovaný Dino. "To byla prostě jedna ničivá vlna!"
"Bože, začínají komunikovat," hlesla Angelina.
Mark by byl sice mohl dodat mnoho vtipných hlášek, ale teď na to neměl myšlenky. Kdyby přerušil to nebeské divadlo, tak není vyloučeno, že se nepřátelské hordy vzpamatují a za pár hodin zase zaútočí. A všechny je bez milosti pobijí...
Další křišťálové jablko už neměli. Mark kývl na Raye a ten na něj zamířil laser.
Mark zavřel oči, aby si nepoškodil sítnici. Intenzita měřícího paprsku byla sice pro lidské tělo neškodná, ovšem kromě přímého zásahu oka.
Dobyvatelé, kteří v úžasu pozorovali rozsvěcující se a pravidelně se měnící oblohu, teď zaregistrovali neskutečnou, rudě zářící postavu na hradbách.
První osamělé výkřiky se po pár okamžicích slily v souvislou zvukovou vlnu a ještě větší zmatek. Na pozadí nepochopitelně světélkující oblohy se na hradbách zjevil sám ďábel!
Jeho světélkující, mihotající postava hrozila útočícím vojskům, rozčileně mávala pažemi, pomalu přecházela po vrcholku hradeb. I na dálku bylo vidět sršící nohy a paže, rudě se blýskající hlavu či ostrými červenými liniemi přeřezávaný trup nesmrtelného ďábla.

Efekty na obloze byly již takřka neznatelné. Nebe nyní vyhlíželo, jako by bylo pokryto jemnou, sotva fosforeskující polární září. A tmavý závoj také začínal mizet.
Ale to v tuto chvíli stačilo.
Nepřátelské pluky, kohorty a jízdní oddíly s děsem prchaly od sídla satanova.
Třetí ráj zřejmě seslal na tuto hříšnou zemi jen samé soužení.
A ďáblý samotné.
13
Kovové jablko bylo neuvěřitelně těžké.
"Co to je, proboha, za kov? Nějaký nový superzlato nebo extraolovo?" tázal se s údivem Mark, jemuž Díno opatrně předmět předal.
"Málem ses trefil. Je to slitina místních kovů, kterou ještě před mým příchodem použila skupina zdejších alchymistů v čele s Toricellim k výrobě speciálních broků či dělových koulí. Jinak mám dojem, že tabulka prvků se nám o něco rozroste. Těmi svými věčnými pokusy, žíháním, osvěcováním, zahříváním a tak dále, zřejmě vytvořili nový prvek. Ale to jen tak na okraj," vysvětloval Dino.
"Je to sice hodně zajímavé, ale v našem experimentu zrovna hmota nebude mít asi větší význam."
"Jde nám jen a jen o jablko," podotkla Angelina.
"Rayi, máš aktivované externí bloky?" otočil se Mark na přítele.
"Jsem těsně před úrovní aktivace, než nás napadly ty meteory. Jednotlivá datová pole mám zatím oddělená koordináty. Interní reindexace neumožňuje koherentní propojení databází, pokud transmisně neuvolníme aditivní vazby."
"Výborně. Mluvíš jako rozený kyberpunker a je ti stejně tak málo rozumět," uznale pokýval hlavou Mark. "Ale snad jsem pochopil, že dokud se nedohodneme, tak prostě nebudeš propojovat žádné externí bloky se svou operační pamětí."
"Pochopil jsi to přesně, Marku," odpověděl Ray.
"A teď," pohlédl Mark na všechny. "Teď začneme dávat kousek po kousku dohromady tu jablečnou mozaiku. Ten zatracený kalvádos... Prosím, Angelino. Zkus to stručně."
"Já se věnovala chemickému složení jablka a příbuzných plodů. Nebudu tady teď rozebírat jednotlivé vzorce a složení odlišných odrůd, ale kromě určitých zklidňujících látek a celkem nepodstatných rozdílů v množství vitaminů a živin oproti dalším druhům ovoce jsem nepřišla na důvod, kvůli kterému by měly být zničeny naše lodě - nebo Atlantida, jak si myslí Mark."
"Jo. To bylo hodně stručný," zhodnotil Angelin příspěvek Paul. "Teď to zkusím já. Jablka nebo obdobné plody na planetách, které v rámci Služby monitorujeme, vystupují jako opravdu klíčové objekty. Takřka veškerá náboženství, mytologie či slovesná umění opěvují jablko jako zdroj netušených sil. Je to opravdu podivné, ale jablko má v sobě jakési skryté mystérium. Ale proč, to ještě musíme zjistit."
"Nejlépe dnes," podotkl Dino.
Mark mezitím přistoupil k ústí jednoduchého urychlovače, který ve své skalní laboratoři, pochopitelně načerno, zbudoval Dino Larriva. Položil těžké kovové jablko s nepatrným cinknutím na spojnici kovových paprsků a pak se opřel o kovový rám, který ústí obepínal.
"Já zkoušel vsadit tvar jablka do některého souhvězdí nebo mlhoviny," řekl.
Dokonce i Dino na něj udiveně pohlédl.
"Vzal jsem si prostě tvar jablka, teď opravdu nevím, co to bylo za odrůdu. Mimochodem, překvapilo mě už jen to, kolik set odrůd existuje jen na Zemi. Jako by někdo chtěl zastřít původní, prvotní tvar."
"Ale ty odrůdy přece většinou vypěstovali lidé," podotkla Angelina v rámci objektivity.
"Samozřejmě. Lidé postavili pyramidy, lidé sestrojili atomovou bombu a lidé se vydali do vesmíru. A kromě toho vymysleli mikrovlnku, počítač, mobil - a několik nepochopitelných set odrůd jediného, průměrného ovoce... Otázka je, jestli všechny vynálezy a objevy vznikly z přirozené lidské lenosti, nebo tam byly i jiné příčiny. Takové, o nichž dodnes nemáme ani tušení!"
"To zní zajímavě." Dino si sedl na kamennou lavici.
"Takže jsem promítal tvar jablka do hvězdných obrazců, moduloval jsem oblohu z pozemského hlediska několik tisíciletí zpět, ale pořád nic."
Mark se dramatickým obloukem, řečnickým i fyzickým, vrátil ke kovovému jablku. Sebral je z místa, kam je před chvílí položil, a pozvedl kovově matné jablko nad hlavu.
"Toricelli a Dino byli první. Jenže zůstali stát - před otevřenými dveřmi..."
Všichni mlčeli, a kdyby nějaký pisálek chtěl popsat jejich reakci, tak by to vyjádřil tak, že se všichni na Marka obrátili s tázavými pohledy.
"Je to ten absolutní tvar, který jste vytvořili z několika set odrůd. Ten jedinečný tvar."
"Tušili jsme, že to je cesta do Třetího ráje," zašeptal Dino Larriva.
"Zatím opravdu nechápu, kam míříš," pronesla Angelina.
Mark přistoupil k hladké skalní stěně. Vytáhl z pouzdra nůž a několika tahy vyryl do pískovce obrys vrchní části jakéhosi "jablka". Doplnil to trojrozměrnými mřížkovými souřadnicemi včetně zhroucení hmoty a řekl: "Tohle je znázornění černé díry. Zhroucení prostoru do sebe sama. A tohle-," Mark vyryl špicí nože spodek jablka včetně trojrozměrného vyjádření propadu prostoru a hmoty na druhé úrovni, "tohle je zase opačně pojaté vnímání černé díry."
"Červí díra," hlesla Angelina. „„.., . ,
"Chytrá," pochválil ji Mark. "A tady jsme právě měli problémy s navigací. Pamatuješ, Paule?"
"To usuzuješ z toho třináctýho výstupu?" zamyšleně pronesl Paul.

"Přesně to myslím. Jak jsme pak museli hodiny obtížně manévrovat kolem jánevímjaké subprostorové anomálie. Protože jsme se domnívali, že to je nějaká porucha navigace tvého parního stroje, tak jsme to nějak vydýchali."
"Takže ten takzvaně nepatrný navigační problém během letu jsi zlikvidoval tak, že ses přestal zabývat souřadnicemi dokonalého jablka?" zeptala se Angelina.
"Jistě. Přece nemůžu ohrozit misi!" zdůraznil Mark.
"A teď to budeme zkoušet znova?"
"Ano."
"A proč si myslíš, že to teď vyjde?! Zatím jsme ztratili jenom Atlantidu, flotilu, maják a na Beltamoru přišli dokonce," zasmála se hystericky, "o celou primitivní laboratoř zdejších šarlatánů."
"Važte slova, vážená slečno," ozval se Dino. "Pokud vynechám vaši veledůležitou osobu, tak jsme zde zřejmě položili základy k novému vnímání vesmíru nebo aspoň ke kontaktu s cizími civilizacemi. Teď nevím, co z toho je pro lidstvo výhodnější, ale vaše psychopatické výkřiky o primitivních šarlatánech tomu zřejmě nepomůžou."
Angelina zvedla obě paže:
"Dobře, omlouvám se. Ale co teda teď?!" bezmocně rozhodila rukama. Byla z toho všeho už příliš unavená. Celá tahle mise ji čím dál víc připadala jako jedna souvislá noční můra.
"Teď znova vyvoláme démona," prohlásil Mark. "Anebo, jak tomu říkají tady, otevřeme cestu do Třetího ráje."
"To nás ale zlikviduje," podotkl Dino. "Jednou jsem to už zažil."
"Nezlikviduje," pevně prohlásil Mark.
"Proč tomu tak hluboce věříš?"
Místo Marka odpověděla Angelina:
"Protože chtějí komunikovat! Kdyby před pár hodinami chtěli, tak nás vymažou s celou touhle planetou."
"A proč to neudělali?"
"Protože oplývají skutečnou inteligencí."
"Pánové, nenecháme toho?!" ozval se Mark. "Teď je to na nás. Tak jdeme do toho?!"
"Co nám zbývá..." zabručel Paul Sinkiewicz.
"Tak to spustíme," řekl Dino.
"Bože, stůj při nás," hlesla Angelina a letmo se pokřižovala.
***
Kovové jablko začalo mírně rotovat. Zatím ještě bylo možné rozpoznat jeho pohyb. Ale každou následující vteřinou se rotace zrychlovala. Dino po letmém odsouhlasení přidal na intenzitě záření z urychlovače.
"Marku, tohle jsme zkoušeli s Fernandem. A víš, jak to dopadlo."
Angelina sledovala veškeré dění a jen tak mimochodem se zeptala:
"Marku, jak si vysvětluješ, že všechny předešlé pokusy s jablky skončily nekompromisním úderem z jiné dimenze?"
"Jednoduše," odvětil Mark a soustředil se na rotující kovové jablko. A po chvíli dodal: "Požární hlásič."
"Cože?!"
"Když někde v mrakodrapu začne hořet, okamžitě se aktivuje požární hlásič. Ze stropu vytrysknou proudy vody, které hasí požár," zdůraznil Mark. "Zároveň informují i požární jednotky v okolí a ty se až na místě rozhodnou, jak požár zlikvidovat. Chápete to?!"
"Chápeme. Někde tady nad námi, kolem nás, v celém vesmíru, jsou takové požární hlásiče, které, když zaregistrují problém jablka a červí díry, spustí poplach," zamručel Paul.
"A protože jsou to automatické hlásiče, tak prostě likvidují požár všemi prostředky," doplnila jej Angelina.
"Ale tenhle požár máme pod kontrolou my," pronesl Mark dost zasmušile. "A protože před několika desítkami hodin s námi chtěl ten někdo komunikovat - ta požární vesmírná stanice - tak teď se budeme hodně snažit, aby to zkusil znovu!"
Kovové jablko dosáhlo rotační rychlosti, v níž nebylo možné určit frekvenci, s níž se pohybuje ve svém vnitřním prostoru. Stále zrychlovalo...
"Dino, pusť tam ta tvoje alchymistická neutrina či jak tady nazýváte ten tvůj originální urychlovač," přikázal Mark. "A ty, Rayi, začni propojovat vazby mezi první a druhou úrovní paměťových bloků."
Uplynulo pár nekonečných vteřin.
"Začíná probíhat druhý stupeň indexace a zapojuji třetí datové pole. Jsme přibližně v úrovni, jako když nás napadly ty meteory."
Zdánlivě se nic nedělo.
Jen jablko začalo zářit jako malá hvězda.
"Marku, v periskopu mám zase to nebe jako terč. Jsme opět v černém středu."
"Blíží se to? Soustřeďuje se to?!"
"Vypadá to, že se to začíná nějak... Ale teď! Co to je?! Není nic vidět! Vůbec nic!"
"Tak se nedívej do těch kukátek, ale rozhlédni se kolem," tiše pronesl Mark.
Dino se obrátil do místnosti...
...a žádná místnost tam nebyla.
Všichni se vznášeli v zeleném vesmíru.
Kolem blikotaly oranžové a rudé hvězdy, souhvězdí, hvězdokupy a mlhoviny. , .
***
"Tak jsme došli. Nazdar, babi," vzpomněl si Mark na kameňák z pilotní školy. "Můžeme tady dýchat, teplota je tu stejná, takže to je buď kolektivní halucinace, nebo nám někdo něco promítá hodně kvalitním 3-D projektorem."

"S tebou si člověk fakt připadá jako úplný trotl. Jaká halucinace?" podrážděně se ozval Paul. "Ty necítíš, že se vznášíme?!"
"Já bych za to vznášení moc nedal. Někdo se tak může cítit i po třech sklenkách whisky."
"Nebo po třech láhvích," odsekl Paul.
"No, jak kdo..."
"Marku, podívej se!" přerušila je Angelina a ukázala do míst, kde se nový vesmír začal stáčet do stále se zrychlujícího víru. A ten vír začal do sebe stahovat okolní, zdánlivě nekonečný prostor a na jeho místě byla stále zřetelnější cizí, velice exotická krajina. Těžko říct, jestli by se k popisu postupně se zjevující scenerie hodila současná, lidmi užívaná slova. Zdálo se, že tu neplatí fyzikální ani časové, tím méně prostorové zákonitosti.
"Jestli někdy v minulosti tohle někdo spatřil, tak chápu, jak vznikl surrealismus nebo kubismus," užasle prohlásil Mark.
"Zatím to pořád ještě vypadá na halucinaci," snažil sám sebe uklidnit Paul.
"Třeba jejich cílem je, abychom byli v hypnotickém stavu, kdy vnímáme společné myšlenkové i podvědomé vjemy," odvětil Dino.
Gigantický vír, jenž do sebe postupně zcela pohltil zelenooranžový vesmír, se protáhl na vířivý sloupec tornáda, zběsile postupujícího nepochopitelnou a nepopsatelnou noční můrou.
"Jde to k nám," hlesl Dino.
"Co budeme dělat?!" zeptala se Angelina třesoucím se hlasem. Mark se rozhlédl kolem sebe.
"Stejně nemáme kam utéct," zhodnotil kritickou situaci. "Takže..." odmlčel se.
"Takže - co?!" hlasitě a dost nervózně se otázal Paul.
"Takže se kvůli nim nepoděláme," dodal po chvíli Mark.
A vyšel vstříc běsnícímu víru:
"Tak co?! Nevadí vám, že jsme přišli na ty vaše díry?! Jste tady někde, sakra?! Nedělejte, že nám nerozumíte - vždyť nás musíte sledovat dobrých pár tisíc let! Haló, je někdo doma?!"
Ohromné těleso neobvyklého tornáda bylo doslova na dosah. Zvedalo a vířilo dřevěný písek či krevní prach nebo matematické ikony, rozhazovalo kolem sebe vážkou kapalinu pod bodem mrazu a molekuly ve stavu absolutní nuly, mezi tím poletovaly kusy integrovaných spojů vyrytých do skal a pružné skleněné spoje.
Kolem osamělých lidských postaviček uprostřed neznáma začal vířit chaos.
Vše kolem řvalo a ječelo, jako v těch pohádkách... A náhle vše utichlo.
***
"Víme o vás už dlouho," pronesla BYTOST. "Ani netušíte, jak moc dlouho a jak moc o vás víme."
"Rayi, to slyším díky tobě - nebo..." snažil se s androidem spojit Mark.
"Marku, to slyší všichni. Buď jsme v jednom hypnotickém poli, nebo se ti vetřelci prostě naučili náš jazyk."
"Tak to jsem rád, že právě v téhle situaci nemusím dělat překladatele," zhodnotil absurdní situaci Mark a pronesl nahlas: "Když nás tak dlouho znáte," zahleděl se do opalizujícího víru, který před chvílí promluvil, "proč nás tedy prostě nenecháte žít?!"
"Protože jste pro náš PROSTOR moc nebezpeční."
"Proč?!"
"Vidíme samé nešvary, samé bitvy, samé mrtvé."
"A vy, vy děláte co?!" odsekl rozhněvaný Mark. "Bezohledně likvidujete světadíly, flotily, stavby - jestli ne i celé světy!"
"I to někdy musíme udělat," souhlasila BYTOST. "Tak co nám tady chcete kázat o morálce, sakra?!"
"My nekážeme. My se chráníme," odvětila BYTOST.
"A před čím?"
"Už jsem řekla. Před vámi."
Mark vyšel vstříc mluvícímu shluku.
"Poslyš, takhle se nikam nedostaneme," pronesl smířlivě. "My jsme vám přece neublížili. Zatímco vy nám poslední dobou dáváte celkem zabrat."
"To byly naše automatické hlásiče," podotkla BYTOST a pozvedla jeden ze shluků, jako by to byl prst. "Jakmile jsme zjistili, že jde o poznenáhlou a záměrně cílenou kauzalitu poznatků, automaty jsme zablokovali a přišli jsme sami."
"Vlastně jste fajn bytosti," neodpustil si Mark sarkazmus. "Když už tolik lidí muselo zahynout..."
"Marku!" přerušila ho Angelina. "Nedovolím, abys tady kvůli minulým obětem zpochybňoval právo našich přátel na sebeurčení!"
"Nemáš mít na starost naši bezpečnost?" obrátil se k ní Mark.
"O to se právě snažím!"
"Nevíš náhodou, díky komu jsme navázali tenhle kontakt? Nevíš, kdo tady ještě před chvílí dokola blekotal, co že budeme dělat?" nekompromisně jí sdělil Mark. "A vůbec - víš co, úřednice? Nech to zase chvíli na mně."
"Neurážej mě tím svým stupidním ‚úřednice'! Buď tak laskav, superagente!"
"Nerozumím, o čem se zde hovoří," ozvala se BYTOST. "Zastupuji jen zájmy našeho PROSTORU."
"A já se tážu," předstoupil před velevážené publikum Mark, "jaké jsou tedy zájmy toho vašeho PROSTORU? Jak dlouho chcete zabíjet všechny, kteří se snaží dostat k VÁM?"
"My nechceme zabíjet. My se musíme bránit," zopakovala BYTOST. "Máte moc emocí a moc zbraní. Musíme váš vesmír, vaši civilizaci, držet za bezpečnou bariérou."
"Ne, to nemá cenu," zahučel Paul. "Zeptej se jich prostě, za kolik zlatejch si chtěj nechat svůj vesmír."
Mark uznale kývl hlavou. Ale začal trochu jinak:

"Máte v něčem lepší technologii. To všechna čest. Útočící kosmické šutry s plochou dráhou letu nebo ty řízené bouřky, to fakt nemá chybu. Nemluvě o tom vašem světelném parku."
BYTOST se nepokojně zavlnila:
"Snažím se zhodnotit příval informací a slangových výrazů, prosím, posečkejte."
Mark uznal, že to zase trošku přehnal, tak se vrátil na rutinní vyjednávací rovinu:
"Řekněte mi ale, jak se chcete věčně bránit civilizaci, která dobývá, případně střeží celý běžný vesmír a zároveň cestuje subprostorem - tedy možná velice blízko vašeho paralelního vesmíru. A kromě toho ještě umí bojovat, smát se, tančit a skládat symfonie. Zkusme se dohodnout," střelil naslepo. "Než každý z nás, z našich vesmírů, dospěje k poznání, že se musíme setkat a že máme spolupracovat, tak do té doby budeme žít vedle sebe - ale bez uragánů, zemětřesení a meteoritů. Souhlasíte?!"
"Ale co vy?! Proč byste vy - rození dobyvatelé - vynechali náš PROSTOR?"
"Jednoduše," prohlásil Mark. "Protože tady je mé čestné slovo." A napřáhl do znejistělého víru pravou paži.
"Nerozumím...," hlesla BYTOST.
"Nemusíš," usmál se Mark. "Zkus mi věřit."
"To se dá - lidem věřit?!"
BYTOST se ošila, až se kolem nich změnila krajina.
"Nevím, jestli můžu... Na tuto eventualitu mě opravdu nepřipravovali," hlesla.
"Tak víš co?" ozval se zase Mark. "Pozdravuj doma a řekni jim: Nechte ty bláznivý lidičky na pokoji, nechte jim i jejich jablka a jejich víru - a oni zase nechají vám ten váš...," Mark pohlédl na Angelinu, "ten váš Třetí ráj."
BYTOST se nejistě rozhlédla po všech přítomných.
"Tak říkáte našemu PROSTORU?"
Angelina jen lehce kývla.
"To je hezké," prohlásila BYTOST. "Předám tedy výsledek tohoto jednání Radě."
"My taky," uklonil se Mark.
"Vy také máte radu?"
"Také," zasmál se Mark. "Ale co se týká mě, myslím, že lépe bychom se domluvili bez nich."
BYTOST se v podobě oslnivého víru lehce uklonila, a kdyby to mohla nějak naznačit, tak se i usmála.
"Jsem ráda, že jsem vás poznala, přátelé."
"Nápodobně."
"Myslím, že Rada přijme váš návrh. Proto tedy váš vesmír od nynějška považujte z našeho bezpečnostního hlediska za zajištěný."
"Nápodobně. A děkujeme."
"I my děkujeme. Moc..."
EPILOG
Nad New Yorkem právě svítalo.
Ale oči generála Khova metaly blesky.
"Takže celá tahle slavná mise, slečno Houstonová, měla dokázat, že váš takzvaný ouřad může v mé Službě provádět jakékoliv změny?!"
"Ale generále," dotčeně oponovala Angelina. "Jen jsem vám předala krystaly od pana Sinkiewicze a doporučení našeho úřadu na povýšení pana Marka Stonea. Vše ostatní záleží jen a jen na vás! Přece jsme se dohodli, ne?"
Khov nebyl na takovou upřímnou odpověď připravený. Čekal obstrukce a výhrůžky z vysokých a možná ještě vyšších míst. Rozhlédl se nejistě po místnosti.
Vyzáblý upír z Nosferatu, ten, který přežil v jednom z mála záchranných člunů zničené flotily, se dnes zřejmě poprvé v životě usmál.
"Generále, my se domníváme, že vaši lidé - tedy pan Stone a jeho kolega Sinkiewicz - udělali pro naši rozsáhlou vlast tolik, že je můžeme klidně povýšit. A některým se i omluvit," kývl lebkou potaženou bledou kůží směrem k Paulovi.
Polský obr z Marsu sledoval průběh tohoto jednání dost nejistě. Přece jen na Zemi nebyl už dobrých pár let. A najednou tohle...
Mark chápal obavy svého přítele a chtěl říct nahlas něco uklidňujícího, když vtom dovnitř vplula generálova sekretářka Peggy. Dnes byla naladěná o tři náladové oktávy výše než posledně. To jen syčela nebo hučela. Nyní jako by zpívala a tančila.
Místo někdy až oficiálně zakyslých obličejů vyloudila na tváři široký úsměv a kývla na Khova. Ten mlčky odvětil, vstal a mávl mohutnou paží jako výraz pocitu marnosti. Chtěl trošku pokárat ty blázny, hlavně Marka... Jenže kontakt mezi různými vesmíry - to prezidenta velice, velice zajímalo. A právě Khov byl i díky Markovi zvolen jedním z odborných poradců na bezpečnostní problematiku našeho vesmíru.
Khov na chvíli zarazil zářící Peggy a opřel se oběma rukama o stůl:
"Chtěl bych na závěr této mise tedy ještě pronést několik slov..."
Mark teatrálně zatleskal a ostatní se k němu přidali, včetně upíra a Angeliny.
Generál jen zavrtěl hlavou, na okamžik sepjal dlaně do prosebného výrazu, zatřásl jimi a pak řekl, co měl v úmyslu:
"Chtěl jsem jen k této úspěšné akci, vedené zásadně...," Khov zdůraznil slovo zásadně a podrážděně pohlédl na Angelinu. Ta se jen usmála. Věděla své...
"K této misi vedené našimi lidmi," dořekl Khov, "chci doplnit některá fakta, která musím dát do oficiálního hlášení. O výpravu s kódovým označením Jablka z Beltamoru se, jak jistě již víte, zajímá sám prezident Pozemské unie!" Khov zakoulel očima, až někteří přítomní, tedy jen Mark a Angelina, tiše vyprskli smíchy.

"Díky neuvěřitelnému signálu z Beltamoru," pokračoval dál Khov jako učitel před tabulí, ačkoli dobře věděl, kteří žáci jej vyrušují, "jenž vznikl dlouhodobým kontaktem obou vesmírů, jsme okamžitě vyslali z nejbližších kvadrantů pohotovostní jednotky Služby. Totéž se týká i vašeho neblaze proslulého Merkura, Marku. Koráb je ve spolupráci se slečnou Swensonovou již opraven a plně funkční. Nechali jsme ho na stejném místě, tedy na planetě, kterou obývá náš znovu objevený člověk, kapitán Sinkiewicz. A věřím, že během dovolené," zdůraznil Khov, "si na tom vašem bláznivém astronefu doděláte ještě nějaké maličkosti. Třeba ty nadstandardní zbraňové systémy a tak... Však víte, sakra, chlape."
Mark s úsměvem pokýval hlavou.
"Sakra, vím, generále," vztyčil se a předpisově zasalutoval. Khov mu opakovaným mávnutím obou rukou naznačil, ať toho nechá. U Marka stejně člověk nikdy nevěděl, jestli si netropí šašky. Třeba i ze samotného Khova...
"Máme tu ještě jeden problém, generále!" zůstal stát Mark v pozoru. "Dovolte mi ho popsat, pane!"
Khov se posadil za ohromný dubový stůl a pravou rukou si promnul holou hlavu:
"Proboha, proč tak hulákáte? Někdy aby z vás člověk doloval rozumné slovo... Tak co se děje?"
"Pane! Ray má v Jitřence svého syna a prosím tedy o prodlouženou dovolenou i pro svého androida!"
Ray udiveně pohlédl na Marka a v tu chvíli si připadal jako C3PO, stejně zmatený a často nechápající situaci. Ale byl za tyto věty vděčný. Těšil se na Kaarsena.
Zato Khov vytřeštil tmavé oči a hlesl:
"Cože má Ray? Syna?! Jakého syna? Pravidla Služby přece... ?"
"Je to trošku jinak, pane! Je to adoptivní syn! Krásný a chytrý kluk!" odvětil Mark.
Khov zjistil, že v této atmosféře se asi už nic oficiálního dít nebude. Jen prohlásil nakonec: "Marku, byl bych rád, kdybyste se účastnil prvního jednání vašich nových přátel se zástupci našeho vesmíru. A nebojte se, bude to až po té vaší mimořádné dovolené. Podrobnosti vám pošlu x-mailem, jako obvykle."
"Jistě, pane."
Khov náhle pohlédl na Peggy, jež celou tu dobu postávala u dveří a očividně se bavila. Poznal by to na ní ale jen ten, kdo ji znal déle než několik desítek let. "Slečno Peggy, chtěla jste něco?"
Slečna Peggy několika drobnými krůčky zacupitala doprostřed místnosti a zjitřeným hlasem pronesla:
"Pane Stone, slečna Swensonová vás očekává."
Mark se ohlédl na vysokou, hezkou a pro něj zatím nedostižnou Angelinu Houstonovou a na svého opět nalezeného přítele Paula Sinkiewicze, který dostal oficiální povolení zůstat jako agent Služby na "své" planetě. Usmál se i na dobrodruha Dina Larrivu, který se vrací na Beltamor, aby pokračoval v práci svého zesnulého učitele Toricelliho. A nakonec se mírně uklonil generálu Khovovi, bez jehož pevného zastání by nemohl dělat to, co dělá.
A pak oslovil svého největšího přítele, androida Raye. "Rayi, nemáš dnes nějakou schůzku?"
"Ne! Již žádné Evoly! To radši budu držet stráž v garáži!"
"Já jen že zítra startujeme s Paulem, Angelinou a Elzou Swensonovou. Směr Jitřenka," zdůraznil poslední slova Mark.
"Máš pro Kaarsena všechno?"
"Ještě musím koupit pár hraček a nějaké sladkosti. Ozvu se ráno, Marku."
"Taká fajn... Konečně dovolená! Čekají nás krásné měsíce." Ještě před odchodem z generálovy kanceláře se Mark rozhlédl po všech přítomných - a pronesl s vyrovnaným úsměvem:
"Tak se tu mějte fajn. A až bude vesmír zase něco potřebovat - víte, kde mě najdete..."